

Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!

Vì điều kiện kinh tế khó khăn, mẹ lại cần tiền chữa bệnh nên cô phải tìm đến anh - tổng giám đốc Hàn thị. Bị ép buộc trở thành tình nhân, hấn khiến cô dần dần lệ thuộc rồi rơi vào lưới tình. Cho đến một ngày cô thông báo:

- Em đã có thai

- Cô xứng đáng sao?

.....

.....

- Em xin anh, cầu xin anh

- Phá bỏ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mẹ cô phải phẫu thuật sớm

Hạ Mộc Vân đứng trước cửa phòng cấp cứu phấp phồng lo âu, đã hơn 2h cấp cứu mà mẹ cô vẫn chưa ra, cô đang rất lo lắng, mẹ cô bị đau ở dạ dày đã lâu như vậy, nhưng vì cứ nghĩ là đơn giản nên mẹ cô đã không chịu đi khám. Hôm nay trong lúc ăn cơm thì bà nôn hết cả ra và ngất đi, Hạ Mộc Vân sợ đến mức khóc nức thành tiếng lo lắng cho mẹ. Vừa vào đến bệnh viện thì mẹ cô phải lập tức cấp cứu.

- "Sẽ không sao đâu Mộc Vân, bác sẽ ổn thôi". Luru Phàm an ủi Hạ Mộc Vân.

- "Anh Phàm, Em phải làm thế nào đây", cô khóc trên vai Luru Phàm.

Ngay lúc này bác sĩ bước ra.

- "Bác sĩ, mẹ cháu thế nào rồi ạ? Mẹ cháu có làm sao không ạ?" Hạ Mộc Vân hỏi.

- "Tạm thời đã ổn, chúng tôi mới phải cấp cứu cho bệnh nhân, mẹ cô cần phải điều trị và phải làm phẫu thuật dạ dày ngay, nếu không, tôi e là lành ít dữ nhiều, tôi sẽ trao đổi thêm với cô sau".

Hạ Mộc Vân bàng hoàng, cô lau nước mắt, bước vào phòng bệnh với mẹ. Nhìn mẹ tiều tụy nằm trên giường bệnh, cô không kiềm nổi nước mắt. Vì sao cô không đưa mẹ đến bệnh viện sớm hơn, vì sao lại để mẹ đau đến như vậy, vì sao cô đã lớn như thế này mà chưa làm được gì cho mẹ cả, nước mắt cô rơi càng nhiều, đôi mắt đã đỏ hoe.

- "Con xin lỗi mẹ, con nhất định sẽ kiếm tiền để mẹ được phẫu thuật, mẹ sẽ khỏe lại sớm thôi."

Hạ Mộc Vân nắm tay mẹ nói, nước mắt vẫn không ngừng rơi, mẹ cô vẫn hôn mê sau cuộc phẫu thuật, có lẽ bà đã chịu đựng rất nhiều, vì bà biết không thể nào Mộc Vân có thể có đủ tiền chữa bệnh cho bà.

Từ nhỏ Mộc Vân đã thiết tha hơn bạn bè cùng trang lứa, bố của Mộc Vân đã không thừa nhận mẹ con cô, cô sống cùng mẹ, sau khi học hết cấp 3, Mộc Vân không học tiếp mà cô đã đi làm để phụ giúp mẹ. Hạ Mộc Vân rất ngoan, hiếu thảo, cô xinh đẹp lại ngoan ngoãn nên mọi người đều rất yêu quý, Luru Phàm là người anh hàng xóm cũ của cô, từ nhỏ đã luôn bảo vệ cho cô, thương yêu cô và lớn lên vẫn như vậy. Ai nhìn vào cũng biết là Luru Phàm thích Hạ Mộc Vân nhưng Mộc Vân lại chỉ luôn xem anh là người anh trai của mình.

.....

- "Cô Hạ, bệnh tình của mẹ cô cần phải được sớm làm phẫu thuật và xạ trị càng sớm càng tốt, nếu càng kéo dài nữa thì tỉ lệ hồi phục sẽ rất thấp, cô nên cân nhắc kĩ rồi cho chúng tôi quyết định sớm", bác sĩ nói chuyện riêng cùng Hạ Mộc Vân.

- "Bác sĩ hãy giúp mẹ cháu ạ, cháu sẽ kiếm tiền để mẹ cháu được phẫu thuật, xin bệnh viện đừng dùng thuốc của mẹ cháu", Hạ Mộc Vân lo lắng.

- "Chúng tôi chỉ làm theo nguyên tắc của bệnh viện, cô Hạ thông cảm, 1 tuần nữa là thời hạn cuối cùng của để bà Hạ có làm phẫu thuật hay không".

.....

1 tuần, 1 tuần cô làm sao xoay sở 1 số tiền lớn như vậy đây. Hạ Mộc Vân thất thần bước trên đường như người vô hồn. Chỉ mới vài ngày mà Hạ Mộc Vân tiêu tụy đi hẳn, mẹ là người thân duy nhất của cô, cô phải cứu mẹ, nước mắt cô lại rơi, lê bước chân mệt mỏi trên đường, cuối cùng cô dừng lại trước Kings Club- hộp đêm nổi tiếng bậc nhất của thành phố A này, có lẽ đến nước này, cô không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc làm phục vụ trong bar này. Hạ Mộc Vân lấy hết can đảm bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lần đầu gặp nhau

Hạ Mộc Vân tiến vào gặp Anna, cô quản lý xinh đẹp của Kings. Anna nhìn Hạ Mộc Vân từ trên xuống dưới, khá ngạc nhiên vì 1 cô gái giản dị, trong sáng như thế này lại vào đây xin việc.

- "Cô tên là gì?"

- "Em là Hạ Mộc Vân ạ"

- "Bao nhiêu tuổi rồi?"

- "Dạ là 21"

Trẻ như vậy, lại ngoan ngoãn lễ phép như vậy, Anna càng ngạc nhiên hơn về cô gái đang đứng trước mặt mình

- " Cô có chắc là làm được ở đây không, ở Kings không có đơn giản đâu".

- " Chị hãy nhận em với ạ, em đang rất cần tiền. Nhưng.....nhưng...em.". Hạ Mộc Vân ấp úng không nói được, vừa lúc này cô đi vào gặp Anna, nhìn thấy cảnh tượng trong hộp đêm thực sự đáng sợ.

Anna khó hiểu vì Hạ Mộc Vân nhưng phân nào cũng hiểu được sự lo lắng của cô là vì điều gì.

- "Cô cứ nói đi, không phải lo".

- "Em chỉ xin làm phục vụ, em có thể làm mọi việc nhưng em sẽ không bán thân ạ".

- "Tạm thời cứ như vậy đi, cô hôm nay có thể làm việc luôn". Anna trả lời. Thật ra không phải ai làm việc ở hộp đêm cũng đều phải bán mình, nhưng với Hạ Mộc Vân xinh đẹp lại trẻ trung như vậy, mặc dù rất thông cảm cho cô nhưng Anna cũng không dám chắc điều gì sẽ xảy ra, thôi thì mọi chuyện cứ thuận theo ý trời vậy.

Hạ Mộc Vân vui mừng vì mình đã được nhận, cô sắp có tiền để mẹ phẫu thuật rồi, nghĩ đến đây, sắc mặt Hạ Mộc Vân đã khá hơn rất nhiều. Cô nhanh chóng thay đồ rồi làm việc luôn. Anna đưa cho cô 1 chiếc áo trễ vai, chân váy dài ngang gối, thực sự cô không quen với những loại trang phục như thế này, nó quá hở so với trang phục thường ngày của cô, nhưng so với những cô gái khác trong Kings, bộ đồ của cô đã được chị Anna chiều cố quá nhiều rồi, ở đây hầu như đều mặc như không mặc, đừng nói là chân váy ngang gối như cô, 1 cái váy dưới đùi cũng không có.

- "Được rồi, cô sẽ là phục vụ, chủ yếu là rót rượu cho khách, đụng chạm 1 chút cũng không sao đâu, cố gắng đừng để họ không vui, lúc đó cô chỉ thiệt thôi"

- "Nhưng.. chị ơi..em..em không bán..."

- "Đã vào đây cô phải chấp nhận, tôi sẽ cố gắng nhất có thể sắp xếp cô cho những vị khách tốt 1 chút" Anna cắt ngang lời định nói ra của Hạ Mộc Vân.

.....

Phòng VIP I của Kings

Hàn Thiên trên tay cầm ly rượu, lưng dựa vào ghế dài trong phòng VIP, Hàn Thiên chính là con trai duy nhất của Hàn gia, là tổng giám đốc tài ba của Hàn thị, với tài năng và ngoại hình xuất chúng của mình, có biết bao nhiêu cô gái quý dưới chân anh để xin được "phục vụ", mặc dù bọn họ không ai là không biết đến người bạn gái xinh đẹp hơn người của anh- Chu Diệp Châu.

- "Sao thế, lại nhớ Diệp Châu yêu dấu sao?" Từ Lãnh Minh- luật sư nổi tiếng tài giỏi của TP A, là bạn thân ngày bé cùng lớn lên với Hàn Thiên và Đỗ Long.

- "Nói cũng thấy đúng, Chu Diệp Châu đi du học đã 2 năm mà chưa về nước thăm cậu ta 1 lần, có khi nào đã kiếm được mối khác tốt hơn Hàn tổng của chúng ta đây rồi không?" Đỗ Long nửa đùa nửa thật nói, anh ta thường ngày nghiêm túc trong tư cách 1 doanh nhân bao nhiêu, thì khi đêm đến ở

Kings lại khác lạ bấy nhiêu.

- "2 cậu không im đi 1 chút được sao"

Chu Diệp Châu là người con gái mà Hàn Thiên anh yêu nhất, anh không thích nghe những lời nói đùa bông cợt cô ấy kiểu đấy. Đã 2 năm Chu Diệp Châu đi du học ở nước ngoài, 2 người họ vẫn giữ liên lạc với nhau, đôi khi Diệp Châu trở về nước, bọn họ sẽ lập tức kết hôn.

- "Cứ nhắc đến hôn thê của cậu ta là cậu ta lại không kim được dục vọng đấy...hahaa..Thảo nào dạo này thấy Hàn Thiên cậu thường xuyên đến Kings hon" Từ Lãnh Minh vẫn tiếp lời nói đùa của mình.

.....

Ngay lúc đó cánh cửa phòng VIP mở ra, Hạ Mộc Vân cùng 4 cô gái khác bước vào bên trong, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cô chỉ nhìn thấy trong phòng có 3 người đàn ông. Cô run rẩy, mặt trắng bệch ra. 4 cô gái kia theo thứ tự đến bên 3 người đàn ông kia, chỉ 1 mình Hạ Mộc Vân vẫn đứng đờ ra, cô không biết phải làm gì, ngay lúc này cô chỉ muốn về nhà, cô thật sự sợ những con người xa lạ nơi đây. Mới vừa rồi chị Anna bảo cô đến đây phục vụ, cô đã rất sợ, lo lắng, đây là những vị khách đầu tiên của cô sao, cô phải làm gì đây.

- "Đến đây"... 1 người đàn ông 2 tay ôm 2 cô gái đang nói với cô, đó chính là Hàn Thiên.

Cô đờ ra không biết làm sao thì âm thanh ấy lại vang lên lần nữa:

- "Đừng để tôi nhắc lại lần 2", Hàn Thiên mất kiên nhẫn đẩy 2 cô gái bên cạnh ra.

Hạ Mộc Vân lúc này mới tỉnh ra, lo lắng bước đến bên cạnh Hàn Thiên, tay chân cô luống cuống, không ngừng run rẩy.

- "Ngồi xuống" Hàn Thiên ra lệnh.

Hạ Mộc Vân ngoan ngoãn làm theo, có lẽ bây giờ mặt cô đã không còn 1 giọt máu nào vì lo sợ. Ở người đàn ông bên cạnh toát ra 1 tia lạnh khiến cô đến đáng sợ. Khi Hàn Thiên kéo Hạ Mộc Vân qua gần nhau thế này, 2 người mới thực sự nhìn kỹ mặt của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ức hiếp ngay lần đầu gặp mặt

Hàn Thiên tỉ mỉ quan sát gương mặt Hạ Mộc Vân, xinh đẹp, ngũ quan cân đối, da trắng, đôi môi đỏ mọng, dáng người nhỏ nhắn, cân đối nhưng lại rất hấp dẫn, trang phục không hở hang sexy lộ da thịt nhưng nhìn lại rất quyến rũ. Bị Hàn Thiên nhìn như vậy, Hạ Mộc Vân hoảng hốt khiến cô hấp cũng không thông, gương mặt đỏ ửng lên.

- "Người mới?" Hàn Thiên lạnh lùng hỏi.

- "Dạ vâng" Hạ Mộc Vân run rẩy trả lời.

Hàn Thiên ngạc nhiên vì chất giọng nhẹ nhàng của cô gái trước mặt, suy nghĩ 1 chút rồi nói:

- "Rót rượu".

Hạ Mộc Vân khấn trương làm theo lời Hàn Thiên nói:

- "Tên?".

- "Hạ Mộc Vân".

Hàn Thiên trầm ngâm tay cầm ly rượu uống từng ngụm, mắt nhìn Hạ Mộc Vân rồi suy tư điều gì đó.

Đỗ Long và Từ Lãnh Minh không khỏi ngạc nhiên vì Hàn Thiên, bình thường cậu ta đâu quan tâm hay hỏi han gì nhiều những cô gái khác đâu. Chẳng qua cậu qua cũng là đàn ông, cũng có nhu cầu giải quyết sinh lý, cùng lắm là lên giường qua đêm, tên tuổi thậm chí còn không biết. Ai cũng biết lí do là vì cậu ta chỉ yêu 1 mình Chu Diệp Châu, nhưng hôm nay lại tỏ ra quan tâm 1 cô gái khác, thật đúng là khác thường.

.....

- "Ra giá đi, đêm nay đi cùng tôi" Hàn Thiên không cảm xúc nói.

- " Xin lỗi anh, tôi chỉ làm phục vụ, tôi không tiếp khách, xin anh tự trọng". Lúc này Hạ Mộc Vân đã gần như sắp khóc, run rẩy nói từng câu với Hàn Thiên, cô cảm thấy mình bị xúc phạm nặng nề, anh ta đang xem cô là gái dễ ngủ với khách kiếm tiền, sự ủy khuất dâng lên trong lòng, cô định đứng lên bỏ ra ngoài vì đã không chịu đựng nổi nữa thì Hàn Thiên bất ngờ kéo Hạ Mộc Vân ngồi lên đùi mình, ghé sát vào tai cô, hần nói như không nói:

- " Phụ nữ tôi muốn, chưa bao giờ là không có được, cô không muốn ra giá?"

Hạ Mộc Vân đã run đến mức sắp ngất xỉu, nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để nghe rõ những gì Hàn Thiên vừa nói. Cô trả lời khần trương, tay không ngừng đẩy Hàn Thiên đang ôm lấy eo cô ra.

- "Mong anh tự trọng. Tôi không phải dạng người như anh nói!"

Nụ cười trên môi Hàn Thiên càng đậm hơn, hần ồ lên một tiếng rồi nói tiếp:

- "Có phải hay không, tôi là người rõ nhất." Hàn Thiên tiếp lời. Đã đến tận đây để làm việc, còn tỏ vẻ thanh cao sao, Hàn Thiên anh ghét nhất loại phụ nữ luôn tự đề cao bản thân, tỏ vẻ thánh thiện trong khi đã quá dơ bẩn như cô.

- " Đến chỉ để làm phục vụ sao, là chỉ phục vụ rượu sao, hay là phục vụ trên giường, đây cũng là phục vụ mà, có gì khác nhau đâu?".

Hạ Mộc Vân tuy sợ hãi nhưng vẫn lấy hết can đảm để xoay người lại muốn đứng lên, nhưng cô vừa mới đối diện với Hàn Thiên thì đã bị hần một tay chế trụ gương mặt, đôi môi bạc áp lên làn môi đỏ mọng của cô, say sưa nhắm nháp vị ngọt trời ban này.

Nụ hôn của Hàn Thiên cuồng dã, càng lúc càng thể hiện sự đói khát, sự độc chiếm đến ngoan cố....

Hạ Mộc Vân sợ hãi, cô roi nước mắt, cô thấy mình bị anh ta quá coi thường. Cô bị hôn đến khó chịu, cảm giác mình đã sắp ngất thờ đến nơi, đây là nụ hôn đầu của cô nên suốt quá trình cô đều bị động tiếp nhận, hai tay liên tục vùng vẫy tìm sự giải thoát, trên người Hàn Thiên chiếc áo somi đã hở vài cúc áo, nụ hôn của hần thật sự đã khiến cô bị sợ hãi và run sợ.

Đỗ Long và Từ Lãnh Minh đã rời khỏi phòng từ lúc Hàn Thiên bắt đầu với Hạ Mộc Vân. Trong phòng chỉ còn 2 người mà còn xảy ra tình cảnh xấu hổ như thế này, cô thật không thể ngờ đến. Hàn Thiên vẫn chưa buông tha cho Hạ Mộc Vân, cô vẫn phải bị động tiếp nhận nụ hôn, vừa phải tránh né bàn tay của hần nhưng lại vô ích.

Chính sự vùng vẫy, thụ động của cô làm cho Hàn Thiên càng tăng thêm hứng thú. Hần xiết chặt vòng ôm hơn, nụ hôn cũng cuồng loạn hơn. Thật lâu sau, Hàn Thiên mới quyến luyến rời môi cô và miệng lưỡi hần trượt dọc xuống cần cổ trắng ngần của cô, dừng lại và cắn nhẹ khiến cho Hạ Mộc Vân hoàn toàn thức tỉnh, cô chống hai tay lên ngực hần để đẩy hần ra nhưng đều vô dụng..

- " Xin anh mau bỏ tôi ra"

Hạ Mộc Vân khóc nức thành tiếng, cô sợ rồi, cô muốn về với mẹ, cô đã mệt lắm rồi, cô khiếp sợ người đàn ông trước mặt, người đàn ông mà cô còn chưa biết tên tuổi

Tiếng khóc của Hạ Mộc Vân khiến cho Hàn Thiên thêm kích thích, hần tiếp tục hôn dọc xuống ngực cô.

Xoạc...

Tiếng vải bị xé ra càng làm Hạ Mộc Vân vùng vẫy mãnh liệt, cô dùng mọi cách để muốn thoát khỏi con ác quỷ này. Nhân lúc anh ta không đề phòng, cô đá vào giữa chân anh rồi bỏ chạy, 1 mạch chạy thoát ra ngoài, đứng phía ngoài hộp đêm, cô thấy túi hồ đến vô cùng. Đây là lần đầu tiên và cũng sẽ là lần cuối cùng cô đến nơi địa ngục này, nước mắt không ngừng rơi, lê đôi chân nặng trĩu mệt mỏi trên đường, Hạ Mộc Vân bước đi trong vô thức.

.....

- " Điều tra về Hạ Mộc Vân, người mới vào làm việc tại Kings cho tôi" Hàn Thiên lãnh khốc ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bất lực

Sáng sớm, Hạ Mộc Vân đã cùng Lưu Phạm vào bệnh viện với mẹ. Cả đêm qua, Hạ Mộc Vân không hề ngủ được, nhắm mắt lại là cô lại thấy hình ảnh người đàn ông đó ôm hôn lấy cô, nghĩ đến cô lại thấy hoảng sợ.

- " Tiểu Vân, làm sao thế? Em không khỏe sao?"

- "Em không sao, anh đừng lo" Hạ Mộc Vân gượng cười, cô cười lúc này còn khó coi hơn khóc.

- "Tiểu Vân, đừng lo quá, anh sẽ giúp em, anh đã mượn mọi người được 1 khoản tiền rồi, anh sẽ lo hết, em đừng bận tâm, anh lo được mà". Lưu Phàm nói, Hạ Mộc Vân nhìn Lưu Phàm, anh đâu giàu có gì đâu, hiện tại lương chỉ đủ sống, anh còn phải lo cho gia đình, cô đâu thể ung dung nhận số tiền đó, và lại Lưu Phàm 1 mình chắc chắn cũng không có được số tiền lớn như vậy, cô không muốn phiền anh, phiền đến 2 bác Lưu.

- "Anh Phàm, em cảm ơn anh, nhưng dù sao đây cũng là chuyện gia đình em, em không thể phiền đến anh được, anh còn phải lo cho 2 bác Lưu, anh yên tâm, em tự lo được" Hạ Mộc Vân nhẹ nhàng nói.

- "Tiểu Vân, hãy để anh giúp em phần nào".

- "Anh Phàm đang giúp em cùng vào thăm mẹ rồi mà" Hạ Mộc Vân cười

- "Vậy có khó khăn gì phải nói với anh đấy, đừng chịu khổ 1 mình"

Hạ Mộc Vân gật đầu mỉm cười, lòng cô nặng trĩu vì không biết phải xoay sở ra sao tiền phẫu thuật cho mẹ.

.....

Tại tầng 86 tập đoàn Hàn thị

- "Hạ Mộc Vân, 21 tuổi, trước làm bán hàng ở 1 cửa hàng thời trang, mới xin vào làm ở Kings Club đúng 1 buổi tối thì tự ý nghỉ việc. Từ nhỏ bố đã không thừa nhận, phải mang tiếng con rơi. Sống cùng mẹ, người mẹ bị bệnh phải cần tiền làm phẫu thuật nên làm liều xin vào Kings, có 1 người theo đuổi ngày đêm tên là Lưu Phàm nhưng Hạ tiểu thư chưa chấp nhận ạ"

- "Cần tiền phẫu thuật cho mẹ?" Thú vị rồi đây, người đàn ông cười nhếch mép, sự lạnh lùng bao phủ căn phòng.

.....

1 mình bước trên đường, Hạ Mộc Vân nhớ về tuổi thơ của cô, 2 mẹ con vui vẻ sống cùng nhau, mặc dù không giàu sang gì nhưng rất ấm áp. Mẹ rất thương yêu cô, cô chưa bao giờ được cho mẹ cả, cô thấy bản thân mình thật vô dụng, cô dần thấy mình mình bất lực, cô sắp không chịu nổi nữa...

Bỗng nhiên, 1 chiếc xe ô tô dừng lại cạnh cô.

- "Hạ tiểu thư, cô đi cùng chúng tôi, có người sẵn sàng giúp đỡ cô ngay lúc này đây ạ".

Hạ Mộc Vân bất ngờ vui mừng, 1 tia hi vọng trong cô được thấp lên. Nhưng cô cũng khôi phục lại trạng thái cũ, người ấy là ai, tại sao lại muốn giúp cô, cô đâu quen biết ai đâu.

- "Anh cho tôi hỏi là ai muốn giúp tôi vậy ạ?"

- "Cô cứ đi rồi sẽ biết thôi ạ".

Chần chừ 1 lúc, Hạ Mộc Vân phân vân lo sợ, nhưng nghĩ đến mẹ đang chịu đau đớn, cô quyết định lên xe, nếu người đó thật sự muốn giúp mẹ cô, cô nguyện báo đáp suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lần thứ hai gặp mặt

Cô được đưa đến trước tập đoàn Hàn thị, thực sự to lớn, đồ sộ, uy nghi giữa lòng thành phố. Nhưng bây giờ không còn là lúc để cô cảm thán nữa, cô thực sự sốt ruột muốn biết người muốn giúp đỡ cô là ai. Cô được đưa lên tầng 86, có lẽ đây đã là tầng cao nhất của tòa nhà rồi.

Cửa phòng được mở ra, hai người đàn ông mặc áo đen bước vào trước, họ cung kính cúi đầu:

- "Hàn tổng, chúng tôi đã dẫn cô Hạ đến rồi ạ! "

Hàn Thiên phát tay bảo bọn họ lui ra, để lại một mình Hạ Mộc Vân đứng bên cạnh cửa mà cánh cửa đã bị đám người của Hàn Thiên đóng lại từ lâu.

Trong phòng Tổng giám đốc hiện giờ chỉ còn lại hai người, Hàn Thiên ngồi ở bàn làm việc và Hạ Mộc Vân đứng sát ở cửa.

Không khí im lặng đến đáng sợ...

Hạ Mộc Vân bây giờ mới nhìn rõ và nhận ra tổng giám đốc Hàn thị này chính là người đàn ông đêm hôm đó ở hộp đêm, cô lại run rẩy, lại lo lắng, hình ảnh đêm hôm đó lại hiện về, cô lại muốn bỏ chạy nhưng có lẽ đã muộn rồi, cửa đã bị đóng lại. Hẳn là có ý gì, tại sao lại đưa cô đến đây, càng nghĩ cô lại càng không ngừng run rẩy, nhưng nếu như hắn sẵn sàng cứu mẹ cô, thì cô cũng sẽ cố gắng thuyết phục mong hắn sẽ giúp cô.

Hạ Mộc Vân im lặng nhìn Hàn Thiên ngồi trên ghế Tổng giám đốc trước mặt, một thân tây trang chỉnh tề và một vị trí uy quyền hoàn toàn khác với dáng vẻ ăn chơi hư hỏng của hắn lúc ở Club, giờ phút này, Hàn Thiên có nét cuốn hút của một người đàn ông thành đạt, Hạ Mộc Vân không ngờ rằng nhìn từ khoảng cách xa, Hàn tổng của Hàn thị này lại đẹp trai như vậy, anh ta thoát ra khí chất tuyệt vời, nhưng Hàn Thiên đó là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm, nếu cô ở gần hắn, sự sống thật sự xa vời, nếu cô đứng cách xa hắn thế này, cũng chưa hẳn có thể sống sót, và cũng chưa hẳn là hắn thật tâm sẽ có ý tốt muốn giúp đỡ cô. Hắn đêm đó mang vẻ đẹp của một loài yêu nghiệt, khiến phụ nữ rất say mê, sẵn sàng yêu không nuôi tiếc, sẵn sàng dâng hiến cho hắn và rồi có thể sẽ phải trả giá rất đắt. Hàn Thiên lại càng không phải người đàn ông mà phụ nữ có thể tham lam có được, mặc dù hắn đang ở rất gần nhưng lại là rất xa, khoảng cách ấy, khó ai có thể vượt qua nổi. Hàn Thiên lúc này mới buông máy tính ra, nhìn lên hứng thú nhìn Hạ Mộc Vân như một tên thợ săn vừa bắt được con mồi mà hắn đã chờ đợi từ lâu, ngay lúc đó lại bắt gặp ánh mắt Hạ Mộc Vân nhìn mình không chớp mắt, thật thú vị, không trốn thoát như đêm hôm đó ở Kings nữa sao....

Hôm nay nhìn cô rất đẹp, vẫn giống như lần trước ở hộp đêm hắn nhìn cô, vẻ đẹp đơn sơ, mộc mạc, đó là vẻ đẹp rất cuốn hút, nó không phải cuốn hút mãnh liệt mà lại từ từ, từ từ thấm nhuần vào từng tế bào của người khác khiến cho những ai đã si mê rồi sẽ không thể thoát ra.

Quần áo trên người cô lúc này cũng khác với đêm hôm đó rồi, không còn là áo trễ vai, váy vóc rườm rà nữa, hôm nay đơn giản như vậy, quần jeans ôm và chiếc áo thun đơn giản, bên ngoài là một chiếc áo khoác dáng dài bao bọc gần nửa dáng người nhỏ nhắn của cô, mái tóc đen mượt đến giữa lưng càng làm tăng thêm sự hoạt bát và tự nhiên của cô, gương mặt không chút phấn son nhưng da mặt vẫn trắng hồng, làn môi vẫn đỏ mọng như trái anh đào vừa chín...

Hàn Thiên lại một lần nữa trầm luân. Hắn vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt cô và cất giọng:

- "Cô nhận ra tôi chứ? Sao vậy, không có gì muốn nói với tôi? "

Vừa nói Hàn Thiên vừa đứng lên và đi tới quầy rượu, cầm lấy một chai rượu vang đỏ và một chiếc ly rồi trở lại vị trí ngồi, nhàn nhã rót một ly rượu.

Hạ Mộc Vân đứng nhìn hắn này giờ đã bắt đầu hết kiên nhẫn, cô bước lên vài bước, cắn cắn môi nhìn thấy rồi nóng vội hỏi:

- "Hàn tiên sinh! Anh đưa tôi đến đây là có ý gì? Tôi và anh đâu quen biết nhau".

Hàn Thiên cầm ly rượu trên tay và đưa lên hướng về trước mặt Hạ Mộc Vân, lạnh giọng ra lệnh:

- "Lại đây! Rót rượu cho tôi".

Thấy cô vẫn không có ý định bước đến, hắn vẫn cực kì kiên nhẫn nói tiếp:

- "Mẹ cô có vẻ nên được phẫu thuật sớm nhỉ".

Hàn Thiên đặt ly rượu lên bàn, hai tay thoải mái đan vào nhau nói.

Hạ Mộc Vân nghe thấy vậy vội vàng nói:

- "Hàn tiên sinh, Anh sẽ giúp mẹ tôi sao?"

- "Vậy cô muốn thế nào.."

Có lẽ ngoài Chu Diệp Châu ra, cô là người con gái tiếp theo trong đời mà hắn phải phá lệ để nói nhiều đến như vậy.

Dứt lời Hàn Thiên đặt lên bàn 1 xấp ảnh, Hạ Mộc Vân chần chờ 1 lúc rồi bước đến cầm những tấm hình kia lên. Những bức ảnh đó là ảnh chụp cô và Hàn Thiên lúc ở Club, khung cảnh rất ái muội, khiến người khác nhìn vào sẽ hoàn toàn hiểu lầm. Lúc Hàn Thiên cường hôn cô, hoàn toàn được chụp lại.

Hàn Dĩ Xuyên ném mạnh chúng xuống bàn, cô căm phẫn nhìn hắn:

- "Hàn tổng, rốt cuộc anh muốn gì? "

Hàn Thiên nhếch mép cười nhìn cô.

Gương mặt khi giận dữ của cô thật sự rất xinh đẹp, rất thú vị, khiến hắn rất có hứng thú. Cô chính là người phụ nữ đầu tiên từ chối lên giường với hắn, cũng là người phụ nữ đầu tiên dám đá hắn, khôn kiêu, thế nhưng hắn lại thấy thú vị, hắn muốn chơi cùng cô, xem như là khoảng thời gian rảnh rỗi hắn chờ Diệp Châu trở về.

- "Tôi chính là muốn thân thể của cô. Hoặc là ngủ với tôi hoặc là cho mọi người nhìn thấy những số ảnh này, sau đó thì nhìn mẹ của cô đau đớn với bệnh tật mà không được phẫu thuật."

Hạ Mộc Vân đã tức giận đến cực hạn, cô không tự chủ được mà hét lên:

- "Hàn Thiên, anh đừng ép người quá đáng. Anh dựa vào đâu mà bắt ép tôi làm theo ý anh chứ?"

Hạ Mộc Vân bắt đầu thấy hối hận khi đến đây hôm nay, càng hối hận khi đến Kings xin làm việc.

Hàn Thiên hoàn toàn bình thản thưởng thức sự phẫn nộ của cô, sau đó không nhanh không chậm cất giọng:

- "Dựa vào việc tôi thấy hứng thú với cô, cô gái "phục vụ" ở hộp đêm".

2 lần gặp hần đều giống như ác mộng đối với cô, cô sợ hãi khiến thân thể bất giác chợt run lên. Lo lắng càng tăng lên gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ưc hiệp ở phòng làm việc

Trong lúc cô thất thần suy nghĩ, Hàn Thiên không để ý cô phản ứng ra sao, hần chỉ một tay đã kéo cô ngồi lên đùi mình, một tay ôm trọn vòng eo mảnh khảnh của cô, bao vây cô trong khoảng cách thuộc về hần, tay kia thuận thể cầm ly rượu trên bàn lên và đưa tới trước mặt cô.

Hạ Mộc Vân nhìn đờng ánh trên bàn lần nữa. Không biết chừng nếu bây giờ cô không nghe lời hần thì hần sẽ ngay lập tức cho mẹ cô xem những bức ảnh này và tung nó lên mạng mất. Hàn Thiên là người có thể lực như vậy, hần đã nói được thì chắc chắn hần làm được. Mẹ là người thân duy nhất của cô, bà lại đang bị bệnh, nếu để bà chịu đả kích nặng nề này thì hậu quả, cô hoàn toàn không dám nghĩ tới.

- "Thế nào, muốn cứu mẹ cô không? Hay muốn nổi tiếng vì quá "trong sáng" khi ở trong hộp đêm với đàn ông".

Cô ỳu khuất, hốc mắt đã đỏ hoe, cô cúi đầu cắn cắn môi rồi lại nhìn thấy nụ cười ma mị trên gương mặt Hàn Thiên. Tay cô từ từ chạm vào ly rượu và cầm lấy nó, hít sâu một hơi, cô ngậm một ngụm rượu và tiến sát môi lại gần môi hần, khi môi vừa chạm môi, Hạ Mộc Vân từ từ hé miệng, chuyển dần rượu trong khoang miệng vào miệng của Hàn Thiên. Lúc này nước mắt tui hồ cũng rơi xuống, mặn chát, cô thấy thật nhục nhã, xấu hổ, cô không ngờ bản thân mình lại có ngày hôm nay.

Mùi vị ngọt ngào của rượu vang hoà quyện cùng vị ngọt khó cưỡng của đôi môi đẹp để đang chạm vào môi mình. Hàn Thiên tham lam mút lấy cánh môi cô một lúc, sau đó lại bị cô đẩy ra, cô luống cuống không biết làm gì, lại sợ hần nổi giận dỗi ý, cô tiếp tục rót rượu cho hần. Đến khi ly rượu đã cạn, Hàn Thiên liền giật lấy chiếc ly không trên tay Hạ Mộc Vân và ném xuống sàn, môi bạc đã chiếm trọn đôi môi anh đào của cô... Một tay Hàn Thiên chế trụ vòng eo của cô, tay kia thì bắt đầu bận rộn mon trớn trên da thịt phần hồng của cô.

Mùi hương đặc trưng của cơ thể đàn ông và hơi thở nam tính của hần cứ xộc vào mũi cô, còn có cả mùi rượu vang và mùi thuốc lá nhẹ nhẹ.... Tất cả tạo thành một sự cám dỗ trí mạng đối với Hạ Mộc Vân. Cô bị làm sao thế này, cô đang thích Hàn Thiên hôn mình sao, cô lại quyến luyến, day dứt sao, cô không thể không chế bản thân mình được nữa, vừa lo lắng, vừa run rẩy, 2 tay Hạ Mộc Vân theo phản xạ túm lấy áo của Hàn Thiên, luống cuống không biết phải làm gì. Hành động nhỏ này của cô cũng làm Hàn Thiên thấy kích thích. Một tay Hàn Thiên vẫn đang chế trụ vòng eo mảnh khảnh của cô, tay kia bắt đầu bận rộn chạy loạn khắp cơ thể cô, vừa cời phẳng chiếc áo khoác của Hạ Mộc Vân, bàn tay như rắn nước của hần đã luồn lách vào bên trong chiếc áo thun của cô, tham lam mon trớn từng tấc da thịt cô, chầm chậm di chuyển vào trong chiếc áo ngực còn lại duy nhất, hưởng thụ sự mềm mại của bầu ngực mang lại trong lòng bàn tay. Nụ hôn của Hàn Thiên dần dần hạ thấp xuống gần cổ trắng ngần, xương quai xanh quyến rũ, bờ vai mảnh mai và vùng da quanh ngực mịn màng. Hạ Mộc Vân bừng tỉnh và bắt đầu phản kháng, hai tay đang túm lấy áo của Hàn Thiên dùng sức muốn đẩy hần ra.

- "Ừm... Không... Mau buông...Xin anh... Tôi cần thời gian suy nghĩ".

Nghe vậy, gương mặt đang dần bốc hỏa của Hàn Thiên đã trở nên hoà hoãn hơn, hần tạm thời thả cô ra nhưng vẫn giữ cô ngồi trên đùi, hần không trả lời ngay mà lấy trong tủ một chiếc hộp đựng 1 sợi dây chuyền kim cương.

- "Đeo nó vào, tôi tặng em, phần thưởng cho sự ngoan ngoãn của em ngày hôm nay".

Tìm Hạ Mộc Vân bắt đầu đập loạn xạ, cô ngây ngốc nhìn hần rất lâu.

Hàn Thiên nhếch mép cười rồi đeo sợi dây chuyền lên cổ cô, sửa sang lại quần áo trên người giúp cô, sau đó lại đưa những ngón tay thon dài của mình vuốt ve làn môi còn ươn ướt và sưng đỏ của Hạ Mộc Vân rồi thỏm mẫn nói:

- "Tôi cho em thời hạn đến tối nay, trước chín giờ hãy đến khách sạn Minta gặp tôi, nếu em trễ hẹn thì tôi không dám đảm bảo ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đâu."

Hạ Mộc Vân vẫn ngây ngốc lo lắng thần thờ.

- "Nếu em ngoan ngoãn, tôi sẽ giúp mẹ em" Hàn Thiên thì thầm bên tai Hạ Mộc Vân, lời nói của anh khiến cô lạnh sống lưng. Cô sợ lắm rồi. Thực sự là sợ anh lắm rồi..

Chương 7: Lựa chọn của Mộc Vân

Hạ Mộc Vân ngồi trong phòng bệnh với mẹ, mẹ cô đã tỉnh nhưng bà vẫn còn rất yếu.

Hôm nay sau khi uống thuốc bà đã ngủ tiếp. Lặng lẽ ngồi trong phòng, Hạ Mộc Vân liên tục nhớ đến lời nhắc nhở của Hàn Thiên "thời hạn là 9h tối nay tại khách sạn Minta". Đầu óc cô rối bời, bây giờ Hạ Mộc Vân không thể suy nghĩ được điều gì khác, cô phải bán thân cho một người cô chỉ mới gặp mặt 2 lần sao, mà người đàn ông đó lại là tên xấu xa, là tên ác ma. Chỉ cần nhắc đến cái tên Hàn Thiên là người Hạ Mộc Vân lại run lẩy bẩy, cái tên đó bây giờ đã khắc sâu vào trong tâm trí cô, nó nhắc cô về 2 lần gặp gỡ là 2 lần hấn ép buộc cô phải "phục vụ" hắn.

Cô sợ lắm, cô sợ Hàn Thiên, sợ con người của hắn ta, hắn muốn ngủ với cô, hắn đe dọa cô về những tấm hình, bây giờ cô phải làm sao đây. Hạ Mộc Vân nhìn mẹ nằm trên giường bệnh mà cô không cầm được nước mắt, chỉ mới mấy ngày nhập viện mà bây giờ mẹ cô đã tiêu tụy, xanh xao như vậy, vì bị dạ dày nên thậm chí ăn uống bà cũng rất khó khăn, nếu cứ để tình trạng của mẹ kéo dài như vậy, cô e là sẽ có chuyện, mẹ cô sẽ không chịu nổi mất.

- "Tiểu Vân, em về nghỉ 1 chút đi, anh ở đây lo cho bác gái thay em. Mấy ngày nay em không được ngủ ngon rồi". Lưu Phàm từ ngoài bước vào, trên tay còn mua thêm cháo, anh vẫn luôn vậy, vẫn luôn chu đáo như thế.

- "Anh Phàm, em không sao, em không mệt đâu".

- "Nghe anh, về nhà nghỉ ngơi đi, em gầy đi nhiều rồi".

- "Vậy anh giúp em nhé, tối nay chắc em không đến bệnh viện được đâu anh Phàm, em có việc riêng".

- "Em yên tâm, về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây anh sẽ lo giúp em".

.....

Lê chân về đến nhà, Hạ Mộc Vân vẫn không ngừng suy nghĩ về lời yêu cầu của Hàn Thiên, cô phải làm sao đây, lỡ như cô chọc giận đến anh, hậu quả e là cô cũng sẽ không dám nghĩ đến, anh ta thực sự rất đáng sợ. Nhưng cô làm sao có thể....làm chuyện như thế với anh ta được, mới vừa nghĩ đến thôi là cô đã run sợ rồi.

Đồng hồ điểm 7h tối, cô còn 2 tiếng để lựa chọn quyết định. Cô sợ bản thân sẽ hối hận, cô sợ mẹ cô sẽ không có tiền để phẫu thuật, nhưng cô càng sợ hơn nếu mẹ cô biết cô kiếm tiền cứu bà bằng cách bán thân, lúc đó chắc bà sẽ càng đau hơn. Nếu bắt buộc phải lựa chọn lúc này, cô ước cuộc đời cô sẽ không phải cực khổ đến mức thế này, ước rằng mình sẽ được trở về như những ngày trước, vô lo vô nghĩ, hạnh phúc bên mẹ sống an nhiên qua ngày. Giả như cô có 1 điều ước, cô sẽ ước rằng Hàn Thiên sẽ giúp đỡ cô vô điều kiện, nếu như vậy, sau này có cơ hội, cô nhất định sẽ báo đáp anh. Nhưng đó chỉ là mơ thôi, sự thật nó khắc nghiệt và tàn nhẫn hơn như thế nhiều lắm.

.....

•"Tổng giám đốc Hàn thị và tình yêu với cô gái xinh đẹp bền vững nhiều năm".

•"Cổ tích giữa chàng hoàng tử Hàn thị và cô công chúa xinh như búp bê của mình".

•"Ngôn tình giữa đôi thực: Tổng giám đốc Hàn thị chờ đợi người yêu đi du học, tình yêu bền vững dù yêu xa nhiều năm".

•"Chân dung cô gái may mắn có được tình yêu của Tổng giám đốc Hàn thị".

Kèm theo đó là những hình ảnh thân thiết, sánh đôi bên nhau hạnh phúc của bọn họ, anh ta đã có hôn thê rồi sao, thật bất ngờ. Hạ Mộc Vân ngồi tìm kiếm thông tin về anh. Hàn Thiên đã có người yêu đang đi du học, vậy anh ta sao lại.... Đột nhiên lòng Hạ Mộc Vân nặng trĩu, cô làm sao thế này, vậy việc anh ta nói sẽ giúp cô phải như thế nào, anh ta yêu cầu cô như vậy để làm gì? Mua vui sao, hay để làm ấm giường 1 đêm? Hàng loạt câu hỏi cứ nối tiếp xuất hiện trong đầu của Hạ Mộc Vân. Nếu hôm nay cô ngủ với anh ta thì không phải là cô đang trở thành người thứ ba phá vỡ hạnh phúc của người khác sao. Không được, cô không thể trở nên như thế được, cô dù có cần tiền như thế nào cũng không thể làm chuyện trái với lương tâm như vậy được. Cô gái kia cũng thật không may mắn, cứ tưởng là hạnh phúc mới gặp Hàn Thiên kia sao, không ngờ lại gặp phải một người lạnh nhạt, không chung thủy. Báo chí đúng là lúc nào cũng nói quá lên cả, nếu cô không phải người trong cuộc, chắc cô cũng ngưỡng mộ với tình yêu của bọn họ quá.

Nghĩ vậy, Hạ Mộc Vân quyết định đi ngủ, không nghĩ thêm nhiều nữa, việc của mẹ từ từ cô sẽ tính tiếp. Vừa nằm xuống giường, Hạ Mộc Vân lại đụng trúng chiếc dây chuyền mà Hàn Thiên vừa đeo cho cô lúc sáng, cô lại nghĩ đến Hàn Thiên, liệu anh ta có trở mặt làm liều với cô không, thực là cô không dám nghĩ tiếp nữa..

.....

Tại khách sạn Minta

- "Cô được lắm Hạ Mộc Vân, cô dám thách thức sự kiên nhẫn của Hàn Thiên tôi".

....Choang....

Ly rượu trên tay Hàn Thiên bị ném mạnh xuống sàn nhà.

- "Để xem cô già vờ thanh cao đến bao lâu".

.....

- "Alo, A Nam, mẹ của Hạ Mộc Vân....."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cô chọc giận sai người rồi

Reng...reng...reng

Tiếng chuông điện thoại của Hạ Mộc Vân kêu liên tục.

- "Alo, anh Phàm, em đây ạ".

- "Tiểu Vân, bác gái đang tiến triển không tốt, em vào viện nhanh đi".

- "Anh Phàm, anh nói sao ạ?"

.....

Tại Bệnh viện Y

- "Bà Hạ đang chuyển biến xấu, người nhà đã có quyết định chưa" Bác sĩ hỏi.

- "Bác sĩ, có thể phẫu thuật cho mẹ cháu trước rồi cháu sẽ lo chi phí sau có được không ạ?"

- "Chúng tôi đã cho người nhà 1 tuần để chuẩn bị mà vẫn chưa có đủ sao, việc này tôi chúng tôi chỉ làm theo nguyên tắc" vị bác sĩ lắc đầu quay đi.

- "Tiểu Vân bình tĩnh đi em" Lưu Phàm an ủi Hạ Mộc Vân, lúc này cô thật sự suy sụp, cô bất lực vì bản thân hèn nhát của mình.

- "Em ở đây với bác gái đi, anh sẽ đi lo tiền" Lưu Phàm cũng thấy có lỗi với cô, anh không thể đứng yên nhìn Tiểu Vân mất đi người thân duy nhất như vậy được.

- "Hàn Thiên, Hàn Thiên" Hạ Mộc Vân lẩm bẩm.

- "Anh Phàm, nhờ anh ở đây với mẹ em, em đi một lúc sẽ về ngay" Nói rồi Hạ Mộc Vân quay đi chưa cần câu trả lời của Lưu Phàm.

- "Tiểu Vân, em đi đâu đấy...Tiểu Vân..".

Lưu Phàm gọi với theo nhưng vô ích, lúc này Tiểu Vân nhắc đến tên ai đấy, hình như là Hàn Thiên, Hàn Thiên là ai, sao Tiểu Vân lại quen biết, Lưu Phàm anh đang rất lo lắng cho cô.

.....

Tại Hàn thị

- "Cô cho tôi gặp Hàn tổng" Hạ Mộc Vân gấp gấp nói với cô thư ký lễ tân. Thư ký ngạc nhiên vì cô gái này là ai mà lại muốn gặp Hàn tổng, nhưng vẫn lịch sự đáp:

- "Cô có hẹn trước không ạ?"

- "Không, nhưng tôi đang có việc gấp cần gặp Hàn tổng, mong cô nói giúp"

- "Xin lỗi cô, tôi không thể"

- "Mong cô giúp tôi với ạ, nếu không tôi sợ không kịp mất".

- "Rất xin lỗi cô".

Hạ Mộc Vân đứng trước Hàn thị chờ Hàn Thiên để xin anh giúp đỡ, cô biết là anh, chỉ anh mới có thể giúp cô bây giờ, cô biết là anh sẽ không dễ yên cho cô vì chuyện đêm qua nhưng cô vẫn muốn xin anh cho cô thêm 1 cơ hội, cô đã sai rồi, Hạ Mộc Vân không kiềm được nước mắt nữa rồi. 2h, 3h trôi qua Hàn Thiên vẫn không rời khỏi công ty nửa bước, nếu cứ thế này thì sẽ muộn mất.

.....

- "Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư vẫn đang đứng chờ ở phía dưới ạ".

Khóe môi Hàn Thiên nhếch lên, chờ như thế có là gì so với anh đêm qua đâu. Chơi với tôi sao, Hạ Mộc Vân, cô nghĩ cô đủ tầm?

.....

7h tối...

Lúc này, trong công ty, bóng dáng cao lớn bước ra.

- "Hàn Thiên, xin anh, xin anh cho tôi 5 phút được nói chuyện" Hạ Mộc Vân khẩn trương khi thấy Hàn Thiên bước ra.

- "A Nam, tài liệu đã chuẩn bị xong chưa, sáng mai lập tức bay sang Canada" Hàn Thiên vẫn bàn công việc với trợ lý của mình, không quan tâm đến Hạ Mộc Vân khẩn trương phía sau.

Sáng mai anh ta đi Canada sao, vậy mẹ cô phải làm sao bây giờ.

- "Hàn tổng, Hàn tổng.."

Hạ Mộc Vân bắt 1 chiếc taxi chạy theo Hàn Thiên về đến biệt thự của hắn, cô biết đây là cơ hội cuối cùng của mình rồi, mẹ cô có được cứu sống hay không là tùy thuộc vào hắn.

Cô lẽo đẽo theo sau Hàn Thiên, thật may mắn vì anh ta cho cô theo vào trong, nhưng ngược lại anh ta lại chẳng quan tâm đến sự tồn tại và khẩn trương của cô. Cô theo hắn ta đến phòng ngủ hắn mới chịu dừng lại 1 chút.

- "Hàn tổng, tôi sai rồi, tôi xin lỗi anh, là lỗi của tôi, xin anh cho tôi một cơ hội cuối cùng" Hạ Mộc Vân cầu xin hắn.

- "Tiểu thư cảnh vàng lá ngọc này là ai vậy? Chúng Ta có quen nhau sao?"

- "Hàn tổng, tôi xin anh, tôi sai rồi, tối qua là tôi nên đến, tôi sai rồi, Hàn tổng, tôi xin anh" Hạ Mộc Vân khóc nức thành tiếng, hốc mắt đã đỏ hoe, sự ủy khuất dâng cao trong lòng.

- "Tôi không với tới tiểu thư thanh cao như cô" Hàn Thiên nhếch mép, nhàn nhả ngồi ở ghế sofa trong phòng ngủ nhìn Hạ Mộc Vân trình bày.

- "Tôi sẽ làm theo ý anh, sẽ làm những gì anh muốn, xin anh hãy cứu mẹ tôi".

- "Tiếp".

- "Tôi..tôi sẽ..ngủ với... anh.." Hạ Mộc Vân khó khăn nói ra, nước mắt ủy khuất cũng rơi càng nhiều.

- "Nhưng tôi không muốn" Hàn Thiên lạnh lùng nói.

Hạ Mộc Vân bắt ngờ, cô không biết làm sao:

- "Hôm qua anh vừa bảo là muốn tôi 1 đêm cơ mà, tại sao...."

- "Cô nghĩ cô là ai, hôm qua bản thân có chút hứng thú, hôm nay thấy con điểm bản thù làm việc trong hộp đêm phục vụ biết bao nhiêu đàn ông như cô lại chỉ thấy buồn nôn, cô chọc giận sai người rồi" Hàn Thiên khinh bỉ nhìn cô nói.

Hạ Mộc Vân nghẹn ngào:

- "Vậy, xem như anh...mua tôi 1 đêm, 1 đêm anh... cho tôi 5 vạn tệ... được không?"

Hạ Mộc Vân nén nước mắt nhục nhã nói, cô bị anh tổn thương đến cùng cực, bản thân cô rơi vào kết cục hôm nay thật không thể ngờ tới.

- "Vậy phải xem con điểm như cô làm được gì mới xứng với 5 vạn bỏ ra chứ".

Hạ Mộc Vân khó hiểu nhìn lên Hàn Thiên lãnh khốc phía ghế sofa:

- "Bắt đầu đi" Hàn Thiên thấp giọng ra lệnh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi mua

Hạ Mộc Vân nuốt nước mắt, chậm rãi tiến đến phía Hàn Lãnh đang ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống, tay chân cô run rẩy, người cô không thể giữ được bình tĩnh nữa rồi, cô luống cuống không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cô lấy hết can đảm, nhẹ nhàng hôn lên môi của Hàn Thiên, vụng về hôn hấn.

Hàn Thiên ung dung nhìn biểu hiện của cô, bị động không cảm xúc khi cô áp môi lên môi anh. Anh muốn cho cô biết Hàn Thiên anh là ai, anh không phải trò chơi tiêu khiển của cô ta.

Hạ Mộc Vân hôn Hàn Thiên đến đôi môi cũng sưng đỏ lên nhưng anh ta không hề có một chút cảm xúc nào, cô thất vọng, rồi môi anh rồi nhanh chóng đứng lên.

- "Xin lỗi đã làm phiền anh", nói rồi Hạ Mộc Vân quay lưng bước đi.

- "Chỉ vừa mới dọa cô như thế đã vội vã bán thân, cầu xin trèo lên giường của tôi, có phải cô luôn phóng túng như vậy?" Hàn Thiên lạnh lùng nói.

- "Hàn tổng, tôi đường cùng mới phải làm như vậy, xin anh đừng xúc phạm tôi." Mộc Vân kiên nhẫn nén nước mắt trả lời.

- "Vậy sao?"

Hàn Thiên bước lại gần Hạ Mộc Vân, đưa tay lên vuốt ve gò má trắng hồng tự nhiên của cô, rồi di chuyển nhẹ nhàng xuống cầm, nâng cầm cô lên, lại nhàn nhạt trả lời:

- "Tôi mua".

Hạ Mộc Vân chỉ biết im lặng nhìn hấn, nước mắt rơi xuống, hấn mua cô sao, cô đã là gái bán thân sao.

Nhìn thấy nước mắt của cô, hấn nhoen miệng cười hơi hột, tỏ vẻ gì chứ. Môi bạc từ từ tiến lại gần cặp môi hồng nhuận của cô, bá đạo chiếm lấy, nhanh chóng cắn mút. Lúc Hạ Mộc Vân vụng về hôn hấn, hấn đã phải kiềm chế rất nhiều. Bây giờ hấn chủ động chiếm lấy cô luôn. Hai tay Hạ Mộc Vân lại chống trước ngực hấn, nhưng cảm giác nóng ấm nóng lòng bàn tay khiến cô hoảng loạn muốn rút tay lại.

Lần này tay cô trực tiếp tiếp xúc với da thịt của Hàn Thiên chứ không còn được ngăn cách bởi một hay hai lớp vải như những lần trước. Nụ hôn vừa dứt, hấn lạnh giọng ra lệnh:

- "Cô cơ bản vẫn bẩn lắm, vào tắm cho tôi".

Hai chân Hạ Mộc Vân gần như chôn chặt tại chỗ. Cô thực sự bản thiu thật mà, cô bị Hàn Thiên chửi là điểm cũng đâu có gì sai, cô hiện tại là đang bán thân kiếm tiền mà. Cô muốn chạy trốn khỏi đây, cô sợ lắm, nhưng nghĩ đến người mẹ đang không rõ tình hình hiện giờ, cô đành phải bước đi theo sau Hàn Thiên.

- -----

Không khí trong phòng tắm cực kì ngột ngạt đến khó chịu, nhưng vẫn có thập phần ái muội. Gương mặt Hàn Thiên đã áp sát vào mặt Hạ Mộc Vân, trán hấn cộng vào trán cô. Hơi thở của hai người hoà quyện vào nhau, nhịp tim giao thoa trong gang tấc.

Hạ Mộc Vân lại một lần nữa ngưng ngưng cúi đầu, mặt đỏ bừng lên. Gò má cô đỏ ửng, nóng ran, nhịp tim cũng tăng lên nhanh chóng. Cô cố gắng giữ bình tĩnh để tắm nhanh cho Hàn Thiên. Vẫn giữa nguyên bộ mặt vô cảm đó, Hàn Thiên bắt ngờ kéo cả người Hạ Mộc Vân ngã xuống bồn tắm và nắm gọn trong vòng tay hấn.

Sự tiếp xúc mềm mại bất ngờ khiến hạ thân Hàn Thiên càng muốn bốc hỏa, thân thể nhỏ nhắn, non nớt cứ liên tục cọ xát trên da thịt khiến dục vọng của hấn đã gào thét được thoải mái.

Hấn kéo cơ thể cô ra một khoảng nhỏ, quan sát thân thể tuyệt mỹ trước mặt, bộ váy màu tím vì bị ướt nên dán chặt vào cơ thể, để lộ đường cong hoàn

mĩ và bộ đồ lót thấp thoáng bên trong.

Yết hầu Hàn Thiên chuyển động liên tục, hần lại áp sát cơ thể trước mặt lần nữa. Hạ Mộc Vân như bị thôi miên rồi, cô chỉ biết xấu hổ chấp nhận sự tấn công của dã thú. Hàn Thiên kéo cô lại gần, môi bạc hạ thấp xuống, nhanh chóng nuốt chửng đôi môi bóng loáng, quyến rũ. Nụ hôn vừa ướt át vừa nóng bỏng, mang theo mùi vị dục vọng mãnh liệt. Vừa hôn, tay Hàn Thiên vừa lướt theo sóng lưng Hạ Mộc Vân, chậm rãi kéo khóa váy cô xuống.

Cảm giác trống rỗng sau lưng khiến Hạ Mộc Vân bưng tỉnh, hô hấp của cô trở nên dồn dập hơn, từng tế bào thần kinh cứ căng lên.

Hàn Thiên nhả đôi môi ngọt lịm kia ra, hôn dọc theo cổ đến xương quai xanh rồi trượt nhẹ xuống rãnh ngực sâu vút kia, bàn tay ma thuật cũng đang nhiệt tình hỗ trợ, kéo tuột chiếc váy liền của Hạ Mộc Vân xuống ngang hông.

Nửa thân trên của Hạ Mộc Vân bây giờ chỉ còn lại chiếc áo ngực là đồ bảo hộ cuối cùng, làn da trắng nõn không tì vết quả là một liều thuốc trí mạng đối với Hàn Thiên, hần nở nụ cười nham hiểm nhưng không che giấu đi dục vọng hiện giờ. Không chút do dự, hần kéo phẳng chiếc áo ngực màu đen tuyền của cô. Bộ ngực sữa căng tròn, đầy đặn đã phơi bày trước mặt Hàn Thiên.

Cảm giác kích thích đến từng tế bào não khiến hần càng muốn có được cô gái này. Cơ thể lơ lửng trước mặt đàn ông như vậy khiến Hạ Mộc Vân vô cùng xấu hổ, cô từ từ ý thức được nguy hiểm đang đến gần, bắt đầu giãy giụa khỏi người đàn ông này.

- "Không... không muốn..."

Hàn Thiên nhướn mày cười hài lòng.

- "Bây giờ mới giãy giụa, không phải đã muộn rồi?"

Sau đó nhìn ngắm nhụy hoa đang thẹn thùng từ từ nở rộ trên bầu ngực trắng mịn, không chờ đợi thêm mà cúi đầu xuống mút lấy một nhụy hoa, tay thì xoa xoa lên nhụy hoa còn lại, ngón tay nắn nhẹ nhàng trên đó, rồi lại mạnh tay bóp mạnh bầu ngực khiến nó biến thành nhiều hình dạng khác nhau.

Hạ Mộc Vân liều mạng muốn bỏ chạy.

C

ô hời hện rồi! Giờ phút này cô đã hời hện rồi!

- "Không... Không được... Làm ơn... làm ơn dừng lại đi".

Nghe cô cầu xin tha thứ và giãy giụa điên cuồng, Hàn Thiên càng bị kích thích hơn. Đầu lưỡi lão luyện treu chọc, cộng với bàn tay như rắn nước kia, không hề có ý định dừng lại...

- "Mộc Vân, em thật sự rất đẹp"

Hạ Mộc Vân sợ hãi liều mạng lắc đầu.

"- Làm ơn.. tha cho tôi! Tôi... tôi không làm được..."

Nhưng Hàn Thiên đâu dễ dàng tha cho cô.

- "Xin anh,... tôi muốn ở giường".

Hạ Mộc Vân dù biết mình bản thủ đang nhục nhã bán thân nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, cô không muốn nhục nhã như thế này.

Hàn Thiên lần này chấp nhận yêu cầu của cô, 2 người tắm nhanh rồi Hàn Thiên bế ngang Hạ Mộc Vân ra khỏi phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lần đầu tiên

Hàn Thiên thả Hạ Mộc Vân lên chiếc giường lớn, hiện tại 2 thân thể đều trần truồng không mặc gì cả, Hạ Mộc Vân run rẩy cố gắng dùng tay che hết cơ thể mình nhưng cũng vô ích, nước mắt ứa khuất rơi xuống, cô sợ Hàn Thiên lắm, cô nhớ đến những chuyện trong phòng tắm xảy ra vừa rồi, cơ thể lại không ngừng run rẩy.

- "Hàn Thiên, tha cho tôi, tôi sợ lắm".

- "Sợ sao, chút nữa còn đáng sợ hơn".

Nói rồi Hàn Thiên đè lên người Hạ Mộc Vân, mút đôi môi anh đào của cô, 1 tay chế ngự cầm cô, tay còn lại không ngừng mon trớn, nhào nặn ngực của cô ra đủ hình dạng, mân mê nhũ hoa kích thích.

- "A...đừng...xin anh".

- "Không phải cô chính là người muốn trèo lên giường tôi sao".

Giọng nói của hắn đậm mùi tình dục phả vào cơ thể cô khiến nó trở nên quỵên rũ lạ thường.

- "Aaa...Ân..." Cả người Hạ Mộc Vân không ngừng run rẩy, nước mắt lại rơi, lần đầu tiên của cô là với một tên ác ma, một người xa lạ, cô thật sự thất bại.

Đôi môi mọng của Hàn Thiên lại nhanh chóng phủ xuống cánh môi đỏ mọng kia mà điên cuồng mút. Nụ hôn của hắn như vũ bão khiến cô trở tay không kịp chỉ đành mặc cho Hàn Thiên hôn.

Nhận thức được cô sắp ngất đi hắn mới buông tha đôi môi đã bị mình hưng hăng yêu đến sưng đỏ. Môi hắn lướt qua đầu đều để lại dấu vết đánh dấu chủ quyền của mình. Đôi tay không yên phận mà xoa nắn đôi gò bồng thành đủ hình dạng.

Hàn Thiên trầm giọng ra lệnh:

- "Dạng chân".

Hạ Mộc Vân nhất quyết không thoả hiệp, cô khép chặt hai chân nhưng đều vô dụng. Hàn Thiên dùng sức kéo dạng hai chân cô ra, quăn nó quanh thắt lưng mình.

Biết không thể tránh khỏi, Hạ Mộc Vân sợ hãi nhắm chặt hai mắt, gồng lưng lên để chuẩn bị chịu đựng cơn đau thập tử nhất sinh sắp ập đến.

Hàn Thiên thấy cô nhắm nghiền mắt, hắn lại thấp giọng ra lệnh:

- "Mở mắt ra nhìn tôi, nhìn xem người đàn ông của cô là ai".

Hạ Mộc Vân bị lời nói đầy uy quyền của hắn làm cho sợ hãi, đành phải thoả hiệp, từ từ mở mắt ra, cô nhìn thấy ánh mắt Hàn Thiên đã thâm đầy ngọn lửa dục vọng.

Hai chân thon thả, trắng mịn không tí vết đang quăn quanh hông. Hàn Thiên động mạnh thắt lưng, hạ thân hai người sáp nhập vào nhau.

- "Aaaaaa.....! "

Tiếng rên la thất thanh của Hạ Mộc Vân nhanh chóng trở thành động lực cổ vũ cho Hàn Thiên. Hai tay đang bám lấy lưng Hàn Thiên vì cơn đau đến đòi mạng dưới hạ thân mà bầu chặt lên da thịt hắn, cào cấu đến xước da chảy máu.

Bên dưới nơi giao thoa giữa hai cơ thể, Hàn Thiên liên tục đẩy mạnh thắt lưng, khi chạm đến vật cản của sự trinh trắng, hắn động mạnh một cái.

"- Aaaaa.... không...."

Một dòng máu đỏ tươi hoà cùng mật dịch tình ái tràn xuống gra giường và thấm hết lên đó.

Đau đớn đến cùng cực, nước mắt Hạ Mộc Vân rục trào ra khỏi khe mắt, thấm vào trong gối. Đây là lần đầu của Hạ Mộc Vân, anh đã không nhìn lầm người, cô vẫn rất sạch sẽ, điều này càng làm tăng thêm khoái cảm cho Hàn Thiên.

Lưng của Hàn Thiên tiếp tục bị móng tay Hạ Mộc Vân tra tấn nhưng hắn vẫn không chút nhũ mảy, tiếng thờ dốc của hắn càng lúc càng ồ ồ, cùng đó là những giọt mồ hôi của hắn chảy xuống lưng, hạ thân liên tục loạn động. Lại tiếp tục ra lệnh:

- "Gọi tên tôi".

Hạ Mộc Vân không kìm được mà không ngừng rên rĩ, mồ hôi đã ướt đầm trên trán cô, bắt lực thoả hiệp, môi anh đào khê mở:

- "Ừm... Hàn... Hàn Thiên..."

Hàn Thiên cúi đầu xuống hôn lên những giọt mồ hôi trên trán cô, rồi đến nước mắt trên gò má, thấp giọng nói:

- "Gọi tôi là Thiên"

Hạ Mộc Vân ngoan ngoãn vâng lời, tiếp tục gọi trong cơn dục vọng cuộn cuộn.

- "Ừm... Ân... Thiên..."

- "Tôi là người đàn ông đầu tiên và duy nhất của em, nhớ chưa?"

- "Nhớ...rồi...um"

Hàn Thiên thoa mãi nhếch môi, hạ thân lại động mạnh thêm.

Môi áp xuống, tiếp tục hôn cô.

Từng đợt, từng đợt khoái cảm qua đi rồi lại tiếp tục... Hạ Mộc Vân không biết mình còn sống hay đã chết nữa....

- "Àn... Thiên... Dừng lại...".

Cô thật sự không thể tiếp tục nữa.

Cô chết mất!

Hàn Thiên hình như được làm từ thép nên hẳn chưa hề bị suy giảm chút tinh lực nào cả, hạ thân vẫn ra vào liên tục. Từng dòng tinh hoa nóng hổi cứ phun trào vào trong cơ thể Hạ Mộc Vân. Đã lâu rồi hẳn không được thỏa mãn như thế. Không thể phủ nhận rằng cơ thể Hạ Mộc Vân rất có sức hút với hẳn. Ôm Hạ Mộc Vân đi vào giấc ngủ, đêm nay hẳn sẽ có một giấc ngủ thật ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhắc đến Chu Diệp Châu

4h sáng, trong phòng ngủ yên tĩnh, 2 thân thể ôm chặt lấy nhau ngủ.

Hạ Mộc Vân mở mắt, phát hiện mình bị 1 bàn tay to lớn ôm ngang trên người. 1 giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, hạ thân đau đớn, cả người đau nhức như bị hành hạ nhiều ngày, trên người đủ vết tím đỏ mà Hàn Thiên để lại, trên gra giường còn có một vết máu đỏ đã khô, Hạ Mộc Vân nhẹ nhàng xoay người lại để không đối diện với hẳn, nước mắt cô không thể ngừng rơi, hạ thân vẫn đau nhức, lần đầu của cô thật đáng sợ, cô nhục nhã cầu xin hẳn ta ngủ với mình, cầu xin hẳn mua mình, cô bị hẳn bắt làm những hành động, tư thế thật đáng khinh, bờ vai cô không ngừng run lên.

Tất nhiên, tất cả đều đã trong tầm mắt của Hàn Thiên, anh đang được ngủ ngon, bỗng cô lại ngang nhiên làm anh thức giấc, mẹ kiếp, cô bày ra bộ mặt như thế cho ai xem chứ, chẳng phải đều là do cô lựa chọn cả sao.

Bỗng nhiên, anh mở chăn ra, kéo Hạ Mộc Vân để cô đối diện với mình, thấp giọng ra lệnh:

- "Thu lại bộ mặt đó ngay lập tức, nếu cô muốn chết thì tôi cho cô toại nguyện".

Nói rồi anh hôn xuống môi cô, di chuyển xuống cổ, xuống ngực, Hạ Mộc Vân hoảng loạn dẩy dụa cầu xin.

- "A...dừng lại...anh...dừng lại...tôi không muốn".

Anh không thèm nghe cô van xin, tiếp tục hôn cô, sáng sớm anh còn chưa ngủ đủ, cô lại ngang nhiên lại gọi lên dục vọng trong anh. Ở Hạ Mộc Vân có sức hút rất lạ, chỉ cần nhìn thấy cô, anh đều chỉ muốn ngay lập tức đè cô dưới thân mình mà hung hăng chiếm đoạt. Hạ Mộc Vân lúc này rất nhục nhã, cô khóc lóc van xin anh:

- "Tôi xin anh...tha cho tôi..." Hạ Mộc Vân nước mắt giàn giụa, lắc đầu yếu ớt cầu xin.

- "Muốn tiền phải không? Tôi sẽ cho cô tiền. Gấp đôi"

- "Không...đừng...xin anh..." Cô yếu ớt cầu xin.

- "Gấp ba"

- "Gấp bốn"

- "Không...um... bỏ ra" Anh cư nhiên đã xem cô lại gái bán thân, Hạ Mộc Vân đau lòng đến không thờ được, cô thật hèn mọn.

Tay chân đều bị anh chế ngự, Hạ Mộc Vân hoảng sợ khép chân lại nhưng lại không thể. Anh cúi xuống hôn lên môi cô, cắn nát cánh môi của Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân nức nở nói:

- "Anh rõ ràng là không yêu vị hôn thê của anh, nếu yêu cô ấy, anh đã không làm như vậy với tôi."

"Bốp" năm ngón tay in hằn trên má cô.

- "Câm miệng". Cô ta dám nhắc đến Châu Nhi sao, cô ta có đủ tư cách sao, cô ta dùng quyền gì để phán xét tình yêu anh dành cho Chu Diệp Châu. Lửa giận trong anh càng tăng cao, anh gia tăng lực đạo áp xuống thân thể nhỏ bé đang run rẩy của Hạ Mộc Vân. Hàn Thiên cắn mạnh lên ngực cô. Mộc Vân đau đớn cau chặt mày lại.

- "Làm ơn...Xin anh..dừng lại..." Cô khóc lóc nói, nơi đó đau quá.

Anh ghé sát vào tai cô nói:

- "Lần sau tôi cấm cô nhắc đến người tôi yêu".

- "Xin anh...tôi sai rồi".

- "Còn giả bộ, nhìn xem cơ thể cô phản ứng thế nào, đúng là không biết xấu hổ."

Hạ Mộc Vân lắc đầu:

- "Xin anh..dừng lại..anh muốn gì tôi cũng sẽ nghe.."

- "Tôi muốn cô." Anh nói rồi thúc mạnh thứ to lớn ấy vào bên trong.

Hạ Mộc Vân đau đớn khóc lóc:

- "Xin anh...ra ngoài..đau quá..huhu.."

Anh vẫn điên cuồng ra vào bên trong hoa huyệt khép chặt của cô, anh điên cuồng khiến cho cô đau đến ngất đi tỉnh lại, nhưng anh vẫn không quan tâm, chỉ biết khi ở bên trong cô rất ấm và sướng.

- "Kẹp chặt như vậy mà cứ bắt tôi ra ngoài sao?" Anh nói.

Hạ Mộc Vân cắn chặt cánh môi mình để ngăn tiếng rên rỉ do chính mình phát ra.

- "Ư..."

Đến gần sáng, anh mới buông tha cho cô, đẩy nhanh tốc độ rồi đưa dòng chất lỏng màu trắng đục vào bên trong cô. Hạ Mộc Vân đã khóc đến sưng mắt, giọng cũng khàn đi, cô chẳng còn sức lực nào mà cầu xin anh nữa, phía dưới đau quá, như thể thân xác này không phải của cô nữa rồi.

Hàn Thiên bước vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi ra ngoài, trên người anh chỉ quần một chiếc khăn che đi vật nam tính kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trở thành tình nhân của tôi

Ra ngoài phòng tắm, Hàn Thiên vẫn thấy Hạ Mộc Vân khóc. Cô khóc gì chứ? Đó không phải cô tự chọn sao?

Từ trước đến giờ, hán muốn bao nhiêu phụ nữ sẽ có bấy nhiêu, thậm chí còn nhiều hơn. Phụ nữ vây quanh hán chỉ đợi cơ hội được hầu hạ hán trên giường.

Nhưng Hạ Mộc Vân, vừa gặp cô lần đầu, hán đã cảm thấy hứng thú với cô, hán muốn có được cô lại phải hao tâm tốn sức đến như vậy.

Thật là nực cười mà.

Hạ Mộc Vân ngồi ở một góc giường, dùng chăn che kín toàn bộ cơ thể, cầm tựa lên đầu gối, hai tay níu chặt góc chăn như sợ chỉ cần buông tay ra sẽ có người đến làm hại mình. Hai mắt cô cứ nhìn chằm chằm xuống sàn cẩm thạch sáng bóng một cách vô ích.

Hàn Thiên đứng yên nhìn cô, hán cực kì khó chịu, mày kiếm nhíu chặt lại.

Khung cảnh trên giường vẫn còn lưu lại toàn bộ dấu vết của 2 trận kích tình đêm qua, gra giường nhăn nhúm đến thảm hại, trên đó còn có vết máu đã

khô.

Hàn Thiên hết lần này đến lần khác bị cô chọc tức, bực bội đi tới giường, hất thô kệch kéo chăn ra khỏi người Hạ Mộc Vân.

- "Thu lại bộ mặt kia ngay, đừng bày ra vẻ đáng thương ở đây, không có ai xem đâu".

Hắn nhìn xuống cơ thể cô, những dấu hôn đỏ như máu xuất hiện trên khắp người cô, còn có cả những vết bầm trên tay, trước ngực và bắp đùi do lúc cô phản kháng khiến hắn tức giận mà để lại, còn cả, ở bêm đùi cô, vài giọt máu đã khô còn dính trên đó, mùi vị tình dục vẫn chưa tản bớt.

Chết tiệt, cô đang làm như hắn là người cưỡng bức cô sao. Cô là tự nguyện bán thân cho hắn không phải sao. Không muốn nghĩ thêm nữa, Hàn Thiên bước đến bên học tủ, lấy ra 2 viên thuốc tránh thai, đặt vào tay Hạ Mộc Vân, thấp giọng ra lệnh:

- "Uống"

Hạ Mộc Vân nhìn 2 viên thuốc trên tay, cầm ly nước lên, một ngụm uống hết. Anh ta thật chu đáo, còn chuẩn bị sẵn thuốc cho cô, Hạ Mộc Vân cười đắng. Hàn Thiên rõ ràng biết bản thân mình là ai và mình đang làm gì. Hắn có thể thoải mái lên giường, thoải mái qua đêm, phóng túng với bất kì ai, nhưng việc để lại hậu quả giống tên Đồ Long bạn hắn thì không bao giờ được xảy ra. Nói đúng hơn thì hắn không muốn để Châu Nhi của hắn tổn thương, cơ bản vì hắn yêu Chu Diệp Châu, chỉ một mình Chu Diệp Châu mới xứng đáng sinh con cho Hàn Thiên hắn.

Không muốn nghĩ thêm nữa, Hàn Thiên cúi thấp người xuống, bế Hạ Mộc Vân đi thẳng vào phòng tắm và ném cô xuống bồn.

- "Lập tức thu hồi lại bộ mặt đó của cô, tôi không muốn nói nhiều lần về cùng 1 vấn đề".

Sau đó đi thẳng ra khỏi phòng tắm.

Hạ Mộc Vân tắm xong bước ra phòng tắm, hắn nhìn Hạ Mộc Vân đang đứng cách hắn vài bước. Sau đó vẫy tay về phía cô.

- "Lại đây".

Hạ Mộc Vân cắn chặt môi, cô cúi đầu và mắt nhìn vào hai ngón cái đang chà xát nhau. Một lúc lâu cô mới dám ngẩng đầu lên nhìn Hàn Thiên.

- "Anh xóa những tấm hình kia đi được không?"

Hạ Mộc Vân rụt rè nhìn hắn, môi gần như đã bị cô cắn sắp nát.

- "Đã hủy" Hàn Thiên thờ ơ lạnh lùng nhìn cô trả lời.

Hàn Thiên vẫn đứng đó, một tay đút vào túi quần, một tay vẫy về phía Hạ Mộc Vân, kiên nhẫn gọi lần nữa.

- "Lại đây".

Hạ Mộc Vân hít thở sâu một hơi, sau đó nặng nề bước từng bước về phía Hàn Thiên. Mỗi bước đến gần, cô cảm giác sóng lưng lạnh toát vì khí lạnh tỏa ra trên người Hàn Thiên, tim cô cũng đập nhanh hơn thường.

Chưa hoàn toàn đến gần sát Hàn Thiên, Hạ Mộc Vân đã bị hắn vươn tay ra kéo vào lồng ngực rộng lớn, một tay hắn đặt sau lưng cô, tay kia nâng cằm cô lên, để cô chỉ nhìn thấy hắn.

- "Em rất sợ tôi? "

Hạ Mộc Vân mím chặt môi, không biết phải trả lời hắn thế nào.

Sợ, cô cũng có sợ hắn. Nhưng cô lại không dám trả lời hắn như vậy. Không sợ thì cô đang nói dối. Cô sợ lại sẽ làm Hàn Thiên tức giận, hắn sẽ đổi ý không đưa tiền cho cô nữa, lúc đó cô phải làm sao.

Chưa đợi cô trả lời, Hàn Thiên đã cúi đầu xuống, ghé sát môi vào tai cô:

- "Nhưng để em sợ tôi chính là mục đích của tôi".

Hạ Mộc Vân không thể tin nổi những lời hắn vừa nói, cô mở to mắt nhìn hắn nhưng lại không nói gì.

Hàn Thiên cười nhạt, há miệng ngậm vành tai cô vào và cắn nhẹ.

- "A.."

Hạ Mộc Vân giật mình né tránh. Hàn Thiên cũng không bắt ép cô nữa, hắn lấy từ túi áo ra một chiếc thẻ vàng và đặt vào tay cô.

- "Muốn dùng gì cứ dùng".

Chiếc thẻ này so với yêu cầu 5 vạn của cô còn nhiều hơn gấp nhiều lần. Số tiền đó đối với anh cũng đâu có đáng vào đâu.

Khi ánh mắt xẹt qua sợi dây chuyền kim cương trên chiếc cổ trắng ngần của cô, hân hân lòng nhếch môi.

Hạ Mộc Vân cầm chiếc thẻ trên tay mà cảm giác như mình đang cầm một tảng đá lớn.

Hàn Thiên sờ lên gương mặt đã dần có huyết sắc của cô, nụ cười nhàn nhạt vẫn ở trên môi.

- "Hạ Mộc Vân, trở thành tình nhân của tôi".

Hạ Mộc Vân im lặng, sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, mà hân lại rất thông dong, cười cợt như những gì hân vừa nói chỉ là trò đùa của trẻ con.

Hạ Mộc Vân nuốt nước bọt, kiên nhẫn trả lời:

- "Xin lỗi anh, tôi và anh là không thể. Mong anh tha cho tôi".

Ánh mắt Hàn Thiên lại ánh lên tia tức giận, cô lại dám 1 lần nữa từ chối Hàn Thiên anh sao. Được, vậy anh sẽ chơi với cô đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Không thể phẫu thuật

Cầm chiếc thẻ vàng Hàn Thiên đưa cho cô, Hạ Mộc Vân nhanh chóng đến bệnh viện với mẹ mình. Cả ngày hôm qua cô chờ đợi Hàn Thiên, đêm qua còn phải ở cùng hân. Chắc hẳn mẹ cô đang phải chịu đựng đau đớn con đau từ dạ dày.

- "Tiểu Vân, em đi đâu cả ngày hôm qua vậy?" Lưu Phàm vừa nhìn thấy Hạ Mộc Vân liền tiến đến hỏi.

- "Em có chút việc. Anh Phàm, mẹ em thế nào rồi?"

- "Bác gái vẫn như thế, nhưng bác sĩ bảo cần đóng tiền viện phí...anh chỉ mới đóng được 1 nửa.. anh xin lỗi em..nhưng anh sẽ cố gắng lo liệu" Lưu Phàm áy náy nói:

- "Xin lỗi anh Phàm, em có tiền đây rồi, em sẽ gửi lại anh số tiền ấy sau. Bây giờ em phải đi gặp bác sĩ, mẹ em phải làm phẫu thuật ngay, nếu không mẹ sẽ không chịu nổi mất".

- "Nhưng Tiểu Vân, em lấy tiền ở đâu ra?"

- "Anh Phàm, anh yên tâm, em có tiền rồi" Nói rồi Hạ Mộc Vân chạy đi bỏ lại Lưu Phàm với 1 đống suy nghĩ hỗn độn trong đầu.

- "Tiểu Vân, em không phải là làm điều gì đại dột đấy chứ....?"

.....

- "Cô Hàn, ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật cho mẹ cô".

- "Cháu cảm ơn bác sĩ, mong bác sĩ hãy cứu mẹ cháu". Hạ Mộc Vân cảm kích nói.

- "Đó là công việc của chúng tôi"

.....

Ở trong phòng bệnh cùng mẹ

- "Tiểu Vân, con không khỏe sao?" Bà Hạ hỏi Mộc Vân.

- "Con khỏe mà mẹ, con chỉ lo cho mẹ thôi, chắc mẹ đã đau lắm, là con bất tài vô dụng" Hạ Mộc Vân cầm chặt tay mẹ.

- "Không phải lo cho mẹ đâu, mẹ không sao".

- "Mẹ, ngày mai mẹ phải cố lên đấy, ngày mai mẹ sẽ làm phẫu thuật ạ".

- "Con lấy tiền ở đâu ra hả Tiểu Vân, phẫu thuật cần số tiền rất lớn đấy" Bà Hạ lo lắng hỏi.

- "Mẹ yên tâm, con mượn của bạn con, không nhiều lắm đâu mẹ ạ". Hạ Mộc Vân nói dối mẹ cô, làm sao cô có thể nói với mẹ cô rằng đó là số tiền cô bán thân để có được, nếu mẹ cô biết, bà chắc chắn thà chết chứ không động vào số tiền dơ bẩn đó.

Nằm trên giường bệnh, mẹ cô đã nghỉ ngơi, Hạ Mộc Vân nắm chặt tay mẹ, nước mắt cô rơi, cô tự nhủ: Mẹ, con xin lỗi mẹ, mẹ phải cố gắng khỏe mạnh nhé mẹ.

.....

Giữa đêm khuya...

- "Mẹ, mẹ làm sao thế ạ... mẹ... mẹ ơi.... bác sĩ, bác sĩ....". Hạ Mộc Vân gọi lớn. Mẹ cô đột nhiên lên cơn co giật, hơi thở yếu ớt, Hạ Mộc Vân lo lắng đến hít thở cũng khó khăn

.....

- "Cô Hạ, chúng tôi không thể tiến hành phẫu thuật liền cho mẹ cô được, chỉ có thể tạm thời dùng thuốc thôi".

- "Vì sao vậy ạ, cháu đã đóng tiền đầy đủ rồi mà" Hạ Mộc Vân hoảng hốt.

- "Tiểu Vân, bình tĩnh đã" Lưu Phàm an ủi cô.

- "Chuyện này...." Bác sĩ đáp ứng.

- "Bác sĩ, chuyện này là sao ạ" Hạ Mộc Vân gần như gào thét lên.

- "Nhà đầu tư lớn của bệnh viện đã trực tiếp chỉ đạo không phẫu thuật cho bà Hạ, chúng tôi chỉ biết làm theo".

- "Không thể nào, vì sao lại có chuyện vô lý như vậy được, mẹ cháu vì sao lại như vậy được" Hạ Mộc Vân đã hết mất bình tĩnh.

- "Hay chúng ta sẽ đưa bác gái sang bệnh viện khác" Lưu Phàm nói.

- "Cũng vậy thôi, bệnh viện trong TP A này đều như nhau cả thôi. Haizz" vị bác sĩ thở dài rồi quay đi.

- "Bác sĩ, bác sĩ, vị cô đồng lớn đấy là ai vậy ạ?" Hạ Mộc Vân chạy theo bác sĩ để hỏi rõ, dù chỉ là 1 tia hi vọng nhỏ bé, cô cũng sẽ không bỏ qua.

- "Cô không quen người này đâu, tôi có nói cô cũng sẽ không biết"

- "Bác sĩ cứ nói đi ạ". Hạ Mộc Vân gấp gáp.

- "Là tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị- Hàn Thiên"......

Hạ Mộc Vân như ngã khụy khi nghe đến cái tên đó. Là hấn sao, lại là hấn. Tại sao hấn không buông tha cho cô, cô cần tiền, hấn đáp ứng tiền, nhưng hấn lại khôn nạn không cho mẹ cô được phẫu thuật, vậy thì cô cần đến số tiền đó để làm gì nữa. Nước mắt cô lại rơi mỗi lúc càng nhiều. Đến bao giờ Hàn Thiên mới buông tha cho mẹ con cô đây, cô lại đã chọc giận hấn nữa rồi sao? Coi đã làm gì sai sao, vì sao hấn lại đối xử với cô như vậy.

.....

- "Tiểu Vân, cẩn thận em" Lưu Phàm chạy đến đỡ Hạ Mộc Vân ngã khụy trên mặt đất dậy.

- "Hàn Thiên, Hàn Thiên" Hạ Mộc Vân lẩm nhẩm cái tên Hàn Thiên rồi chạy đi, không quan tâm đến Lưu Phàm ở phía sau.

- "Hàn Thiên, lại là Hàn Thiên" rốt cuộc anh ta là ai mà Tiểu Vân lại nhắc đến nhiều như vậy trong mấy ngày vừa qua.

.....

Hạ Mộc Vân chạy đến Hàn thị:

- "Cho tôi gặp Hàn Thiên"

- "Tổng giám đốc đã bay sang Canada sáng nay rồi ạ" Vị thư kí ngạc nhiên vì cô gái này lại gọi cả tên của Hàn tổng ra như vậy.

- "Bao giờ anh ta về ạ?" Hạ Mộc Vân sốt ruột hỏi:

- "Lúc nào xong việc Tổng giám đốc sẽ về, còn tùy thuộc vào công việc bên đó ra sao nữa"

Hạ Mộc Vân suy sụp, Hàn Thiên hại mẹ cô ra như vậy, bây giờ lại bỏ đi nước ngoài. Anh ta đúng là ác ma. Cô phải làm sao bây giờ.

.....

Canada

- "Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư đã đến Hàn thị tìm ngài ạ"

Hàn Thiên ngồi trong phòng làm việc nhếch mép cười như không cười, tưởng Hạ Mộc Vân thanh cao như thế nào, tưởng là cả đời không muốn gặp lại anh nữa cơ mà, mới như vậy đã tự động xác tìm đến anh nữa rồi sao.

A Nam lấy trong túi ra đặt lên bàn 1 xấp ảnh của Hạ Mộc Vân, trong ảnh là hình của cô ở trong bệnh viện, còn có vị bác sĩ kia và Lưu Phàm, mà cô còn ôm Lưu Phàm khóc thảm thiết nữa, nhìn như thế này trong lại rất mờ ám.

- "Hừ.. " mới hôm qua còn ở dưới thân anh trở thành phụ nữ, qua ngày hôm sau lại ôm ấp thằng đàn ông khác. Hạ Mộc Vân, cô cũng giỏi lắm. Hàn Thiên ném mạnh xấp hình xuống đất.

- "Ngày mai lập tức về nước" Hàn Thiên ra lệnh cho A Nam. A Nam ngạc nhiên vì theo kế hoạch là khi Hàn Thiên xong việc sẽ bay sang Mĩ thăm Chu Diệp Châu, nhưng tại sao bây giờ lại đổi ý. Không lẽ là vì Hạ tiểu thư kia sao. A Nam mặc dù khó hiểu nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ biết nghe theo lời Hàn Thiên ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cô hết cơ hội rồi

Về đến thành phố A, Hàn Thiên vẫn cho người tiếp tục theo dõi Hạ Mộc Vân.

- "Tổng giám đốc, đây là Hạ tiểu thư ngày hôm nay ạ" A Nam lại đặt lên bàn làm việc của Hàn Thiên 1 xấp ảnh khác.

Trong ảnh là hình ảnh Hạ Mộc Vân nằm gọn trong vòng tay Lưu Phàm, anh ta vuốt tóc cô, vuốt xuống má, cầm tay cô, cô ta điên rồi sao, cô ta thấy anh như gặp thấy cạp, lo lắng, run rẩy, nhưng trước mặt tên khốn này lại không một chút phản kháng. Hừ, hóa ra cũng chỉ là bản chất của một con điếm rẻ tiền mà thôi.

"Bùng..." những tấm hình bay tứ tung rồi rơi xuống đất.

- " Từ nay, không cần theo dõi đến con điếm đó nữa, sống chết mặc kệ mẹ con cô ta".

- "Vâng ạ". A Nam nghe rồi rời ra ngoài.....

.....

- "Sao đây ông bạn của tôi, hận đời hay oán tình ai đây nhỉ?" Từ Lãnh Minh phía ngoài đi vào phòng làm việc, nhàn nhã nhìn về mặt lạnh lùng của Hàn Thiên.

- "Tôi không có tâm trạng nói chuyện cùng cậu lúc này. Ra ngoài đi"

- "Hahaaa... Hàn tổng của chúng ta lại bị ai chọc giận rồi sao".

Từ Lãnh Minh nhặt những tấm hình dưới đất lên xem, nhận ra cô gái trong tấm hình, nhàn nhã lên tiếng.

- " Wow, đây chẳng phải là người quen sao, mỹ nhân gặp ở Kings đây mà, không ngờ cậu thật quan tâm mỹ nhân này đến vậy...hahaaa".

- "Cậu rảnh rồi không có việc gì làm nữa sao".

- "Không, tôi bận lắm, nhưng tôi đến báo cho cậu 1 tin này thú vị hơn nhiều, đảm bảo cậu nghe xong còn sốc hơn việc tôi thấy cậu nổi điên vì mỹ nhân này...haha".

- " Đừng nhiều lời" Hàn Thiên không quan tâm nói.

- "Tên Đỗ Long sắp làm bố rồi".

Hàn Thiên có một chút bất ngờ, tên Đỗ Long đó lại để lại hậu quả thế sao.

- "Ai là mẹ con hắn?"

- "Hình như là cô gái lơ đãng theo hần suốt từ khi hần cứu giúp một lần đấy. Haizz, cô gái này đúng là đáng thương. Gặp phải tên đả tặc như Đỗ Long, tôi thà để hôm ấy bị đám người kia cưỡng bức còn hơn".

- "Mà cậu biết không, hần bây giờ điên cuồng bắt cô ta phá bỏ nhưng cô ấy lại không chịu, tình thế bây giờ căng quá, chắc là phải cần nhờ đến luật sư Từ tôi ra tay giúp đỡ thôi".

- "Từ bao giờ cậu trở thành người nhiều chuyện như thế, hả?"

- "Hahaa, thôi không đùa cậu nữa. Tôi đi đây".

.....

Reng...reng. Điện thoại Hạ Mộc Vân vang lên.

- "Alo".

- "Hạ Mộc Vân, Đã dùng hết tiền chưa vậy? Có muốn bán lần nữa không?"

- "Hàn Thiên...anh...anh" Hạ Mộc Vân tức giận không nói nên lời, anh hại cô đến như vậy, không cho mẹ cô phẫu thuật, số tiền đó cô dùng gì để hết được chứ.

- "Thế nào?"

- "Hàn Thiên, anh đang ở đâu, vì sao anh làm vậy với tôi?" Hạ Mộc Vân không giữ được bình tĩnh.

- "Tôi đang bận tìm bạn giường, Hạ tiểu thư có muốn đến ứng tuyển không?"

Anh thấp giọng nói. Mặt Hạ Mộc Vân đỏ bừng lên, bị lời nói kia làm cho vừa tức giận, vừa xấu hổ không ngừng.

- "Tiểu Vân, em làm sao thế?" Lưu Phàm từ xa chạy lại, thấy Mộc Vân như thế nên cuống cuồng hỏi thăm.

- "Anh Phàm, em không sao, anh đừng lo".

Một màn tình cảm như thế dĩ nhiên qua điện thoại, Hàn Thiên đã nghe rõ.

Gọi nhau là "Tiểu Vân", "anh Phàm" tình cảm như vậy, vậy thì, Hàn Thiên anh xin chúc phúc 2 người, chỉ 2 người thôi, còn mẹ của cô thì chắc cô cũng không cần đến nữa.

Hàn Thiên tức giận cúp máy.

- "Alo..alo" cô lại chọc giận anh ta nữa rồi sao.

- "Ai vậy Tiểu Vân?"

- "Không ạ" Hạ Mộc Vân xoay người rồi đi, cô một mạch đi đến Hàn thị gặp Hàn Thiên.

.....

- "Tổng giám đốc đã về rồi ạ"

.....

Nhà riêng của Hàn Thiên

Ở hồ bơi, 2 tay Hàn Thiên ôm 2 cô gái áo quần lả lổ đang quần 2 bên hông của Hàn Thiên, không ngừng hôn hít, vuốt ve. Hạ Mộc Vân được quản gia chỉ chỗ của Hàn Thiên, vội vã chạy đến hồ bơi lại nhìn thấy cảnh tượng buồn nôn trước mắt.

- "Cô đến sớm hơn tôi tưởng, không phải vẫn đang bận rộn nói lời đường mật cùng người tình?"

Hạ Mộc Vân nâng chân lên một cách nặng nề mà bước tới gần Hàn Thiên hơn chút, cô yếu ớt nói:

- "Hàn Thiên, để mẹ tôi được phẫu thuật được không? "

"Tôi tưởng cô đến để ứng tuyển làm người tình của tôi?"

- "Hàn Thiên, anh biết tôi không thể như vậy mà" Hạ Mộc Vân run run.

- "Hàn Thiên quay mặt lại nhìn cô, hần không khỏi nở một nụ cười chế nhạo.

- "Chỉ cần dọa cô một chút thì đã lập tức chạy đến đây cầu xin tôi như một con điếm. Hạ Mộc Vân, cô thật sự rất thích lên giường với đàn ông đấy. Tôi thật không hiểu tại sao đến giờ cô vẫn còn sạch sẽ đến vậy, cái màng trinh kia không phải là giả chứ? Chắc chắn, nhưng bộ dạng ngờ nghệch của cô lại không thể gạt được tôi. Rất chân thật, rất kích thích."

Vừa nói hần vừa lệnh cho hai cô gái kia đứng ra phía sau, hần khôi phục lại dáng vẻ tàn khốc như thường, chiếc quần bơi kia cũng đã chỉnh tề lại. Hần tiếp tục những lời sỉ vả cô, nụ cười châm biếm càng lúc càng đậm.

- "Mộc Vân, cô thật sự biết diễn kịch đấy. Đã ngủ với bao nhiêu gã rồi mà vừa bị tôi chơi một lát đã bày ra bộ mặt thảm hại đó. Giả vờ thanh cao cho ai xem chứ?"

Từng con, từng con đau tê dại ngấm dần vào tim Hạ Mộc Vân, những giọt nước mắt nóng hổi cứ thi nhau chảy xuống, cô đưa tay quệt sạch chúng, giọng nói yếu ớt cũng bi thương, cô cắn răng nói lớn nhất có thể.

- "Hàn Thiên, ngoài anh ra tôi chưa từng ngủ với ai, tin hay không là quyền của anh, tôi dám thề với trời, lần đầu tiên của tôi là cho anh, anh có quyền đem nó ra cười cợt, nhưng anh không được đối xử như vậy với mẹ của tôi".

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt để lấy giọng nói tiếp:

- "Miệng là của anh, anh muốn nói gì tôi không có quyền quản, anh sỉ nhục tôi cũng được, mắng nhiếc tôi thế nào cũng được, thế nhưng, cầu xin anh, hãy để mẹ tôi được phẫu thuật".

Tâm trạng bây giờ của Hàn Thiên không hề tốt chút nào, hần cảm thấy bức bối đến mức muốn bóp chết người. Từ lúc nhìn thấy những bức ảnh chụp cảnh ôm nhau, vuốt ve nhau của Hạ Mộc Vân và Lưu Phàm ở hành lang bệnh viện, tim gan của Hàn Thiên như đang sôi sục lên, cơn phẫn nộ bùng phát không rõ nguyên do, cảm giác bị phản bội và lừa gạt cứ xuất hiện trong đầu hần.

Hạ Mộc Vân tiếp tục lau sạch nước mắt, nhưng càng lau thì càng tuôn ra nhiều hơn, cô nghẹn đắng hỏi:

- "Hàn Thiên, rốt cuộc anh muốn như thế nào mới cho mẹ tôi phẫu thuật? "

Hàn Thiên cười đến lạnh thấu xương, giọng điệu vẫn còn sự bồn cợt.

- "Tôi từng muốn cô trở thành tình nhân của tôi, nhưng đó là trước kia tôi chưa biết cô là con điếm háu đàn ông đến như vậy, bây giờ chỉ nghĩ đến thôi là tôi đã thấy buồn nôn rồi. Nhưng nể tình có chút quen biết, nếu cô muốn bán một lần nữa, tôi có thể suy nghĩ lại, thỏa mãn cô 1 đêm".

Hạ Mộc Vân muốn ngăn cho mình ngừng khóc nhưng có ngăn thế nào cũng chỉ khóc nhiều hơn, cô bước từng bước tới trước mặt Hàn Thiên, dùng đôi mắt long lanh nhìn hần, im lặng thật lâu, cô cắn chặt môi, dần dần nhón chân lên hôn lên môi Hàn Thiên, cô đúng là con điếm như lời Hàn Thiên nói, không sai, cô thật bẩn thỉu.

- "Hàn Thiên, xin anh hãy tha cho mẹ tôi".

Mây kiềng khẽ nhú, môi bạc khẽ nhếch, Hàn Thiên nhả ra từng chữ.

- "Bắt đầu đi".

Hạ Mộc Vân ngẩng đầu lên nhìn hần, giờ phút này, gương mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, môi cũng không có chút sắc hồng nào ngoài vết máu tụ, cô mấp máy môi một cách khó khăn.

- "Hàn Thiên, xin anh... chẳng phải anh chê tôi bẩn sao? Anh còn muốn tôi làm những chuyện buồn nôn gì cho anh nữa? Tôi bây giờ không thể"

Hai chân cô run rẩy, bần rần đến không thể đứng lên nữa.

- "Cút đi"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đồng ý làm tình nhân của anh

- "Hàn Thiên, mẹ tôi không còn nhiều thời gian nữa".

Hàn Thiên dừng bước và nhìn cô, nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên môi.

- "Để tôi cho cô biết lý do mà mẹ cô phải chịu khổ như vậy, đó chính là từ trước đến nay cô chưa bao giờ ngoan ngoãn nghe lời. Cô dùng thân thể đã qua tay bao nhiêu gã đàn ông để leo lên giường của tôi, trước đây, tôi cảm thấy thân thể của cô cho dù có chơi bao nhiêu lần cũng chẳng thấy chán, nhưng hiện giờ, tôi phát ngán tận cổ. Bây giờ cô cầu xin tôi? Cô muốn làm gì cho tôi đây? Mua cô bao nhiêu lần nữa? xin lỗi, tôi ngại bẩn lắm".

Hạ Mộc Vân lau sạch nước mắt, cô gạt đầu một cách khó khăn rồi bước từng bước tới bờ, đứng trước mặt Hàn Thiên, giọng cô vô lực đến đáng thương.

- "Hàn Thiên, nếu đã vậy tại sao anh còn làm khổ tôi? "

Hàn Thiên cúi thấp người xuống, nhẹ nhàng đưa tay nâng cằm cô lên, giọng nói lạnh lùng.

- "Để cô bên cạnh, từ từ hành hạ, thật sự rất kích thích".

Hạ Mộc Vân mờ mịt nhìn hắn, cô đưa tay đẩy tay hắn ra khỏi cằm mình, đầu óc cô bây giờ rất choáng váng nhưng vẫn cố gắng nói to nhất có thể:

- "Hàn Thiên, tôi đã nói rồi, tôi không hề làm những chuyện nhục nhã như anh nói, Hàn Thiên, nếu không có anh thì tôi cũng không biến thành bộ dạng đáng thương, dơ bẩn bị anh cười chê, xúc phạm như vậy rồi"

Hàn Thiên đưa ngón tay thon dài vén nhẹ những sợi tóc rối trước mặt cô, giọng nói đầy uy quyền vang lên:

- "Nếu đã dám khẳng định như vậy thì chứng minh cho tôi thấy".

Hạ Mộc Vân ngước mắt lên nhìn hắn, cô nói rất rõ ràng:

- "Được rồi, là tôi sai, tôi xin anh tha thứ, tôi sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, trở thành tình nhân của anh. Anh không muốn tôi gặp anh Phàm thì tôi sẽ không bao giờ gặp anh ấy nữa, từ đây đến chết cũng sẽ không gặp lại"

Hàn Thiên hơi bất ngờ trước quyết định táo bạo của cô nhưng rất nhanh liền cảm thấy hài lòng cùng thoả mãn, gương mặt sắc lạnh cũng dịu bớt, hắn xoa xoa gương mặt tái nhợt của cô rồi đưa tay tới kéo tay cô.

- "Đây là do em tự chọn".

"Rầm"...

Cơ thể nhỏ bé của người con gái đã ngã xuống, đầu óc Hàn Thiên chấn động.

- "Mộc Vân, em tỉnh lại cho tôi...Chết tiết.. em nghe tôi nói gì không?"

Hàn Thiên ôm ngang cơ thể nhỏ bé, yếu ớt của Hạ Mộc Vân lên, cô đã ngất lịm đi rồi, gương mặt nhợt nhạt đến mức không thể nhợt nhạt hơn.

Hai cô nữ sinh này giờ đứng đó, mặt mũi đã sớm tái mét, không ngờ Hàn tổng lại lo lắng cho cô ta đến vậy.

- -----

Phòng ngủ của Hàn Thiên bây giờ căng thẳng đến đáng sợ. Trong phòng chỉ có vài người, Hạ Mộc Vân nằm im lặng trên giường, trên tay cô cầm vài ống truyền dịch, bộ dạng bây giờ của cô, tuy bệnh nặng nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp, cô ngủ say như một nàng công chúa.

Hàn Thiên khoác trên người một chiếc áo choàng tắm và ngồi trên sofa, tay chống bên huyệt thái dương, mắt vẫn thủy chung nhìn người con gái trên giường. Chợt hắn cất giọng lạnh lùng hỏi A Nam đang đứng nghiêm bên cạnh:

- "Đã tiến hành phẫu thuật chưa? "

A Nam cung kính đáp:

- "Đã được đưa vào phòng phẫu thuật được hơn nửa giờ đồng hồ rồi ạ".

Hàn Thiên gạt đầu không nói gì, tiếp tục theo dõi tình trạng của Hạ Mộc Vân.

Bác sĩ Lâm sau khi thăm khám cho Hạ Mộc Vân xong, quay sang nói với Hàn Thiên:

- "Cô ấy bị sốt rất nặng, có điều...."

- "Có chuyện gì bác sĩ thì nói đi".

Bác sĩ ngồi xuống đối diện với Hàn Thiên, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- "Không phải chứ Thiên, đừng nói là cháu ức hiếp cô ấy? Bác đã kiểm tra sơ qua, cô ấy vì bị kiệt sức do vũ lực gây ra và không được ăn uống từ tể

nhiều ngày nên dẫn đến cơ thể suy nhược và phát sốt, như vậy nên mới bất tỉnh. Trước mắt bác đã kê thuốc cho cô ấy, nếu cháu không yên tâm thì đợi sau khi cô ấy tỉnh lại thì đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra kỹ hơn".

Hàn Thiên cũng thấy nhẹ nhõm hẳn đi, hẳn hỏi:

-

"Khi nào thì cô ấy có thể tỉnh lại vậy?"

Bác sĩ Lâm cười và trả lời:

- "Sớm nhất là ngày mai, còn muộn hơn có lẽ là ba ngày sau"

Hàn Thiên đứng lên, ưu nhã bước về phía giường, nhìn người con gái đang ngủ say, tay hắn từ từ đưa tới vuốt ve gò má vẫn còn tái nhợt của cô. Hắn nhớ đến những điều cô vừa nói:

"Ngoài anh ra tôi chưa từng ngủ với ai"; "lần đầu tiên của tôi cũng là cho anh"; "tôi không hề làm những chuyện nhục nhã như anh nói". Khóe môi bắt gặp Hàn Thiên mỉm cười, hẳn vui vì cô sạch sẽ như vậy, vui vì cô chỉ biết đến người đàn ông duy nhất là anh.

- "Vân Nhi, đáng lẽ em nên nghe lời tôi sớm hơn....."

- "Em cứ ở đây, đến lúc tôi kết hôn với Châu Nhi, tôi sẽ tha cho em"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cho em một ngày

Hạ Mộc Vân mệt mỏi nằm trên giường, cô tỉnh lại vào lúc nửa đêm.

Sao cô lại nằm ở đây, đây không phải là nhà của Hàn Thiên sao. Mẹ cô thế nào rồi, Hàn Thiên đã đồng ý cho mẹ cô làm phẫu thuật chưa? Hàng loạt câu hỏi cứ xuất hiện liên tục trong đầu Hạ Mộc Vân.

Nghĩ vậy, cô lật chăn đứng dậy để vào vệ sinh, tay đang chuẩn bị rút ống dẫn dịch ra thì phía ngoài, Hàn Thiên lạnh lùng bước vào phòng:

- "Em định đi đâu?"

- "Tôi phải đến bệnh viện với mẹ, mẹ tôi đang đau đớn như vậy, làm sao tôi có thể ung dung nằm đây được".

Hạ Mộc Vân âm thầm nói, vẻ mặt khấn trương là không giấu được.

- "Mẹ cô đã phẫu thuật xong. Rất thành công".

Hàn Thiên bình tĩnh nói, 2 chân cũng bắt đầu di chuyển đến bên cạnh Hạ Mộc Vân, ngồi xuống giường, đối mặt với Hạ Mộc Vân.

Hôm nay ở Hàn Thiên không còn toát ra vẻ đáng sợ, lạnh khốc như những lần trước cô gặp hắn nữa. Hắn nhẹ nhàng hơn, ánh mắt cũng đã dịu xuống đi vài phần, khiến cho Hạ Mộc Vân bớt căng thẳng đi nhiều.

- "Nhưng tôi phải đến thăm mẹ"

Hạ Mộc Vân thấy Hàn Thiên đến cạnh giường liền gấp gấp trốn tránh định bước xuống.

- "Đừng quên, em bây giờ đã là người của Hàn Thiên tôi, trừ khi tôi cho phép, bằng không, cả đời này em sẽ phải ở trong căn nhà này, 1 bước chân cũng sẽ không chạm được tới cửa, đừng nói đến là ra ngoài với ai"

Hàn Thiên bình tĩnh nói, bàn tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mềm mại của Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân sững người, hôm qua cô đã đồng ý trở thành tình nhân của Hàn Thiên, cô bây giờ thật sự đã là người của Hàn Thiên mất rồi. Nhưng, để mẹ được phẫu thuật, để mẹ không còn phải chịu đựng đau đớn, cô dù có bán cả mạng sống cũng cam lòng.

Đang trong dòng suy nghĩ đó, Hạ Mộc Vân bị Hàn Thiên đánh thức bằng giọng nói trầm thấp:

- "Hối hận?"

Hạ Mộc Vân giật mình, không trả lời câu hỏi của hấn, cô quay sang nói:

- "Anh cho phép tôi về thăm mẹ được không. Mẹ tôi vừa phẫu thuật xong, nếu không nhìn thấy tôi, chắc chắn bà sẽ rất lo".

Nói đến đây, Hạ Mộc Vân khản trương đến mức rơi nước mắt. Cô gái này thật sự rất thích khóc sao, đây không biết là lần thứ mấy hấn nhìn thấy cô khóc nữa rồi. Trong tiềm thức của hấn, hấn chưa bao giờ để Chu Diệp Châu phải rơi nước mắt dù chỉ một lần, hấn luôn yêu thương che chở, hấn tự hứa rằng, sẽ yêu và bảo vệ cho Diệp Châu đến suốt đời, kẻ nào làm tổn thương cô ấy, hấn chắc chắn sẽ không để kẻ đó được sống yên.

.....

- "Tôi hỏi là em hối hận sao?".

Hàn Thiên không quan tâm điều Hạ Mộc Vân nói, hấn hỏi lại một lần nữa.

Hạ Mộc Vân cuống cuống không biết phải trả lời sao, nhưng sau một hồi suy nghĩ, cô rụt rè lắc đầu, mắt không dám ngược lên nhìn Hàn Thiên bên cạnh. Nhìn cử chỉ và biểu hiện của cô, hấn hài lòng nhếch mép cười, nhẹ nhàng đưa tay ra, kéo Hạ Mộc Vân vào lòng, hấn ôm cô, tham lam hít mùi hương trên tóc cô, 2 tay vuốt ve mái tóc thẳng dài của Hạ Mộc Vân.

- "Tôi cho em 1 ngày, đến gặp mẹ em để bà ta yên tâm chữa bệnh tiếp. Mọi việc còn lại, tôi sẽ sắp xếp".

Hàn Thiên cho phép cô được đến thăm mẹ rồi ư. Cô mỉm cười thật tươi, ngược nhìn anh, nhẹ nhàng nói:

- "Cảm ơn anh..."

- "Chỉ được phép gặp 1 mình mẹ em" Hàn Thiên ra lệnh.

- "Vâng" Hạ Mộc Vân ngoan ngoãn trả lời, cô vui mừng vì được hấn cho phép đi gặp mẹ.

Cô vẫn luôn ngoan ngoãn, lễ phép với mọi người như vậy, chỉ là ở Hàn Thiên quá đáng sợ nên cô mới phải gồng mình lên với anh. Nhưng hôm nay, nhìn thấy Hàn Thiên đột nhiên thay đổi như vậy khiến cho Hạ Mộc Vân trở về với con người bình thường của cô, luôn nhẹ nhàng, đáng yêu như vậy.

Hàn Thiên không khỏi không hài lòng với Hạ Mộc Vân lúc này, đưa tay ôm ngang Hạ Mộc Vân nằm xuống giường:

- "Nghỉ ngơi đi, em còn yếu đấy".

Hàn Thiên cũng nằm xuống bên cạnh Hạ Mộc Vân, ôm cô ngủ, không hiểu sao khi nằm cạnh cô, hấn sẽ ngủ ngon hơn nhiều.

Hạ Mộc Vân nằm im để cho Hàn Thiên ôm mình ngủ, cô biết bây giờ phản kháng cũng không có ích gì, cô bây giờ đã là người của Hàn Thiên, làm gì với cô là quyền của hấn, chọc giận hấn ư là cô sẽ không sống nổi mất. Suy nghĩ một hồi rồi Hạ Mộc Vân cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sẽ không thiệt thòi

Sáng sớm, Hạ Mộc Vân đã được lái xe của Hàn Thiên sắp xếp đưa cô đến bệnh viện.

.....

- "Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư đang ở cùng mẹ, ngoài ra còn có Lưu Phàm nhưng cô ấy luôn né tránh, tránh đụng chạm, thậm chí có lúc còn lơ đi không trả lời anh ta".

A Nam báo cáo.

Môi bạc của Hàn Thiên nhếch lên, anh rất hài lòng với Hạ Mộc Vân, cô rất nghe lời anh, như vậy mới làm cho anh hài lòng.

- "Tiếp tục theo dõi" Hàn Thiên ra lệnh.

.....

Biệt thự của Hàn Thiên

Hạ Mộc Vân sau khi trở về từ bệnh viện đã tắm rửa sạch sẽ, ngồi ở phòng khách xem tivi, vừa để thư giãn, vừa để đợi Hàn Thiên về để cảm ơn anh vì đã lo cho mẹ cô điều kiện tốt như vậy, lòng cô không khỏi cảm kích.

.....

Hàn Thiên bước vào nhà đã thấy cô ngồi ở ghế sofa, cô mặc 1 chiếc váy màu trắng nhẹ nhàng, tóc xõa ngang vai, nhìn cô rất xinh đẹp.

- "Hàn Thiên, anh về rồi".

Nhìn thấy Hàn Thiên bước vào, Hạ Mộc Vân đứng dậy lên tiếng.

- "Vì sao ngồi đây?"

- "Tôi... tôi chờ anh về để...cảm ơn anh.."

Hạ Mộc Vân ngại ngừng nói.

Hàn Thiên khẽ hài lòng, nhìn biểu hiện của cô, hẳn là cô đang rất lo lắng, ngượng ngùng. Hàn Thiên bước đến ngồi trên ghế sofa, kéo Hạ Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh.

- "Nhớ tôi?"

Hạ Mộc Vân không trả lời, cô chỉ chờ anh để nói cảm ơn anh thôi mà, cô nhớ anh sao? Không thể nào,... cô rất sợ anh.

Không thấy Hạ Mộc Vân trả lời, Hàn Thiên cũng không ép cô.

Bất ngờ cúi xuống hôn lên môi anh đào của Hạ Mộc Vân, không ngừng cắn mím, nụ hôn ôn nhu, nhẹ nhàng nhưng đầy kích thích của Hàn Thiên, Hạ Mộc Vân bị động nghênh đón, cô say mê, chìm đắm trong nụ hôn đỏ của anh.

- "Làm tình nhân của tôi, em sẽ không thiệt thòi"

Nói rồi Hàn Thiên buông Hạ Mộc Vân ra, cô ngại ngừng không dám ngẩng mặt lên nhìn anh, 2 gò má đỏ ửng lên, đôi môi sưng tấy lên vì bị anh hôn.

- "Đã ăn cơm chưa?"

- "Chưa" Hạ Mộc Vân lắc đầu.

- "Cùng vào ăn đi"

Hàn Thiên quay lưng bước đi, Hạ Mộc Vân ngây ngốc 1 lúc, sau đó đứng dậy lảo đảo theo sau Hàn Thiên vào phòng bếp.

.....

Buổi tối ở trong biệt thự này rất yên tĩnh, sau khi dùng cơm tối xong thì Hạ Mộc Vân và Hàn Thiên đều cùng về phòng. Hàn Thiên bước vào phòng tắm, tắm xong anh mặc quần áo chuẩn bị ra khỏi phòng, cô cảm giác mình sắp bị bỏ rơi, liền lấy can đảm hỏi:

- "Anh không ngủ ở đây sao?"

Hàn Thiên mặc một bộ đồ ngủ khá thoải mái, đầu tóc còn chưa khô hẳn, xoay người lại nhìn cô, nụ cười ngán ngại nở trên môi:

- "Muốn tôi ở đây "xâm phạm" em? "

Gò má Hạ Mộc Vân trong phút chốc đỏ ửng lên, cô e thẹn cúi đầu, mái tóc che đi nửa khuôn mặt, đẹp đến lạ thường, cộng với chiếc váy ngủ màu trắng rất mỏng, quả là một điểm hấp dẫn trí mạng, lôi kéo người khác phạm tội.

Hàn Thiên nhếch môi cười, giọng trầm thấp nói:

- "Em ngủ trước đi. Tôi còn có việc phải làm".

Sau đó dứt khoát xoay người, mở cửa đi ra khỏi phòng.

Căn phòng rộng lớn bây giờ chỉ còn có một mình Hạ Mộc Vân, cô vô lực ngồi xuống giường, một nỗi cảm giác lạc lõng cứ quẩn quanh lấy cô. Hàn Thiên không nói nhưng cô vẫn biết rõ anh đã ra ngoài tìm phụ nữ, bọn họ đã xảy ra quan hệ xác thịt, điều đó cô biết rõ vì khi Hàn Thiên trở về cô và hôn cô, cô đã ngửi được mùi nước hoa phụ nữ trên người anh.

Hàn Thiên vẫn chê cô bẩn nên mới như vậy, anh khinh thường việc đụng vào cô như vậy, thậm chí cùng ngủ trên một chiếc giường vẫn là không muốn.

Hàn Thiên chán cô thật rồi!

Lẽ ra cô phải vui vì sắp được tự do, nhưng tại sao cô lại khó chịu đến như vậy? Hạ Mộc Vân chui vào trong chăn, cô kéo chăn che kín cả gương mặt. Những giọt nước mắt nóng hổi cứ thi nhau chảy ra rồi thấm hết cả vào ga giường. Hàn Thiên chưa từng tin cô trong sạch, hẳn đã nghĩ cô bán rồi. Vậy thì tại sao hẳn vẫn không để cô đi?

Trần trọc đến nửa đêm mà Hạ Mộc Vân vẫn chưa ngủ được, cô thấy cổ họng khô rát nên kéo chăn ra và bước xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Khi đi ngang qua phòng làm việc của Hàn Thiên, bước chân cô đột nhiên dừng lại, nhìn qua khe hở ở cánh cửa, cô thấy đèn bên trong vẫn sáng, Hạ Mộc Vân định bước đi nhưng chưa kịp nhấc chân thì đã nghe được tiếng nói, là giọng nói của Hàn Thiên.

- "Châu Nhi, ngoan đi, anh rất nhớ em, tháng sau khi công việc rảnh một chút, anh sẽ bay sang thăm em".

- "Anh đã hứa rồi đấy, không được nuốt lời như lần trước đâu" Giọng nói trong treo của 1 cô gái vang lên trong điện thoại.

Hóa ra anh đang nói chuyện cùng vị hôn thê của mình, bọn họ thật hạnh phúc. Nhưng sao trong lòng cô lại thấy khó chịu đến vậy. Mấy ngày qua cô quên rằng mình chỉ là tình nhân anh mua về thôi sao? Cô quên là anh đã có người anh yêu nhất rồi sao? Cô hiện tại đang là người thứ ba, đang tạm thế thân người khác 1 thời gian thôi. Nước mắt rơi xuống gò má, cô lạnh cóng, cánh môi run rẩy, hai tay cố nén không cho tiếng khóc phát ra. Cô nhẹ nhàng xoay người trở về phòng ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đau lòng

Sáng sớm, Hàn Thiên đã đến công ti, anh dạo này đang rất bận với những dự án lớn, thời gian nghỉ ngơi còn ít hơn thời gian làm việc.

Hạ Mộc Vân tỉnh dậy đã không thấy Hàn Thiên trong nhà nữa, hẳn là anh đã đi làm, mệt mỏi ngồi dậy làm vệ sinh cá nhân, đêm qua cô không ngủ được nhiều, vì những suy nghĩ dồn dập trong đầu nên sáng ra có hơi uể oải. Bước xuống dưới nhà đã thấy quản gia phía dưới, Hạ Mộc Vân đi lại gần, mỉm cười nói:

- "Di để con giúp đi".

- "Tiểu thư, đây là việc của chúng tôi, tiểu thư cứ nghỉ ngơi đi ạ".

Di Hoa lễ phép nói. Di Hoa làm việc ở Hàn gia đã mấy chục năm, sau khi thiếu gia dọn ra ở riêng, di được phu nhân cử sang đây chăm sóc cho thiếu gia.

- "Di cứ gọi con là Mộc Vân, con không phải tiểu thư gì đâu ạ".

Di Hoa ngạc nhiên trước sự lễ phép của cô gái trước mặt. Trước đây cậu chủ từng đưa về nhiều cô gái về qua đêm ở đây, ai cũng ngang tàng, tự kiêu, không xem ai ra gì, nhưng cô gái này lại khác, nhẹ nhàng, trong sáng, lại rất ngoan ngoãn.

- "Không được đâu, nếu thiếu gia biết được sẽ không hay" Di Hoa đáp lại.

Hạ Mộc Vân mỉm cười chưa xót:

- "Di đừng lo, cháu chỉ là tình nhân anh ấy mua về, sẽ rất nhanh anh ấy sẽ chán cháu, lúc ấy cháu sẽ rời đi"

Di Hoa không bắt ngờ vì lời nói của Hạ Mộc Vân, bởi vì bà biết rằng, Hạ Mộc Vân đang nói thật. Hàn thiếu gia đã có hôn thê, hơn nữa lại yêu cô ấy rất nhiều, cô ấy là Chu Diệp Châu, người bà đã từng gặp qua rất nhiều lần trước khi cô đi du học. Nhưng, tại sao bà lại thấy thiếu gia đang rất quan tâm đến Hạ Mộc Vân.

- "Để cháu giúp đi" Hạ Mộc Vân cắt đứt dòng suy nghĩ của di Hoa.

.....

2 người cùng nhau vừa tía hoa, vừa tưới cây, vừa cùng nhau nói chuyện vui vẻ.

- "Di Hoa, đây là hoa gì vậy ạ?" Hạ Mộc Vân vừa tía hoa vừa hỏi.

- "Đây là hoa cẩm tú cầu, vườn hoa này đến đây cũng đã gần 7 năm rồi đấy" Di Hoa trả lời.

- "Hoa này nhìn đẹp quá, cả vườn hoa rất rộng lớn chỉ trồng mỗi loài hoa này, rất đẹp ạ" Hạ Mộc Vân thích thú mỉm cười.

- "Đúng vậy. Cẩm tú cầu là loài hoa mà Chu tiểu thư rất thích đấy".

- "Chu tiểu thư.... có phải là...."

Hạ Mộc Vân đoán được phần nào câu chuyện. Cô nhớ lần trước khi tìm hiểu về anh, cô đã nhớ đến cái tên "Chu Diệp Châu"- người yêu xinh đẹp của Hàn Thiên.

- "Đúng vậy, Chu tiểu thư là vị hôn thê của thiếu gia, cô ấy xinh đẹp, thông minh, lại cực kỳ yêu thiếu gia. Cô ấy đi du học đã 2 năm rồi. Vườn hoa này là thiếu gia cùng Chu tiểu thư trồng đấy."

Di Hoa vui vẻ trả lời.

Hạ Mộc Vân đờ ra khi nghe Di Hoa kể chuyện. Thì ra đây là vườn hoa anh cùng vị hôn thê của mình trồng, thảo nào nó lại đẹp đến như vậy.

- "Mộc Vân biết không, cả thiếu gia và ông bà Hàn cực kỳ yêu quý Chu tiểu thư. Thiếu gia yêu chiều Chu tiểu thư đến mức công chúa chắc cũng không sướng bằng cô ấy đâu".

- "Vậy ạ"

Hạ Mộc Vân mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô ấy thật may mắn vì có 1 người luôn yêu thương và chờ đợi cô ấy như vậy. Họ thật hạnh phúc, cũng rất xứng đôi.

Di Hoa thấy rằng mình đã nói về Chu Diệp Châu quá nhiều nên hơi áy náy với Mộc Vân, dù sao bây giờ cô ấy cũng đang sống cùng thiếu gia, và lại nhìn Hạ Mộc Vân này rất hiền lành, bà rất có thiện cảm với cô ấy.

- "Mộc Vân à, con đừng buồn, ta thấy thiếu gia rất quan tâm đến con đấy, con đừng chọc giận thiếu gia thì thiếu gia sẽ không để con chịu thiệt thòi đâu."

Hạ Mộc Vân cười chua xót:

"Con chỉ là tình nhân anh ấy mua về thôi ạ".

.....

Tối nay sau khi ăn tối và tắm rửa xong thì Hạ Mộc Vân lại xuống phòng khách ngồi đợi Hàn Thiên.

Hôm nay Hàn Thiên lại về muộn, thậm chí còn muộn hơn hôm qua.

Đợi đến hơn mười giờ thì cửa phòng khách đột nhiên được đẩy ra. Hạ Mộc Vân vui mừng đứng dậy. Anh ta đã về rồi.

Nhưng khi anh bước vào thì đã say, áo quần đã không còn chỉnh tề như lúc sáng, trên người nồng nặc mùi rượu. Hạ Mộc Vân nhanh chóng chạy đến đỡ lấy Hàn Thiên.

- "Đưa tôi lên phòng" Hàn Thiên ra lệnh cho Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân ngoan ngoãn nghe theo, cô chặt vật diu anh lên phòng. Hạ Mộc Vân sau khi đặt Hàn Thiên nằm xuống giường thì định rời đi nhưng anh lại vươn tay ra kéo lấy cô tay cô lại, giọng khàn khàn cất lên:

- "Đừng đi"

Sau đó dùng sức kéo Hạ Mộc Vân xuống giường, lật người cô nằm xuống phía dưới, còn anh thì nằm đè lên trên.

Tím của cô như ngừng đập, 2 tay áp lên phía trước ngực của Hàn Thiên, Hạ Mộc Vân bị anh làm cho ngớ ngẩn, cô dùng hết sức để kéo tay anh ra nhưng đều vô dụng.

- "Hàn Thiên, anh say rồi, đừng như vậy...."

Hàn Thiên áp môi lên Hạ Mộc Vân, không ngừng cắn mút, liếm láp đôi môi ngọt của cô, hai tay không ngừng vờn về phía dưới, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, chuyển sang mãnh liệt, cuồng dã....

- "Ừm...".

Thành trì kiên cố trong lòng cô đã dần dần sụp đổ. Cô để yên cho Hàn Thiên ôm mình, không giãy giụa nữa. Không phản kháng mà còn trầm luân, ngê ngất, hai tay cô bầu chặt cổ áo Hàn Thiên, làm nó bung gài hết các cúc áo.

Nụ hôn càng lúc càng trầm luân hơn, lúc này Hàn Thiên đã lột sạch áo quần trên người Hạ Mộc Vân.

Anh nhanh chóng cõng âu phục ra rồi tiến vào bên trong cô, lần nào cũng vậy, cô có một sức hút khiến anh không thể cưỡng lại được, anh cứ thế đưa

thẳng thứ to lớn ấy vào.

Anh ra vào mãnh liệt. Hạ Mộc Vân ôm lấy lưng anh, cố gắng nén đau đớn, nước mắt đã rơi xuống.

Điên cuồng một lúc, bên trong hoa huyết của cô mới tiết mật dịch, lúc này anh ra vào dễ dàng hơn, nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn hiện rõ.

- "A...đau quá.."

Cô bấu chặt vào vai anh.

Hàn Thiên dừng lại, xoa gương mặt cô, lau đi nước mắt của cô:

- "Châu Nhi, em sao vậy? Đau lắm sao? Anh xin lỗi."

.....

Anh vừa gọi cô là Châu Nhi sao, người đàn ông đang ôm cô lại nhằm cô với người phụ nữ khác sao. Hạ Mộc Vân đã đông cứng hoàn toàn, giờ phút này cô ước gì mình không nhìn nghe gì cả, nước mắt cứ rơi ra như suối, tim cô hình như đã ngừng đập.

Hàn Thiên vẫn ra vào như vũ bão trong cô, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối của cô, anh nhẹ nhàng hôn lên môi, lên má, hôn lên những giọt nước mắt của cô nhưng miệng lại gọi tên người con gái khác.

Tìm Hạ Mộc Vân lần nữa nát vụn, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, thật sự quá đau đớn. Hàn Thiên vẫn chưa nhận ra cô, vẫn điên cuồng trong dục vọng, Mộc Vân nắm chặt tay lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay cô đến phát đau, nhưng không đau bằng bên dưới của cô lúc này.

Hàn Thiên vẫn cứ tiến công dồn dập, mỗi lần vào là chạm đến nơi sâu nhất của cô.

- "Hự".

Anh thờ mạnh.

Hạ Mộc Vân suốt cả đêm chịu sự giày vò của anh, bên dưới khi anh phóng thẳng chất tinh dịch vào còn kèm cả một chút máu. Anh cau mày nhìn cô đang ngất lịm dưới thân mình, bàn tay vô thức sờ lên mặt cô.

Đêm nay là một đêm dài của Hạ Mộc Vân.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lạnh nhạt với anh

Sáng sớm, Hàn Thiên tỉnh dậy, quay sang nhìn người con gái đang nằm ngủ bên cạnh, là Hạ Mộc Vân, chặn kéo cao đắp kín người, gương mặt thanh tú, ngọt ngào, đáng yêu lúc ngủ cũng đủ làm động lòng người.

Đêm qua hắn đến Kings cùng Từ Lãnh Minh và Đỗ Long ngồi rất lâu, cả 3 uống say đến mức không còn tỉnh táo mới ra về, đêm qua hắn đã ức hiếp cô, nhìn cô mệt mỏi nằm cạnh như vậy hắn cũng nhận ra, dấu vết kích tình vẫn còn đó. Đêm qua có vẻ hắn đã không làm chủ được mình. Hắn lo rằng Hạ Mộc Vân chưa khỏe lại sau lần ngất xỉu ấy, sợ là cô sẽ không chịu nổi sự to lớn và cuồng nhiệt của hắn nên mới không đụng vào cô mấy ngày qua.

Nhưng có lẽ là cô không sao, chỉ là hơi mệt đi một chút thôi.

Không nghĩ thêm nữa, hắn lật chăn, bước xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm, để lại Hạ Mộc Vân nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn kia.

Hắn nhớ hết, nhớ hết chuyện đêm qua, nhưng hắn lại không nhớ rằng, đêm qua, Hạ Mộc Vân đau, nhưng chắc chắn không đau bằng việc hắn nằm phía trên cô nhưng lại gọi tên người phụ nữ khác. Nỗi đau này chắc chỉ có một mình Hạ Mộc Vân thấu thôi, nỗi đau này của Hạ Mộc Vân thì Hàn Thiên một chút cũng không nhớ, thậm chí có thể là anh cũng không muốn nhớ, vì người duy nhất anh quan tâm chỉ có thể là vị hôn thê của anh mà thôi, những chuyện khác đâu quan trọng đến mức tổng giám đốc Hàn thị như anh phải để tâm đâu.

.....

Hạ Mộc Vân từ từ mở mắt ra, cô đưa tay day day 2 huyệt thái dương của mình. Cô giật mình ngồi dậy, hạ thân đau nhức như vừa bị nghiền nát, đưa tay dụi dụi mắt và vén gọn lại tóc, cô kéo chăn ra khỏi ngực một chút và cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình. Có rất nhiều dấu hôn chồng lên nhau. Ý thức dần

quay lại.

Tối qua cô và Hàn Thiên thật sự đã trải qua một đêm cuồng nhiệt. Nhìn bên cạnh, cô không thấy Hàn Thiên đâu cả, nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, cô chưa bao giờ cảm thấy mình thảm hại như vậy.

Cô bây giờ giống như con búp bê bị chủ nhân chán ghét vứt bỏ đi. Ban ngày, cô cô đơn lạc lõng trong ngôi nhà rộng lớn, buổi đêm, cô trở thành vật thể thân người khác phục vụ Hàn Thiên, cô thật không biết bây giờ phải gọi cô với thân phận gì nữa.

Quay sang bên cạnh, trên bàn là 1 viên thuốc, không cần suy nghĩ cô cũng biết là thuốc tránh thai Hàn Thiên để lại, giọt nước mắt tủi thân rơi xuống, cầm viên thuốc lên, không cần nước, Hạ Mộc Vân nuốt viên thuốc vào bụng, nước mắt nóng hổi rơi xuống, viên thuốc không đắng, không có nước cô vẫn uống được, nhưng hôm nay cô lại thấy đau khổ, mệt mỏi hơn thường ngày. Toàn thân đau ê ẩm, phía dưới đau rất, cố gắng lê thân thể mệt mỏi vào phòng tắm.

Cô thả mình vào bồn tắm lau đi những mùi ám muội trên cơ thể cô, anh ta quả thật là rất yêu Chu tiểu thư đó. Hạ Mộc Vân thất thần trong suy nghĩ về cái tên mà Hàn Thiên gọi trong đêm qua.

.....

Hạ Mộc Vân xuống nhà, cô đi ra vườn hoa cắm tú cầu trong vườn, ngồi xuống chăm sóc những nhánh hoa, sau đó lại tưới cây, đưa tay vuốt ve những cánh hoa mềm mại, Hạ Mộc Vân thực sự cảm thấy Chu tiểu thư ấy thật may mắn, may mắn vì có một người luôn yêu thương và chờ đợi cô như vậy. Anh đối với cô dù tàn nhẫn, lãnh khốc như thế nào, nhưng chỉ 1 thoáng nhấm lẫn cô là Chu Diệp Châu, anh hiền nhẹ nhàng, ôn nhu hơn phần nào. Bây giờ cô lại đang ở trong ngôi nhà này, là người tạm thời mà anh xem là thay thế cho cô ấy, vậy cô sẽ thay Chu tiểu thư chăm sóc luôn cho vườn hoa cắm tú cầu này cho đến khi chủ nhân thực sự của vườn hoa trở về.

.....

Buổi tối, khi Hàn Thiên trở về thì vừa đúng giờ ăn, anh bước vào phòng khách, bỏ qua những nghi thức chào hỏi của người làm mà đi thẳng vào phòng ăn, nhưng bóng dáng quen thuộc hằng ngày chẳng thấy đâu, lạnh lùng hỏi di Hoa:

- "Sao cô ấy còn chưa xuống?"

Di Hoa vừa bưng canh lên bàn xong liền cung kính trả lời:

"Mộc Vân nói là hơi mệt nên không xuống ăn".

Hàn Thiên nhíu mày, không nghĩ là di Hoa lại gọi Hạ Mộc Vân bằng cái tên thân thiết như vậy, phải chăng với những người khác cô luôn gần gũi, thân thiện như vậy, chỉ duy nhất đối với anh cô lại luôn dè dặt, đề phòng.

Hừ, cô xem anh là ma vương sao, hay là ác quỷ. Trong mắt xẹt qua một tia không hài lòng, Hàn Thiên không nói gì nữa mà lập tức sai bước lên lầu.

Mở cửa đi vào phòng ngủ, Hàn Thiên tiện tay cởi áo khoác ném lên giường, ngược mắt nhìn cô gái nhỏ đang nằm co mình như tôm trên giường, còn quần chần quanh người, trong lòng hẳn lại thấy không thoải mái.

Chẳng phải lúc sáng còn rất bình thường sao? Bây giờ cô lại như vậy.

Vừa đưa tay tháo bỏ carvat vừa bước lại phía bên kia giường, ngồi xuống trước mặt Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên thấp giọng hỏi

- "Sao không xuống nhà ăn"

- "Tôi mệt"

Hạ Mộc Vân lạnh nhạt trả lời.

Hàn Thiên nhìn thấy Hạ Mộc Vân thậm chí còn không quay mặt sang nhìn anh, giọng trả lời còn hờ hững lạnh nhạt, anh tức giận lật tung chăn, mạnh mẽ đưa tay kéo tay Hạ Mộc Vân, bắt cô phải đối mặt với snh. Hạ Mộc Vân đau đớn nhăn nhó mặt mày, giọng yếu ớt nói:

- "Hôm nay tôi rất mệt...chúng ta không thể"

Hàn Thiên bất ngờ khi nghe Hạ Mộc Vân trả lời anh như vậy, gần giọng đáp lại:

- "Trong đầu em chỉ toàn nghĩ đến việc đó thôi sao? Dơ bẩn".

Mộc Vân nghe hai từ cuối anh để lại mà lòng có chút nhói, người đàn ông này xem việc sỉ nhục cô là niềm vui. Còn cô, việc này đối với cô là một sự tổn thương rất lớn.

Hàn Thiên thực sự bị Hạ Mộc Vân làm cho tức giận, cô đang bỏ qua sự quan tâm của anh, cư nhiên xem anh như một loài động vật có thể động dục bất cứ lúc nào.

- "Em thu lại bộ mặt đó cho tôi, lập tức xuống nhà ăn, đừng để tôi phải nhắc lại lần hai".

Hàn Thiên thấp giọng nói, đôi mắt vì tức giận nên đã đỏ lên. Hàn Thiên mạnh mẽ hất tay đang giữ chặt Hạ Mộc Vân ra, lạnh lùng dứt khoát bước ra ngoài phòng.

.....

Hạ Mộc Vân nhìn thấy ánh mắt của Hàn Thiên lúc vừa rồi, thực sự cô rất sợ anh, cô thực không muốn chọc giận anh làm gì, cô chỉ là sợ anh đang không muốn nhìn thấy cô mà thôi nên mới trốn lên phòng tránh mặt anh. Hạ Mộc Vân không ngờ anh lại tức giận với cô như vậy. Mộc Vân ngồi dậy, vén tay buộc lại mái tóc, nhanh chóng đứng dậy theo anh bước xuống nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chọc giận hàn thiên

Hôm sau, Hàn Thiên trở về nhà đã thấy Hạ Mộc Vân đang dọn cơm tối. Sau khi ăn xong, Hạ Mộc Vân theo Hàn Thiên lên phòng. Trong suốt bữa ăn, cả 2 không nói với nhau câu nào.

....

- "Không khỏe" Hàn Thiên mở lời hỏi khi nhìn thấy sắc mặt Hạ Mộc Vân không tốt.

Hạ Mộc Vân lắc đầu, quay lưng bước vào phòng tắm chuẩn bị nước cho Hàn Thiên.

Thái độ của Hạ Mộc Vân làm Hàn Thiên cảm thấy tức giận.

- "Em cảm sao?".

Hàn Thiên mất kiên nhẫn, đứng sau lưng nhìn Hạ Mộc Vân đang pha nước tắm cho anh.

Hạ Mộc Vân vẫn im lặng, cô thực sự bị quá tải, cô căng thẳng, áp lực đến mức muốn hét lên rằng cô không phải là món hàng thể thân cho người khác, cả ngày hôm nay cô ngồi ở nhà, trong đầu không ngừng suy nghĩ về bản thân mình hiện tại, cô thấy dơ bẩn bản thân, cô muốn xin anh được cho mình giải thoát, nhưng không, cô không thể làm thế được, vì thực chất, cô đang chính là như thế mà, cô không có quyền lên tiếng, nhưng chính vì càng không được lên tiếng nói ra, nên cô mới càng phải đè nén bản thân mình đến vậy. Cô sợ rằng cô sẽ phát điên lên mất, nước mắt nóng hổi lại rơi, mặn chát, làm sao để nước mắt ngừng rơi đây, Hạ Mộc Vân bây giờ thật không thể không chế bản thân mình nữa rồi.

Hàn Thiên mất hết kiên nhẫn, cô mấy ngày nay là có chuyện gì, anh thậm chí là chưa làm gì cô mà cô đã khóc. Cô sợ anh đến mức đó sao.

Không nghĩ thêm nữa, Hàn Thiên tức giận đưa tay kéo Hạ Mộc Vân vào phía mình, áp môi bạc xuống, ngấu nghiến hôn lấy cánh môi anh đào của cô.

Mẹ kiếp, anh đã làm gì mà cô lại khóc chứ, đã vậy thì cô cứ việc khóc đi, cô là luôn thích khóc như vậy mà. Nụ hôn của Hàn Thiên thô bạo, lấn át hết đi cả lý trí của Hạ Mộc Vân.

- "Ừm...thả ra.."

Hàn Thiên vẫn điên cuồng hôn Hạ Mộc Vân, 2 tay vẫn vờ 2 gò đào của cô, không ngừng xoa nắn nó.

- "A....đừng.."

Hàn Thiên sau khi hôn xong, thả Hạ Mộc Vân ra, thì thầm bên tai cô:

- "Ra phòng, cởi áo quần ra, nằm lên giường, chờ tôi"

Từng câu, từng câu Hàn Thiên nói ra như một mũi tên đâm vào Hạ Mộc Vân, chân cô đã đông cứng lại, thân thể run rẩy, anh đang thực sự xem cô là 1 con diêm sao. Nước mắt đã đầy trong hốc mắt, ngược mặt lên nhìn Hàn Thiên, Hạ Mộc Vân lại bị ánh mắt như muốn giết người của Hàn Thiên làm cho khiếp sợ.

Cô vội vàng xoay người lại, nhanh chóng bước ra khỏi phòng tắm.

.....

Hạ Mộc Vân đang bồn chồn, thấp thỏm lo lắng, tay chân đứng ngồi không yên thì bỗng tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

Reng...reng...

- "Alo"

- "Tiểu Vân, là anh, anh Phàm đây"

Lưu Phàm cất giọng, nghe thấy tiếng của Hạ Mộc Vân, anh vui mừng có chút khẩn trương. Hôm nay, Lưu Phàm lại dùng số máy khác để gọi cho cô, cô sau khi đồng ý trở thành tình nhân của Hàn Thiên đã bị anh cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, không ngờ hôm nay Lưu Phàm lại gọi được cho cô.

- "Anh Phàm...anh say rồi sao?"

Nghe thấy giọng Lưu Phàm có chút không tỉnh táo, Hạ Mộc Vân hỏi.

- "Tiểu Vân, em sống thế nào, có phải đang chịu nhiều thiệt thòi không"

- "Anh Phàm, anh đang ở đâu thế? Anh uống say như thế rồi" Hạ Mộc Vân lo lắng.

- "Tiểu Vân, anh biết hết rồi, em bây giờ đang sống cùng tên tổng giám đốc Hàn thị đúng không?"

Lưu Phàm gần như hét lên.

- "Anh Phàm, làm sao anh biết? Anh Phàm, mẹ em đã biết chưa?..."

Hạ Mộc Vân khẩn trương, cô không nghĩ là vì sao Lưu Phàm lại biết chuyện cô sống cùng Hàn Thiên, cô hiện tại đang rất lo cho mẹ, lỡ như mẹ cô biết được sẽ sao đây.

- "VẬY LÀ ĐÚNG RỒI"

Lưu Phàm cười đắng

- "Anh Phàm, mẹ em...."

Hạ Mộc Vân vẫn khẩn trương hỏi Lưu Phàm.

- "Em yên tâm, chưa ai biết cả, chỉ một mình anh biết thôi. Tiểu Vân, anh yêu em, em trốn khỏi tên đó đi, về sống cùng anh, anh sẽ chăm sóc em và mẹ em. Được không, Tiểu Vân, em cưới anh đi"

Lưu Phàm gần như muốn hét lên, anh nói với Hạ Mộc Vân những lời thật lòng nhất của mình.

Hạ Mộc Vân nước mắt lại rơi, cô phải làm sao đây, bỏ trốn sao, không thể nào cô dám nghĩ tới chuyện đó, huống hồ là cưới một người khác, Hàn Thiên chắc chắn sẽ không tha cho cô. Hơn nữa, anh Phàm là người tốt, anh sẽ gặp một người khác xứng đáng với anh, cô bây giờ..... đã là người của Hàn Thiên rồi.

- "Anh Phàm...em...em"

Hạ Mộc Vân không biết phải trả lời Lưu Phàm như thế nào.

Cô đâu biết rằng, một màn vừa rồi đã thu hết vào tầm mắt Hàn Thiên ở phía sau.

Cô ta dám suy nghĩ đến chuyện bỏ trốn khỏi anh sao, cô ta khóc sao, cô ta từng hứa rằng cắt đứt liên lạc với tên khốn đó, vậy mà bây giờ vẫn liên lạc với nhau sao. Hạ Mộc Vân, cô giỏi lắm, thật đúng là tôi đã xem thường cô, tôi chỉ vừa mới tin tưởng cô một chút, cô liền ngay lập tức có ý định phản bội tôi.

....

Được lắm Hạ Mộc Vân, tôi xem gan cô lớn đến mức nào...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đau đớn đến cùng cực

Rầm

Cửa phòng tắm bị một lực lớn đẩy ra rồi lập tức đóng sầm lại.

Hàn Thiên hăm hực tức giận bước vào phòng ngủ, vừa nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang ngồi trên giường, tay nhanh chóng gấp gấp tắt điện thoại đi, hần tiến đến hung hãn túm lấy cổ tay cô, gương mặt vô cùng đáng sợ.

- "Hạ Mộc Vân, em giỏi lắm. Đừng tưởng tôi không biết em đang nghĩ gì, làm gì, tôi bảo em cởi quần áo chờ tôi, em lại ngang nhiên liên lạc với người tình của mình. Em ám ảnh việc làm tình với tôi, được, vậy tôi sẽ để em ám ảnh cả đời".

Dứt lời, hần một tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Hạ Mộc Vân. Cô liều mạng lắc đầu, dùng hết sức để rút tay lại nhưng chỉ khiến bản thân đau đớn thối, hai mắt to tròn, long lanh sợ hãi nhìn hần:

- "Hàn Thiên, anh bỏ tay ra"

- "Nhớ người tình bắt lực của em? Muốn lên giường với hần ta? "

Hạ Mộc Vân mở to ánh mắt sợ hãi nhìn hần, cô hét to:

- "Tôi không có"

Hàn Thiên ôm ngang cô, ném lên giường, môi bạc khế nhếch.

- "Tốt! Cho dù muốn ngủ với hần ta thì cũng đừng mơ đến! Bởi vì.... "

Hần chợt ngừng lại và tiến lại gần Hạ Mộc Vân, đè cô nằm xuống giường, môi bạc ghé sát tai cô, nhả ra từng chữ:

- "Hần đã biết em ở trên giường hầu hạ tôi nhiệt tình như thế nào rồi".

Trái tim Hạ Mộc Vân theo từng câu từng chữ mà Hàn Thiên nói cứ dần quặn lại, cô giãy giụa khỏi tay hần, hét ầm lên, nước mắt cũng chảy dài trên má, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đau đớn của Lưu Phạm khi nghe những lời tàn nhẫn mà Hàn Thiên nói ra.

- "Hàn Thiên, anh là tên khốn. Tại sao anh lại có thể nói ra những lời đó? Hàn Thiên.... anh sẽ chết không được tử tế."

Hàn Thiên bóp chặt cằm của cô, một tay khác thô bạo xé bộ đồ lót cuối cùng trên người cô ra.

Xoạc

Làn da trắng nõn nà phơi bày toàn bộ trước mắt Hàn Thiên, môi lười hần hôn lên khắp mặt cô, dọc khắp cơ thể cô, để lại những dấu hôn mới chồng lên cái cũ.

- "Mộc Vân, cho dù tôi chết cũng phải lôi em theo cùng, đừng nghĩ đến việc cưới thằng đàn ông khác"

Nước mắt Hạ Mộc Vân không ngừng rơi, cô giơ chân đập lung tung, không trúng trọng điểm lại nhanh chóng bị Hàn Thiên giữ chặt, hai tay chống trên ngực hần, ra sức đánh nhưng chỉ làm đau tay mình, cô vừa hét vừa la:

- "Hàn Thiên... dừng lại....! Anh là tên khốn.... Hàn Thiên.... Không!!!! Mau dừng lại.....!"

Hàn Thiên không để những gì Hạ Mộc Vân nói vào tai, hần nở một nụ cười rất đáng sợ, nụ cười của ác quỷ, hai mắt hệt như loài sói lang đang tranh giành con mồi, hần nhanh chóng cởi bỏ những vật cản cuối cùng trên người, thô bạo kéo hai chân cô ra, hạ thân hai người đang tiếp xúc rất gần, không màn đạo đức, hần tàn nhẫn xâm nhập vào.

- "Aaaa!!!! Khônggggggggg!!!! Hàn Thiên.... Dừng lại!!!!!! "

Tiếng thét của cô đau đến vô tâm liệt phế, nước mắt tuôn ra như suối, cô không muốn tiếp nhận, không muốn dù chỉ một chút.

Gương mặt Hàn Thiên càng lúc càng trở nên sắc lạnh, hạ thân không ngừng loạn động. Môi bạc đang phủ trên môi anh đào đỏ mọng, vừa mút vừa cắn đến triệt để. Tay không ngừng xoa nắn bộ ngực sữa đang run rẩy thành đủ hình dạng, còn lưu lại những dấu tay đỏ hỏn.

- "A"

Môi đột nhiên đau nhức, Hàn Thiên liền dừng nụ hôn lại, phát hiện Hạ Mộc Vân vừa cắn vào môi mình, hần càng phẫn nộ hơn, tay bóp chặt cằm cô, không thương tiếc gì mà buông những lời sỉ vả.

- "Con điểm chết tiệt, còn dám cắn tôi?"

Hần đột nhiên rút ra khỏi cơ thể cô khiến thân thể nhỏ bé yếu ớt chưa kịp phản ứng, cô đau đến run rẩy cả người.

Hàn Thiên đã mắt sạch nhân tính, nửa đêm còn gọi điện cho tình nhân, không cam tâm phục vụ hắn, bây giờ còn cắn cả hắn, được lắm Hạ Mộc Vân. Hắn bước xuống giường và quay mặt về phía Hạ Mộc Vân, hắn cười rất ghê rợn, hung bạo túm lấy mái tóc rối bù của cô, kéo cô đến gần gần.

- "Qua đây cho tôi"

Hạ Mộc Vân bị đẩy đến đỉnh cao của sợ kinh hãi, cô vừa dùng sức kéo tay Hàn Thiên ra, vừa muốn bỏ trốn ngay lập tức. Cô khóc lóc hét lên:

- "Hàn Thiên.... Bỏ tay ra..."

Hàn Thiên hoàn toàn điên rồi. Hôm nay thấy cô không khỏe, hơn nữa hôm trước biết cô vừa mới chịu trận kích tình từ hắn, vốn chỉ định dọa cô, không ngờ cô lại cư nhiên chọc giận hắn, việc cô nghe điện thoại của tên khốn Lưu Phàm khiến hắn không thể chấp nhận được.

Hàn Thiên để gương mặt xinh đẹp như thiên sứ của Hạ Mộc Vân đối diện với con cự long đang hùng dũng đứng đứng, hắn túm chặt tóc cô hơn, tàn nhẫn ra lệnh:

- "Ngậm nó vào"

Hạ Mộc Vân rất muốn lùi về phía sau nhưng ngay cả cơ hội để quay mặt cũng không có, cô sợ hãi đến phát khóc, lắc đầu như kẻ điên.

- "Không!!!! Tôi không muốn!!!!"

Hàn Thiên không cho cô lựa chọn, hắn đẩy mạnh đầu cô tới gần hạ thân hắn hơn, cạy miệng cô ra, trực tiếp tống con cự long to lớn của mình vào chiếc miệng nhỏ của cô.

Bị một vật vừa lớn vừa nóng xâm nhập vào khoang miệng khiến Hạ Mộc Vân vô cùng ngợp thở, lại thấy vô cùng nhục nhã vì cô lại bị một gã đàn ông liên tục cường bạo mình nhiều lần bất ép khẩu giao.

Nhân lúc Hàn Thiên sơ hở, Hạ Mộc Vân liền mạnh bạo cắn mạnh vào con quái thú trong miệng.

- "Ân"

Hàn Thiên khê rên một tiếng đau nhức, hắn túm lấy tóc cô, giật mạnh về phía sau, một tay vung lên và tàn bạo hạ xuống gò má cô:

"Chát "

Hạ Mộc Vân bị đánh đến ngã xuống giường, cô đau đớn ôm má, tóc tai bù xù che hết cả mặt, giọng lạnh băng không một chút xót thương của Hàn Thiên vang lên:

- " Có tin tôi nhớ hết răng của em không, con điểm thối?"

Chưa dứt lời, hắn lại một lần nữa túm tóc Hạ Mộc Vân lôi lên rất dã man.

Hạ Mộc Vân vừa khóc vừa hét tìm cô như bị đâm từng nhát, từng nhát đến rỉ máu, những lời sỉ nhục này đối với cô không chỉ là cảm giác xúc phạm mà còn là cảm giác đau đến tột cùng.

- "Hàn Thiên...tôi không làm gì có lỗi với anh cả...anh tha cho tôi"

Cô khóc đến thương tâm, khóc đến sắp kiệt sức, giọng đã sắp tắt nghẹn nhưng vẫn la hét không ngừng.

Một lần nữa bị con quái thú to lớn kia chặn trong cổ họng, cô chỉ có thể nức nở rất nhỏ, sau gáy và cảm đều bị Hàn Thiên giữ chặt, hắn làm vậy để cô không thể dùng răng lần nữa.

Biết bao nhiêu đợt sóng tình dâng lên, Hàn Thiên lại ra lệnh cho Hạ Mộc Vân, bắt cô thực hiện bao nhiêu động tác đáng xấu hổ, thay đổi bao nhiêu tư thế làm tình với nhau...

Hạ Mộc Vân thấy vô cùng nhục nhã, cô như một kỹ nữ hèn mọn quỳ dưới thân hắn hầu hạ, liên tiếp tiếp nhận từng đợt ra vào hung bạo của hắn, đón nhận những dòng tinh hoa nóng hổi của hắn rót vào khoang miệng, cơ thể....

- "Hàn Thiên.... xin anh.... tôi không chịu nổi nữa...."

Mặc kệ cô cầu xin, mặc kệ cô có khóc lóc đến kiệt sức, hắn vẫn như một kẻ điên chỉ biết lấp đầy dục vọng khủng khiếp của mình. Không biết cô đã ngất đi và tỉnh lại bao nhiêu lần nhưng vẫn phải liên tục chịu đựng từng trận kích tình của Hàn Thiên.

- "Mộc Vân, ngoan ngoan ở bên cạnh làm tình nhân của tôi"

- "Mộc Vân, cả cuộc đời này, em chỉ có thể ở dưới một mình thân tôi để "phục vụ" thôi".

Hạ Mộc Vân bây giờ đã bất tỉnh, cô nằm dưới thân Hàn Thiên vùi mặt vào cổ của anh, dù bất tỉnh nhưng cô vẫn nghe rõ những gì mà Hàn Thiên nói bên

tai cô.

Hàn Thiên chưa vội rút ra khỏi hạ thân Hạ Mộc Vân, anh đưa tay kéo học tử lấy ra 1 viên thuốc, nhét viên thuốc vào miệng Hạ Mộc Vân. Xong xuôi đứng lên bước vào phòng tắm, để mặc Hạ Mộc Vân xơ xác đến không mở nổi mắt nằm trên giường với một mớ hỗn loạn.

Cô mệt lắm rồi.

Rất đau, rất đau, nỗi đau thể xác hoà lẫn trong tâm hồn.

Cô sợ lắm rồi, thực sự cô rất sợ Hàn Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi đã làm gì sai?

Sáng sớm hôm sau, Hàn Thiên không đến công ty, hấn ở nhà vì trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

Nhìn sang bên cạnh, Hạ Mộc Vân nằm như một cái xác không hồn, không cảm xúc nhìn qua phía cửa sổ. Hàn Thiên không phải là người, trái tim hấn và con người hấn không phải làm bằng thịt, mà được đúc bằng băng lạnh và sắt thép.

Chỉ cần hấn bị trêu chọc sẽ ngay lập tức hành hạ người đó đến lúc chỉ còn nửa cái mạng.

Cô thua rồi, cô không nên chơi cái trò chọc tổ ong này.

Hàn Thiên, nếu cuộc đời này, cô không gặp hấn, có lẽ sẽ không đi đến bước đường này. Nếu được quay lại, cô không muốn gặp hấn, càng không muốn ở bên cạnh để bị hấn hành hạ như thế này.

Hàn Thiên nhắc bóng Hạ Mộc Vân lên tiến vào phòng tắm, cả 2 ngồi trong bồn tắm. Im lặng một hồi lâu cả 2 đều không nói gì.

Phòng tắm hiện giờ rất nóng do nhiệt độ của nước nhưng dù vậy Hạ Mộc Vân vẫn thấy rất lạnh, cô ngồi ôm gối ở một góc bồn tắm, im lặng và chỉ có im lặng, cô ngây ngốc nhìn những đám bọt xà phòng dưới chân.

Cơ thể nhỏ bé trần truồng được giấu trong đống bọt xà phòng đang mang đầy thương tích, tay chân cô toàn những dấu hôn hoặc vết bầm do kháng cự, trên mặt vẫn còn sưng, môi bị rách rưới đến đáng thương, cô nửa câu cũng không nói.

Hàn Thiên ngồi đối diện cô, đợi cô cả nửa ngày nhưng cô vẫn ngồi bất động như một cái xác, không chịu nói lời nào.

Hấn không thể kiên nhẫn thêm nữa, hấn ném mạnh chiếc khăn tắm xuống bồn và đứng lên:

- "Mẹ kiếp, em nói gì được không? Em bày cái bộ mặt đó ra cho ai xem?"

Hạ Mộc Vân quả nhiên có động tĩnh, cô bước ra khỏi bồn tắm và lấy quần áo treo trên tường, nói bằng giọng yếu ớt

- "Tôi mệt rồi, anh tha cho tôi"

Hàn Thiên ngay lập tức cũng bước ra khỏi bồn tắm, bước lại gần Hạ Mộc Vân, túm lấy cổ tay cô và xoay người cô lại, không vui nói:

- "Em dám"

Hạ Mộc Vân hất tay hấn ra và mặc quần áo vào, cô vô hồn bước ra khỏi phòng tắm.

Hàn Thiên cũng nhanh mặc đồ vào và bước theo sau cô.

- "Mộc Vân, em đứng lại ngay cho tôi"

Hạ Mộc Vân quay đầu lại, đôi mắt ngân ngấn lệ, cô hét lớn

- "Hàn Thiên, rốt cuộc tôi đã làm gì sai với anh, tại sao anh lại bức tôi đến mức này"

Hàn Thiên đứng yên đó nhìn cô, để cô la hét thoải mái, môi bạc khẽ nhếch lên thành một đường cong nhàn nhạt.

- "Mộc Vân, chính vì em không bao giờ nghe lời tôi, em luôn chọc giận tôi, rõ ràng là em chưa cắt đứt liên lạc với tên Lưu Phàm đó".

Hạ Mộc Vân vừa khóc vừa gật đầu đau đớn, cô bước từng bước khó khăn đến trước mặt Từ Lâm, ngẩng cao đầu nhìn hắn, nhả ra từng chữ:

- "Hàn Thiên, nếu đêm qua tôi nhầm anh là một người đàn ông khác thì anh sẽ làm gì tôi?"

- "Em nói cái gì?"

Hàn Thiên không nghĩ rằng Hạ Mộc Vân lại hỏi mình một câu như thế.

- "Hằng đêm gần gũi với anh, tôi đều sẽ gọi anh là một người đàn ông khác, không phải là Hàn Thiên".

Hạ Mộc Vân nói gần như muốn hét lên.

Môi bạc mím chặt, mắt phượng trừng lên đến đáng sợ, gân xanh nổi khắp trán, Hàn Thiên giờ bàn tay lên cao, đang lúc sắp hạ xuống thì Hạ Mộc Vân bất chợt cười lên, nước mắt rơi xuống.

- "Hàn Thiên, anh không chịu nổi như vậy đúng không? Vậy mà tôi phải chấp nhận việc anh coi tôi là người phụ nữ khác, anh cứ nhiên ức hiếp tôi nhưng lại gọi tên người khác, tôi xin lỗi, bản thân tôi thấp hèn thật sự, nhưng tôi lại không thể chịu đựng những việc nhục nhã như thế được."

Hạ Mộc Vân đã không nén nhịn được nữa, cô hét lên, nước mắt đã đầy khắp khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Mộc Vân. Mọi sự chịu đựng, ủy khuất của cô đã trút ra hết, cô đã không còn nghĩ ngợi nữa, cô không cần biết hậu quả ra sao, cô không biết rằng Hàn Thiên sẽ làm gì mình, cô bây giờ chỉ muốn trút ra hết nỗi lòng, cô đã không thể chịu đựng thêm hơn nữa, cô sẽ phát điên nơi địa ngục trần gian do Hàn Thiên tạo ra này mất.

Hàn Thiên ngạc nhiên, anh đã xem cô là người khác sao, anh gọi tên người khác sao. Anh đã nhầm cô với Châu Nhi sao? Anh thật sự đã không nhớ những chuyện như vậy.

Nhưng Hạ Mộc Vân là do anh mua về, cô cứ nhiên là người thế chỗ cho Châu Nhi rồi, cô có thể được trách anh, nhưng việc cô còn qua lại với Lưu Phàm để trả thù anh là không thể nào anh chấp nhận được.

- "Vậy em nghĩ mình là ai?"

Hàn Thiên ung dung hỏi Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân ngước mắt đầm lệ lên nhìn Hàn Thiên.

- "Em không phải chính là tình nhân do tôi mua về sao? Em có quyền trách tôi? Tôi đưa em về đây để thỏa mãn tôi, em không có quyền từ chối, càng không được phép phản bội tôi".

Nơi khóe mắt cô xuất hiện một giọt lệ, cô hỏi:

- "Anh chỉ xem tôi như công cụ để thỏa mãn anh và làm vật thể thân thể thôi sao?"

- "Ngoài những công dụng đó em còn có thể làm cái nào khác sao?"

Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, Hàn Thiên giờ không còn nghĩ được gì nữa, anh quay lại bước ra khỏi phòng.

(Mọi người đọc truyện thì cho mình ý kiến với nha. Mọi người cứ im lặng mình lại nghĩ không có bạn nào đang đọc truyện của mình. Mình lại tủi thân đây□□)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ba người đàn ông

Hàn Thiên lúc này đã đến công ty, anh vui đầu trong công việc, một thân tây trang chỉnh tề, gương mặt lạnh lùng như thường ngày.

.....

- "Hàn Thiên, hôm nay Tổng giám đốc Đỗ và Từ Lãnh Minh tôi đích thân đến Hàn thị tìm cậu, không phải là cậu đã quên chúng tôi rồi đấy chứ?"

Từ Lãnh Minh cùng Đỗ Long phía ngoài tiến vào, Từ Lãnh Minh nhanh chóng lên tiếng, vừa nói vừa tiến đến bộ sofa trong phòng làm việc ngồi xuống.

giọng nói có phần trêu chọc Hàn Thiên.

- "Cậu nhiều lời quá rồi đấy"

Hàn Thiên liếc nhìn Từ Lãnh Minh, đặt tài liệu xuống rồi cũng tiến về bộ sofa kia ngồi xuống, gương mặt vẫn lạnh lùng không chút thay đổi.

Từ Lãnh Minh lúc nào cũng vậy, từ ngày xưa, anh ta đã luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, rất hay châm chọc người khác, có lẽ vì vậy nên khi lớn lên, anh ta mới quyết tâm theo nghiệp luật sư, chứ nhất quyết không làm kinh doanh trên thương trường giống 2 người bạn của mình.

- "Hàn Thiên, cậu làm gì mà tôi gọi điện cả sáng cậu lại không bắt máy thế? Bây giờ lại đến công ty là như thế nào?" Từ Lãnh Minh hỏi.

- "Sáng nay tôi mệt, không đến công ty. Cậu có chuyện gì?"

Hàn Thiên trả lời, nhắc đến lúc sáng lại làm hắn không thôi nghĩ đến lời nói của Hạ Mộc Vân:

"Tôi phải chịu đựng anh gọi tên người khác...", điều đó làm Hàn Thiên càng thêm khó chịu.

- "Tên Đỗ Long này thực sự tôi không khuyên nhủ được cậu ta nữa rồi, cậu xem có cứu chữa được gì nữa không".

Từ Lãnh Minh cau có nói, mắt không quên liếc xéo Đỗ Long đang ngồi phía đối diện.

- "Sao vậy?" Hàn Thiên hỏi

- "Tên Đỗ Long chết tiệt đang muốn giết luôn cả vợ con của hắn đấy, cậu ta điên rồi, là phạm pháp đấy"

Từ Lãnh Minh phức tạp nói.

- "Ai là vợ con của tôi? Đỗ Long tôi kết hôn khi nào?"

Đỗ Long bây giờ mới lên tiếng.

Trịnh Nguyệt Nhan thực sự đang làm hắn phát điên lên, cô ta gài bẫy hắn, bây giờ lại muốn hắn cưới cô sao, hừ, cô nghĩ cô ta đủ khả năng sao?

- "Trịnh Nguyệt Nhan là bạn gái cậu ta, bây giờ đang có thai, lần trước tôi đã kể cho cậu rồi đấy. Bây giờ cô ta không chịu phá thai, cậu ta muốn giết luôn cả mẹ con cô ấy" Từ Lãnh Minh bức xúc nói tiếp:

- "Với lương tâm của 1 luật sư, tôi không cho phép cậu được phạm pháp, hơn nữa đó là người đang mang thai con của cậu... cậu.."

- "Cậu thôi đi. Đủ rồi" Đỗ Long ngắt lời Từ Lãnh Minh.

- "Đỗ Long, nếu cậu chắc chắn đó là con của cậu thì nên giữ lại. Hồ dữ không ăn thịt con. Cậu có thể để cô ta sinh đứa bé ra, cho cô ta 1 khoản tiền, lúc đó cô ta sẽ tự động rời đi, cô ta suy cho cùng cũng là cần tiền của cậu mà thôi, việc gì cậu phải suy nghĩ tiêu cực đi như vậy".

Hàn Thiên bình tĩnh nói.

- "Cậu nghĩ cô ta đơn giản như vậy sao, cô ta đã dùng cả đứa bé để uy hiếp cha mẹ tôi, ép tôi phải cưới cô ta. Hàn Thiên, cậu nghĩ tôi chấp nhận loại đàn bà độc ác đó làm vợ, làm mẹ con tôi sao. Dơ bẩn"

Đỗ Long tức giận nói.

- "Hai cậu chỉ nghĩ đến việc phụ nữ họ đều cần tiền lắm sao, 2 cậu nghĩ rằng tiền của các cậu lớn đến thế sao. Tôi nghĩ, nhiều người họ vẫn cần tình yêu hơn đấy"

Từ Lãnh Minh bức bối nói, nhìn 2 gương mặt lạnh lùng, thờ ơ, không chút cảm xúc, trái tim như người vô cảm trước mặt, hắn thực sự không chịu nổi, đành phải lên tiếng nói phải trái.

Đỗ Long và Hàn Thiên không trả lời Từ Lãnh Minh, Đỗ Long sau khi im lặng một hồi thì lên tiếng:

- "Tôi đến đây để nhờ hai cậu 1 chuyện, sau khi tôi xử lý xong cô ta, 2 cậu sẽ giải quyết chuyện còn lại giúp tôi"

Đỗ Long kiên quyết nói.

- "Không bao giờ"

Từ Lãnh Minh dứt khoát, đứng lên bỏ ra ngoài. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại Hàn Thiên và Đỗ Long.

- "Cậu chắc chắn là sẽ giết luôn mẹ con bọn họ" Hàn Thiên nói.

- "Tôi không tin là với thể lực của cậu, cậu lại không bắt cô ta bỏ đứa bé được, hơn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm, cậu cũng rất hứng thú với cô ta. Bây giờ cậu làm điên làm khùng như vậy, liệu sau này cậu có hối hận không? Loại trừ cô ta không khó, nhưng đứa bé, con cậu thì tôi không dám chắc" Hàn Thiên vẫn nói tiếp.

Đỗ Long im lặng, mắt nhắm lại, không nói gì. Hắn thực sự không dám thừa nhận sao...

.....

Từ Lãnh Minh phía ngoài đi vào, hắn đã không thể chịu nổi 2 người bạn của hắn nữa, 2 bọn họ là quá ích kỉ, chỉ biết đến bản thân của mình, hắn tức giận nói.

- "Đỗ Long, ngủ với cô ta cũng là cậu, để lại hậu quả trong bụng cô ta cũng là cậu, cậu rõ ràng là phải phòng ngừa, lỗi là ở cậu, bây giờ cậu bảo cô ta gài bẫy cậu, cậu quá đáng rồi đấy"

- "Chuyện của cậu, tôi không muốn liên quan tới, nhưng cậu là bạn tôi, cậu muốn làm gì, tôi cũng sẽ giúp cậu hết mình". Hàn Thiên nói.

Đỗ Long không nói gì nữa, hắn bỏ ra ngoài.

.....

Mọi chuyện qua đi, Hàn Thiên bây giờ rót 2 ly rượu, hắn hỏi Từ Lãnh Minh đang ngồi bên cạnh:

- "Từ Lãnh Minh, tôi hỏi cậu, nếu trong lúc làm tình, cậu gọi tên một người con gái khác thì như thế nào?"

- "Cậu như thế sao?" Từ Lãnh Minh ngạc nhiên hỏi lại.

Hàn Thiên im lặng không nói gì, nâng ly rượu trước mặt lên uống cạn, mắt nhìn về phía đối diện, không trả lời câu hỏi của Từ Lãnh Minh.

Thấy Hàn Thiên im lặng, Từ Lãnh Minh đã hiểu được phần nào, hắn lên tiếng:

- "Không một cô gái nào có thể chịu đựng được cả, dù là gái điếm cũng không thể chịu được khi phải nghe tên một người khác khi đang làm tình cả, đừng nói là một cô gái bình thường. Vì như thế nhục nhã lắm".

Hàn Thiên vẫn im lặng không nói gì.

- "Hàn Thiên, là cô gái trong Kings lần trước gặp đúng không?"

Từ Lãnh Minh vẫn kiên nhẫn hỏi.

Không ngờ Hàn Thiên vì cô gái đó lại để Từ Lãnh Minh nhìn thấy Hàn Thiên suy nghĩ về cô 2 lần rồi. Thật bất ngờ.....

Hàn Thiên không nói gì, vẫn im lặng trầm ngâm suy nghĩ những điều Từ Lãnh Minh vừa nói và những lời Hạ Mộc Vân nói với hắn sáng nay.

- "Nếu điều đấy phải khiến cậu suy nghĩ nhiều như vậy, đến mức phải hỏi Từ Lãnh Minh tôi thì có lẽ cô gái này cũng không thể xem thường rồi".

Từ Lãnh Minh vẫn giọng điệu châm chọc người khác ấy, rõ ràng lần này người bạn của hắn đã sai.

Từ Lãnh Minh anh xưa nay luôn góp ý những điều tốt đẹp cho bọn họ, cơ bản anh chỉ muốn giúp bọn họ bỏ đi trái tim sắt đá của mình, anh không muốn bọn họ làm điều gì sai để sau này phải hối hận mà thôi.

Từ Lãnh Minh uống hết ly rượu, đứng dậy, nói câu cuối cùng:

- "Nếu là tôi, tôi sẽ xin lỗi, dù cô ta có là ai đi nữa, thì đến cuối cùng, cô ta cũng chỉ là phụ nữ yếu đuối".

Nói xong, Từ Lãnh Minh quay lưng bước đi. Hàn Thiên ngồi trên sofa với một mớ phức tạp.

Nhục nhũ, đau khổ đến như vậy sao?

Thật không thể ngờ, hắn lại làm tổn thương cô đến mức như vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Có chút nhẹ nhàng

Về đến nhà vào buổi tối, Hàn Thiên thấy Hạ Mộc Vân đang loay hoay trong bếp nấu ăn cùng dì Hoa, sắc mặt trông đã khá hơn lúc sáng một chút, nhưng vẫn hơi nhợt nhạt. Nhớ đến những lời cô nói lúc sáng, trong lòng Hàn Thiên vẫn có chút khó chịu. Có lẽ là hấn đã nặng lời với cô rồi.

Anh bước vào nhà, đi thẳng vào phòng bếp, bước đến gần ôm lấy Hạ Mộc Vân từ phía sau lưng. Hạ Mộc Vân này giờ ở trong bếp không để ý là Hàn Thiên đã về, bị anh ôm bất ngờ như vậy, cô có chút không quen, vội lại, không phải lúc sáng anh và cô vừa cãi nhau một trận hay sao. Tại sao bây giờ anh lại ôm cô như vậy. Không phải là anh lại muốn hành hạ cô đấy chứ, anh đang chỉ xem cô là công cụ thỏa mãn và để làm ấm giường thôi, nghĩ đến đây, toàn thân Hạ Mộc Vân không khỏi rùng mình.

- "Anh bỏ tôi ra đi" Hạ Mộc Vân tránh né cái ôm của Hàn Thiên.

Hàn Thiên không tức giận, anh vẫn cứ ôm lấy Hạ Mộc Vân, thì thầm bên tai cô:

- "Cứ để đấy, lên phòng tắm cho tôi"

Gương mặt Hạ Mộc Vân đỏ bừng, cô tránh né vòng tay của Hàn Thiên, anh ta làm sao vậy, không phải mới lúc sáng đang rất ghét bỏ cô hay sao.

- "Anh lên tắm đi, tôi đang nấu ăn" Hạ Mộc Vân thờ ơ nói, mặc kệ anh nghĩ gì, hay có tức giận với cô không.

Hôm nay Hàn Thiên rất khác, anh không làm khó cô nữa. Khi Hạ Mộc Vân từ chối, anh kéo Hạ Mộc Vân hôn lên má cô, sau đó tay cũng bỏ Hạ Mộc Vân ra, quay lưng bước lên lầu tắm. Để lại Hạ Mộc Vân đứng ngây ngốc ở phòng bếp, cả người run lên, má đỏ ửng, hô hấp cũng không thông. Hôm nay tại sao anh lại khác lạ như vậy, tại sao lại nhẹ nhàng với cô như vậy. 1 thoáng niềm vui trong lòng Hạ Mộc Vân, đột nhiên cô vui vẻ lạ thường hơn, trong lòng phấn chấn hẳn lên.

.....

Sau khi ăn tối xong, Hàn Thiên làm việc ở thư phòng. 1h sáng, anh trở về phòng ngủ, lúc này Hạ Mộc Vân bị anh làm tỉnh giấc, cô lấy tay dụi dụi mắt, cất giọng hỏi:

- "Tối nay anh ngủ ở đây sao?"

Hàn Thiên nhàn nhạt trả lời:

- "Nói nhảm. Giường của tôi chẳng lẽ tôi không ngủ ở đây"

Nói rồi anh bước lên giường nằm xuống, vươn tay ôm Hạ Mộc Vân vào lòng, từ từ chìm vào giấc ngủ. Hạ Mộc Vân ngỡ ngàng, nằm im cho Hàn Thiên ôm, anh hôm nay đối xử thật sự rất khác đối với cô.

.....

Sáng sớm, Hàn Thiên đã tỉnh dậy trước. Bước ra từ phòng tắm, trên tóc vẫn còn những giọt nước đọng lại. Bước lại gần tủ quần áo và lấy một bộ tây trang màu tối ra.

Hạ Mộc Vân tỉnh dậy đã thấy Hàn Thiên đang đứng trước mặt. Trái tim cô lúc này đang lâng lâng nhót nhót không ngừng. Hàn Thiên thực sự rất đẹp, một thân cao lớn, gương mặt góc cạnh sắc nét, hôm qua anh lại nhẹ nhàng ôm cô ngủ, nghĩ đến đây Hạ Mộc Vân lại đỏ bừng mặt lên.

Hàn Thiên vừa thay quần áo, nhìn thấy Hạ Mộc Vân đã tỉnh giấc, đang chăm chú nhìn mình, hấn cất giọng nói:

- "Tối nay tám giờ tôi đã đặt bàn sẵn ở nhà hàng Heaven, tôi sẽ cho người về đón em"

Hạ Mộc Vân giật mình ngẩng đầu lên nhìn hấn, cô khó hiểu hỏi:

- "Anh muốn ra ngoài ăn tối?"

Hàn Thiên đã mặc xong quần áo, hấn bước lại đầu giường và lấy đồng hồ đeo lên tay, lạnh lùng nói:

- "Tôi dẫn em ra ngoài ăn tối, không phải đã lâu rồi em chưa được sao ngoài?"

Trái tim Hạ Mộc Vân "thình thịch" từng tiếng rõ ràng, cô ngượng ngịu không nói được gì, chỉ biết "à, ừ, ", nhưng sau đó chợt nghĩ ra điều gì đó, cô thử, giọng điệu cực kỳ nhỏ và êm tai.

- "Hàn Thiên, anh thỉnh thoảng có thể cho tôi về gặp mẹ được không?"

Hàn Thiên yên lặng nghe cô nói xong, hấn lạnh lùng cất giọng:

- "Muốn về nhà?"

Hạ Mộc Vân sợ sệt gạt đầu, cô không biết liệu yêu cầu này của cô có làm Hàn Thiên nổi giận không, nhưng cô vẫn muốn thử, cô không muốn suốt ngày phải quanh quẩn trong bốn bức tường như vậy, bị hắt nuôi nhốt như một con chim hoàng anh trong chiếc lồng nguy nga, lộng lẫy. Còn mẹ cô thì lại không được gặp bà, đã lâu lắm rồi, mặc dù cô biết Hàn Thiên cho người chăm sóc mẹ cô rất tốt, nhưng dù sao cô vẫn rất lo và nhớ mẹ.

Hàn Thiên dứt một tay vô túi quần, đặt mông ngồi xuống giường, quay mặt đối diện với Hạ Mộc Vân, tay để trống kia đưa lên vén vén những sợi tóc che trước gò má cô, sau một lúc suy nghĩ, giọng lạnh lẽo vang lên:

- "Được! Em có thể về nhà thăm mẹ, nhưng phải được sự cho phép của tôi, phải có mặt ở nhà trước lúc tôi về và tuyệt đối không được phép gặp gỡ Lưu Phàm"

Hạ Mộc Vân gạt đầu như gà mổ thóc, cô nở nụ cười ngọt ngào nhìn Hàn Thiên.

- "Cảm ơn anh, tôi nhất định xin phép anh đăng hoàng, sẽ về đúng giờ và... không gặp Lưu Phàm"

Hàn Thiên thuận tay xoa xoa đầu cô, gương mặt lạnh lùng cũng dịu bớt.

- "Ngaoan"

Tìm Hạ Mộc Vân sắp vọt ra ngoài rồi, Hàn Thiên đột nhiên lại trở nên dịu dàng với cô như vậy, nếu đây là mơ thì cô ước rằng mình sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đưa cô ra ngoài

Chiếc Lamborghini dừng lại trước một nhà hàng tây.

Hàn Thiên và Hạ Mộc Vân cùng xuống xe, giao chìa khóa cho bảo vệ xong, một tay Hàn Thiên dứt trong túi quần, lạnh nhạt nói:

- "Vào thôi".

Hạ Mộc Vân hai tay nắm chặt quai túi xách, vội vàng bước theo sau Hàn Thiên.

Ngồi xem thực đơn, Hạ Mộc Vân cảm giác có gì đó không đúng, sao đột nhiên Hàn Thiên lại dẫn cô đi ăn nhà hàng?

Hàn Thiên ngồi đối diện đang xem thực đơn, hiểu được suy nghĩ của cô nên thấp giọng nói:

- "Suy nghĩ gì vậy? Gọi món đi".

Hạ Mộc Vân nghe lời nhắc nhở của Hàn Thiên thì cũng thôi suy nghĩ, cô khần trương nhìn vào thực đơn, đồ ăn ở đây rất đắt, cô thực sự còn chưa được ăn bao giờ, anh đúng thật rất giàu có.

Nhìn dáng vẻ tập trung xem thực đơn của Hàn Thiên, mặt Hạ Mộc Vân sắp bị cháy luôn rồi. Bây giờ anh không còn cái dáng vẻ khát máu tàn khốc khi xử lý công việc mà là một phong thái tao nhã, hưởng thụ, ngón tay thon dài đặt trên đầu quyển thực đơn, vài phút sau lại lật từng trang, gương mặt anh tuấn bình lặng, so với lúc tức giận hoàn toàn khác xa.

Hàn Thiên gấp thực đơn lại và gọi phục vụ đến. Hạ Mộc Vân lúng túng nhìn hấn, cô còn chưa chọn được món nào cả.

Hàn Thiên đem hai quyển thực đơn cho phục vụ rồi gọi món cho hai người.

Cầm dao nĩa trên tay, đĩa bò bít tết trước mặt, Hạ Mộc Vân như người mất hồn, này giờ cô chưa cắt được miếng thịt nào cả. Cứ nhìn người đàn ông trước mặt đang cắt nhỏ từng miếng thịt, động tác cực kỳ tao nhã.

Hàn Thiên vừa dùng tay lại thì liền bung đĩa thịt lên, đặt trước mặt Hạ Mộc Vân, đồng thời bung đĩa thịt còn nguyên của cô tới trước mặt mình, ngẩng đầu lên nhìn cô gái ngớ ngẩn ngẩn trước mặt, còn tự cười mím một mình, hấn trang nhã cầm ly rượu vang trước mặt lên uống một ngụm.

- "Sao vậy? Không thích món Tây?"

Hạ Mộc Vân lúng túng lấy tay che miệng, vờ ho khan vài cái rồi lại cắn môi lắc đầu xong thì cúi đầu.

- "Không có. Chỉ là trước giờ tôi chưa từng ăn qua"

- "Ăn đi"

Hàn Thiên chậm rãi cắt từng miếng thịt rồi bỏ vào miệng nhai.

Hạ Mộc Vân bối rối ăn một miếng thịt trong đĩa. Vị ngon và thơm của thịt bò xâm nhập vào từng tế bào vị giác, cô thích thú ăn hết từng miếng thịt bò, trông rất ngon lành.

Hàn Thiên nhìn dáng vẻ này của cô, bỗng nhiên trong tim có một dòng nước ấm chảy qua, rất thoải mái, còn có... vui vẻ. Anh nhìn cô một lúc lâu, môi bạc khẽ nhếch lên thành một đường cong rất đẹp và yêu mị, tiếp tục uống rượu.

Đang ăn, lúc này Hạ Mộc Vân nhìn xung quanh nhà hàng không, cô chỉ thấy những người phục vụ, ngoài ra cô không thấy bất kì một vị khách nào cả. Cô khó hiểu liền cất tiếng hỏi Hàn Thiên:

- "Tại sao nhà hàng này không có khách vậy?"

- "Tôi đã đặt nhà hàng hàng rồi, làm sao có khách khác được" Hàn Thiên ung dung trả lời cô.

Hạ Mộc Vân nghe thế kinh ngạc nhưng cũng không nói gì nữa, im lặng ăn đĩa thịt của mình.

Hàn Thiên đặt trước nhà hàng vì thứ nhất là anh muốn yên tĩnh, không muốn bị làm phiền. Thứ hai, vì hôm nay anh đi cùng Hạ Mộc Vân, anh không muốn gặp những vị đối tác khác của mình cũng đến đây ăn, càng không muốn cánh nhà báo biết được chuyện anh đi cùng người phụ nữ khác, bắt gặp có bao nuôi tình nhân. Rõ ràng ai cũng biết là anh đã có Diệp Mộc Châu, anh không muốn chuyện đến tai Châu Nhi của anh, cũng không muốn mọi người biết đến người phụ nữ nào khác bên cạnh anh ngoài Chu Diệp Châu. Chính vì vậy anh mới bao trọn nhà hàng này hôm nay.

.....

Ra khỏi nhà hàng, Hạ Mộc Vân thấy hơi lạ khi mà A Nam lại đứng đợi bên cạnh một chiếc xe.

Hàn Thiên dẫn Hạ Mộc Vân tới chiếc xe vừa rồi họ đến, mở cửa sau cho cô ngồi vào rồi ra hiệu gọi tên thuộc hạ phía sau A Nam tới, dặn dò:

- "Đưa cô ấy về nhà an toàn".

Hạ Mộc Vân rất muốn hỏi Hàn Thiên đi đâu nhưng cô lại không có can đảm đó, im lặng xoay người bước vào xe, Hàn Thiên đóng cửa lại rồi cúi thấp người, ghé mặt vào cửa xe, cửa kính được hạ xuống, hân nhẹ giọng nói:

- "Ở nhà đợi tôi về"

Hạ Mộc Vân cắn môi gật đầu, cửa kính đóng lại. Hàn Thiên cũng lùi ra xa xe vài bước, giọng nói, hành động vừa rồi của hắn rõ ràng mang theo sự sùng nịnh như với một người vợ nhưng bản thân anh lại không nhận ra.

Chiếc xe rời đi, A Nam bước tới bên cạnh Hàn Thiên, báo cáo

- "Tổng giám đốc, mọi việc của Chu tiểu thư đã giải quyết ổn thỏa"

Thì ra ở Mỹ, Chu Diệp Châu đang gặp rắc rối về việc thực tập nên cô mới nhờ Hàn Thiên trực tiếp ra mặt giúp đỡ. Chi nhánh của Hàn thị ở Mỹ vẫn phát triển rất tốt, anh cũng được mọi người nể mặt, việc anh giúp cho Chu Diệp Châu cũng rất đơn giản.

.....

Hàn Thiên gật đầu rồi lên xe lái xe đi thẳng.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Sự dịu dàng của hàn thiên

Những ngày qua Hàn Thiên vẫn thường xuyên về nhà, cùng Hạ Mộc Vân ăn cơm, làm việc rồi trở về phòng ngủ, có khi sẽ cùng Hạ Mộc Vân triển miên, nhưng nếu cô không khỏe thì anh cũng sẽ không cưỡng ép cô, tất nhiên là sau những lần "mây mưa" như vậy, anh sẽ lại bắt cô uống thuốc như mọi lần, những liều thuốc tránh thai rất mạnh.

Mọi việc cứ lặp đi lặp lại như vậy. Hạ Mộc Vân thấy anh ôn nhu, nhẹ nhàng với mình khiến cô rất mừng. Anh vẫn lạnh lùng như vậy nhưng đã bớt đi phần nào cái vẻ lãnh khốc thường ngày.

.....

Hôm nay khi Hàn Thiên trở về biệt thự thì vừa đúng giờ ăn tối, hần bước vào phòng khách, bỏ qua những nghi thức chào hỏi của người làm mà đi thẳng vào phòng ăn, nhưng bóng dáng quen thuộc hằng ngày chẳng thấy đâu, lạnh lùng hỏi di Hoa:

- "Sao cô ấy còn chưa xuống?"

Di Hoa vừa bung canh lên bàn xong liền cung kính trả lời:

- "Mộc Vân nói là đau bụng nên không thể xuống"

Hàn Thiên nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng, không nói gì mà lập tức sai bước lên lầu.

Mở cửa đi vào phòng ngủ, Hàn Thiên tiện tay cởi áo khoác ném lên giường, ngược mắt nhìn cô gái nhỏ đang nằm co mình như tôm trên giường, còn quần chắn quanh người, trong lòng hần lại thấy không thoải mái.

Chẳng phải lúc sáng còn rất tốt sao? Bây giờ cô lại đau bụng? Nhớ lần trước hần vô tình nhìn thấy giấy khám sức khỏe của cô, bệnh đau dạ dày thường xuyên. Không lẽ cô giống mẹ cô. Hay là cô đã ăn gì lung tung nên dạ dày khó chịu?

Vừa đưa tay tháo bỏ carvat vừa bước lại phía bên kia giường, ngồi xuống trước mặt Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên thấp giọng hỏi:

- "Sao vậy? Dạ dày khó chịu?"

Nói xong, hần dịu dàng vén những sợi tóc dính đầy mồ hôi của cô qua sau tai, vuốt ve gương mặt nhăn nhó vì đau của cô.

Hạ Mộc Vân hai tay ôm chặt bụng, giọng yếu ớt trả lời:

- "Em...em đến tháng"

Hàn Thiên hơi bị chấn động khi nghe câu trả lời của cô, nhưng hần lại giương khoé môi cười, nụ cười dịu dàng rất khó nhìn ra, hần cẩn thận lau từng giọt mồ hôi trên trán cô, kéo chăn trên người cô, tay đưa xuống bụng dưới của cô, kéo hai tay nhỏ nhắn đã lạnh cóng của cô ra và đặt bàn tay mình lên đó, quan tâm hỏi:

- "Đau lắm sao?"

Hạ Mộc Vân gian nan gật đầu.

Bàn tay to lớn của Hàn Thiên đặt trên bụng cô bắt đầu xoa nhẹ, giọng trầm thấp vang lên bên tai cô.

- "Mỗi lần đều đau như vậy?"

Hạ Mộc Vân nắm chặt tấm chăn bên cạnh, yếu ớt trả lời:

- "Lúc trước thỉnh thoảng em cũng có hơi đau. Nhưng dạo gần đây, vì uống thuốc tránh thai nên kinh nguyệt của em không đều, bây giờ mới đau như vậy".

Hàn Thiên ngạc nhiên, anh im lặng một hồi, vừa xoa bụng cho cô vừa hỏi:

- "Thuốc còn có tác dụng phụ gì nữa?"

Hạ Mộc Vân đau đến mồ hôi trán tứa ra từng giọt, môi bị cắn chặt, cô khó khăn nói ra từng chữ:

- "Em cũng không biết có phải do thuốc hay không, chỉ biết là dạo gần đây rất hay đau đầu, thỉnh thoảng lại chóng mặt, ăn uống khó tiêu, kinh nguyệt không đều nên rất hay đau bụng, một chút đau lưng nữa". Hạ Mộc Vân thật thà kể.

Hàn Thiên tiếp tục xoa bụng cho cô, ánh mắt dần trở nên dịu dàng đến khó tin.

Hàn Thiên anh rõ ràng biết thuốc tránh thai anh chuẩn bị liều rất mạnh, anh lại ngày đêm triền miên với cô nên việc cô phải uống nhiều thuốc là không tránh khỏi. Anh chỉ là không ngờ cơ địa của cô lại yếu như vậy, uống thuốc vào lại có nhiều tác dụng phụ, nếu cứ tiếp tục thế này, không chỉ những việc Hạ Mộc Vân vừa kể, mà e rằng, anh cũng sẽ tước luôn đi quyền làm mẹ của Hạ Mộc Vân.

Nhìn anh trầm tư như vậy, Hạ Mộc Vân biết trong tình trạng này rõ ràng là anh sẽ không thể đụng vào cô, lẽ ra anh nên chán ghét mới phải nhưng lại trở nên ôn nhu như vậy, chính bản thân cô cũng thấy thật lạ, nhưng cô lại rất vui trong lòng, hôm nay anh lại quan tâm, lo lắng cho cô như vậy.

Hàn Thiên đột nhiên đứng dậy, bóng lưng vững chắc hướng về phía giường, hần nói nhỏ.

- "Đợi tôi một lát"

Sau đó sai bước ra khỏi phòng.

Hạ Mộc Vân lại kéo chăn phủ lên người, ôm chặt bụng, cắn chặt môi vì con đau hành hạ.

Khoảng mười lăm phút sau, cửa phòng ngủ lần nữa được đẩy ra rồi đóng lại, Hàn Thiên bưng một cái khay đựng thức ăn đi vào và đặt xuống chiếc bàn ở đầu giường. Sau đó đi tới bên cạnh Hạ Mộc Vân lần nữa, kéo chăn trên người cô ra, đỡ cô ngồi dậy.

- "Đói chưa?"

Hạ Mộc Vân chỉ thấy đau đến muốn chết đi sống lại, cô hoàn toàn không nhớ mình chưa hề ăn tối.

Hàn Thiên cũng đoán được lúc này cô cảm thấy thế nào, hẩn lấy khăn ướt lau sạch mồ hôi trên trán và mặt rồi đến cổ cô, tiếp theo là lau tay. Xong xuôi mới bưng bát cháo còn nóng trên khay lên, múc một muỗng đưa tới trước miệng Hạ Mộc Vân, giọng nói không còn băng lạnh như ngày thường.

- "Ăn một chút đi"

Hạ Mộc Vân ngoan ngoãn ăn hết từng muỗng cháo mà Hàn Thiên đút cho, ăn hết cháo, hẩn tỉ mỉ lau sạch khoé miệng cho cô rồi bưng thêm một cốc trà gừng lên đưa cho cô.

- "Uống hết"

Hạ Mộc Vân hai tay nhận lấy cốc trà gừng, uống từng ngụm hết sạch.

Hàn Thiên dọn dẹp mọi thứ vào khay rồi lần nữa đứng lên để mang tất cả xuống lầu.

Tim Hạ Mộc Vân không còn bình thường nữa, nếu cứ tiếp tục đập như vậy chắc cô bị bệnh tim mất.

Sự dịu dàng ân cần săn sóc của Hàn Thiên khiến đầu óc cô trở nên điên đảo và hạnh phúc, nhưng cũng có một nỗi chua xót, có phải anh cũng từng chăm sóc những người phụ nữ khác như vậy? Hơn nữa, anh đã có người anh yêu rồi, người đó không phải cô, cô chỉ đang là vật thể thân mà thôi.

Không thể kìm được, lúc hẩn đứng lên, Hạ Mộc Vân liền đưa tay kéo nhẹ gấu áo phía sau của hẩn, sức lực rất nhẹ như chỉ chạm vào mà thôi.

Lòng ngực Hàn Thiên không hiểu tại sao lại đau rát như vậy, cô vẫn rất sợ anh, vẫn giữ khoảng cách với anh. Sao hôm nay lại ôm anh như vậy.

Chậm rãi xoay người, Hàn Thiên cúi thấp xuống để có thể đối diện với Hạ Mộc Vân, thấp giọng hỏi:

- "Sao vậy?"

Hạ Mộc Vân cắn cắn môi, ngập ngừng hỏi, ánh mắt có chút rụt rè mà không dám ngước lên, thanh âm cực nhỏ cất lên

- "Anh đã từng chăm sóc rất nhiều người như vậy sao?"

Hàn Thiên lặng lặng nhìn cô, đưa tay nâng nhẹ cằm cô lên, môi bạc tiến sát lại gần mặt cô, hạ thấp giọng nói:

- "Em là người thứ hai"

Hạ Mộc Vân có chút xót xa, dù vẫn biết trước kết quả nhưng sao cô vẫn hụt hẫng như vậy. Nhưng, anh nói cô là người thứ hai, không sao, người thứ hai cũng không sao, chỉ cần cô đừng là người mà anh chưa từng nhớ đến là được.

Hàn Thiên tao nhã thu người lại rồi đặt chiếc khay trở lại bàn, lấy điện thoại gọi di Hoa lên dọn dẹp. Để điện thoại xuống, Hàn Thiên cất tiếng hỏi lần nữa:

- "Tắm chưa?"

Hạ Mộc Vân rụt rè lắc đầu, Hàn Thiên không nói gì, trực tiếp bế cô vào phòng tắm, Hạ Mộc Vân cuống quýt hỏi:

- "Hàn Thiên, anh không ngại bẩn sao?"

Hàn Thiên vừa sai bước vừa trả lời:

- "Cơ thể em chỗ nào mà tôi chưa đụng qua, thứ gì cần tiết cũng đã tiết rồi, chỉ là có thêm chút máu thôi"

Câu nói trần trụi không chút che đậy của Hàn Thiên làm mặt Hạ Mộc Vân vừa đỏ vừa nóng, cô cắn chặt môi, không còn lời nào để nói.

- -----

Sau khi cả hai người đều đã tắm rửa xong, Hạ Mộc Vân được đặt gọn gàng trên giường, mái tóc vừa gội sạch đã được sấy khô, có nằm mơ cô cũng không thể nghĩ rằng Hàn Thiên lại đích thân tắm rửa cho cô, lại trong lúc cô tới kỳ, còn sấy khô cả tóc cho cô.

"Hàn Thiên, anh khiến em vừa hạnh phúc vừa sợ hãi. Đừng tốt với em nhiều như vậy nếu sớm muộn gì anh cũng chán em, vứt bỏ em"

Những lời này, cô thật sự rất muốn nói với hắn nhưng cứ đi tới đầu giường lại phải miễn cưỡng nuốt xuống.

Hàn Thiên mặc một bộ đồ ngủ màu tối, đưa mắt nhìn về phía Hạ Mộc Vân

- "Còn đau không?"

Hạ Mộc Vân nhẹ nhàng lắc đầu

- "Em đỡ hơn rồi"

Gò má Hạ Mộc Vân nóng rực như nắng giữa mùa hạ, sao hôm nay cô lại khảnh trương như vậy.

Chưa kịp hồi hồn thì một tiếng nói nhàn nhạt đã vang lên trên đỉnh đầu cô

- "Nghĩ gì vậy?"

Hạ Mộc Vân có chút xấu hổ, nhút nhát lắc đầu.

- "Không có gì"

Hàn Thiên cầm trên tay một chiếc khăn lông đã được gấp lại mấy vòng, từ tốn ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộc Vân và thấp giọng ra lệnh:

- "Nằm xuống"

Hạ Mộc Vân không biết hắn định làm gì nhưng không dám làm trái lời hắn, ngoan ngoãn nằm xuống.

Hàn Thiên nhanh chóng đưa tay vén áo cô lên, kéo chiếc quần ngủ của cô xuống thấp hơn một chút.

Hạ Mộc Vân còn tưởng anh bị bệnh rối loạn nhân cách gì đó, sẽ làm chuyện đó ngay khi cô đang tới kỳ, nhưng hình như là cô đã hơi biến thái rồi thì phải, anh chính là lấy khăn nóng chườm lên bụng cô.

Cầm chiếc khăn đã tẩm nước nóng đặt xuống một chỗ trên bụng Hạ Mộc Vân, sau khoảng năm phút lại di chuyển sang một chỗ khác, lặp đi lặp lại nhiều lần đến khi chiếc khăn đã nguội thì mới nhúng nước nóng lại, tiếp tục những thao tác lúc này, động tác cực kỳ nhẹ nhàng như xoa dịu một đứa trẻ.

Hạ Mộc Vân không còn cảm giác đau đớn chút nào nữa, chỉ có ngọt ngào, hạnh phúc cùng ấm áp, cô mỉm cười vui sướng, giấu mặt vào trong chăn, cảm giác tim mình không còn nghe lời nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Là yêu?

Sáng sớm, Hạ Mộc Vân tỉnh dậy trong vòng tay của Hàn Thiên, khoe môi cô bắt giác cong lên, nằm trong vòng tay của anh ngủ thật thích, rất ấm, rất vững chãi.

Hạ Mộc Vân nhìn Hàn Thiên đang nhắm mắt ngủ, hai tay vẫn ôm chặt mình không chịu buông lỏng. Cô ngửa mặt lên nhìn anh, vẻ mặt anh khi ngủ rất yên bình, nhẹ nhàng, không còn vẻ lãnh khốc bình thường, cô chuyển sang dùng tay sờ vào gương mặt của anh.

Cô có thể cảm nhận được đầu ngón tay mình đã đi qua những chỗ nào, vầng trán thanh tú, mày kiếm rậm rạp, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím lại, yết hầu nhô lên, xương quai xanh gợi cảm, và dùng tay lại trên ngực trái của anh, rất lâu, rất lâu, cô có thể cảm nhận nhịp tim đều đặn của anh, giọng êm dịu tự thì thầm.

- "Hàn Thiên, chỗ này của anh, có vị trí dành cho em không?"

Hàn Thiên đang ngủ rất say, nhịp thở đều đều, chắc là anh sẽ không nghe được những gì cô nói.

Hạ Mộc Vân nhắm mắt lại, rúc đầu vào ngực anh, cô rõ ràng biết được anh đã có người anh yêu. Cô cũng lắm là tự mơ mộng một mình. Cô là không bao giờ có cơ hội. Mãi mãi không bao giờ....

- -----

Hàn Thiên khi tỉnh dậy thì thấy Hạ Mộc Vân đang ôm chặt lấy mình.

Hàn Thiên dĩ nhiên không nghe được những lời nói lúc trước của cô, chỉ nhìn thấy giọt nước mắt còn đọng trên mắt cô còn chưa khô, anh nghĩ là vì cô vẫn đang đau nên mới khóc.

Hàn Thiên đưa tay chạm vào bụng dưới của cô, xoa nhẹ mấy vòng, thấp giọng hỏi

- "Còn đau lắm không?"

Hạ Mộc Vân bị hành động của anh làm cho giật mình, cảm giác toàn thân như có dòng điện chạy qua, cô khẽ lắc đầu, từ lúc anh bắt đầu xoa bụng cho cô lúc tối qua, cô đã không còn cảm giác đau nữa, mà đó là cảm giác ngọt ngào cùng ấm áp.

Hàn Thiên không hỏi gì thêm, anh chưa vội rời giường, kéo cô xoay mặt về phía mình, ôm cô vào lồng ngực lần nữa, để mặt cô áp vào ngực mình, giọng trầm vang lên trên đỉnh đầu cô.

- "Nghỉ ngơi cho tốt. Ở nhà đừng chạy lung tung".

Hạ Mộc Vân căng thẳng nằm bất động, không dám cử ngoáy nữa, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn, cô mở mắt nhìn chăm chăm vào tường đối diện, một lát sau mới hỏi:

- "Hàn Thiên, sao anh lại tốt với em như vậy?"

Hàn Thiên vẫn duy trì tư thế đó ôm cô, giọng trầm thấp trả lời:

- "Muốn thoải mái một chút thì cũng không thể cứ ôm một bộ xương mà làm tình được".

Hạ Mộc Vân cô đơn gật đầu, cũng đúng. Cô chỉ là dụng cụ phát tiết của anh, muốn anh có ý nghĩ gì khác với cô, thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Hàn Thiên lại không hiểu được suy nghĩ đó của Hạ Mộc Vân, anh nói tiếp:

- "Còn sớm, ngủ tiếp đi".

Nói rồi anh thả cô ra, xoay người đứng dậy chuẩn bị đi đến công ty.

.....

Khi Hàn Thiên ra khỏi phòng, Hạ Mộc Vân mới ngồi dậy, ôm chiếc gối bên cạnh của Hàn Thiên lên, thoải mái hít hà mùi hương quen thuộc trên đó, cô ngáy ra mà cười như một kẻ ngốc, lại thấy một sợi tóc của anh dính trên gối, cô cầm nó trên tay rồi tự giật một sợi tóc của mình, lấy hai sợi tóc buộc lại với nhau, sau đó cười nín nùi mở cửa sổ ra, thổi nhẹ cho chúng bay vào gió. Cô nhớ đã từng đọc ở đâu đó, tóc trên đầu cũng như sợi chỉ se duyên, buộc lại với tóc của người mình yêu sẽ có thể ở bên nhau suốt đời. Có vẻ đã quá ngây thơ.

Nhưng....

Yêu?

Đúng vậy, cảm giác của cô với Hàn Thiên chính là như vậy, rất chân thật, rất rõ ràng, cô chưa từng có cảm giác như vậy với bất kỳ ai.

Cô biết Hàn Thiên đã có người anh yêu, anh cũng không phải người cô nên yêu, bởi vì có yêu thì cũng mãi chỉ là tình đơn phương mà thôi. Thế nhưng cô vẫn muốn dừng cảm yêu một lần, cho dù sau này hai người không còn là gì của nhau nữa, Hàn Thiên nhất định sẽ kết hôn với hôn thê của anh, Hàn Thiên chắc chắn sẽ vứt bỏ cô, nhưng thanh xuân của cô đã có anh là mối tình đầu của mình.

Đề chiếc gối lại chỗ cũ, Hạ Mộc Vân xoay người định bước xuống giường thì thấy một cốc trà gừng đã đặt sẵn trên bàn. Cô biết chắc chắn là do Hàn Thiên chuẩn bị cho cô.

Cô cười đến nỗi không khép miệng lại được, uống sạch cốc trà gừng như uống mật ong.

Hình như cô yêu anh mất rồi. Rất nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Được về thăm mẹ

Hôm nay, Hạ Mộc Vân được Hàn Thiên cho phép cô về nhà thăm mẹ. Nhưng lại với sự giám sát gắt gao do người của Hàn Thiên cử.

Thấy rằng mẹ sống rất tốt, sức khỏe lại cải thiện lên rất nhiều, người làm do Hàn Thiên cử đến chăm sóc mẹ rất tốt, cô rất vui mừng, trong lòng không khỏi cảm kích Hàn Thiên.

Hạ Mộc Vân vừa gọt trái cây, vừa cùng nhau nói chuyện với mẹ của mình.

- "Tiểu Vân, những ngày qua con sống có tốt không?". Bà Hạ vừa vuốt tóc vừa hỏi con gái của bà.

- "Mẹ, con sống rất tốt, mẹ đừng lo" Hạ Mộc Vân nhanh nhẹn trả lời.

- "Có thật vậy không Tiểu Vân?" Bà Hạ hỏi.

- "Dạ thật ạ". Hạ Mộc Vân có chút khó hiểu nhìn mẹ mình, sao bà lại hỏi cô nhiều lần đến vậy.

- "Mẹ, mẹ không cần lo cho con thật mà, con tự lo được" Hạ Mộc Vân cố trấn an mẹ mình, để bà không phải lo lắng.

- "Tiểu Vân, chỉ cần con sống tốt là được" Bà Hạ nói.

- "Vâng ạ" Hạ Mộc Vân vẫn đang cắt trái cây, vừa trả lời mẹ mình.

Bà Hạ im lặng 1 hồi, trầm ngâm suy tư, sau đó bất ngờ bà lên tiếng:

- "Người đó có đối xử tốt với con không?"

Hạ Mộc Vân kinh ngạc, hốt hoảng đến mức đánh rơi cả dao xuống sàn nhà, quay sang nhìn mẹ, cô lắp bắp trả lời:

- "Người đó...là sao...hà mẹ..?"

- "Là người con đang sống cùng đây?"

Hạ Mộc Vân gần như đã mất bình tĩnh, cô nhìn mẹ mình, giọng run rẩy lắp bắp trả lời:

- "Ý mẹ...là sao ạ...Con không hiểu?"

- "Tiểu Vân, mẹ là mẹ của con, chẳng lẽ con làm gì mẹ lại không đoán ra được sao" Bà Hạ bình tĩnh nói.

- "Mẹ...con.. con xin lỗi mẹ". Nói đến đây, nước mắt Hạ Mộc Vân đã không thể kìm được nữa mà thi nhau rơi xuống nói gò má của cô, cô là có lỗi với mẹ, cô đã không giữ thân mình như lời mẹ dạy, cô là đã trở thành tình nhân của người khác.

Bà Hạ nhìn thấy con gái mình khóc như vậy, bà cũng không kìm được lòng, vươn tay ôm Hạ Mộc Vân vào lòng, vỗ về nói:

- "Con không có lỗi gì cả. Lỗi là ở mẹ, mẹ đã không chăm lo được cho con được tốt, thêm chuyện lại ốm đau nên mới đẩy con đến bước đường này".

- "Không mẹ ơi, mẹ đừng nói như vậy..." Hạ Mộc Vân vẫn nức nở nói.

- "Tiểu Vân, nếu khổ quá, nếu bị người ta khinh thường quá thì con về đây với mẹ, mẹ sẽ làm việc trả nợ cho người ta. Con đừng một mình chịu cực khổ, tủi nhục như thế..." Bà Hạ nghẹn ngào nói trong nước mắt.

Hạ Mộc Vân ngước khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn mẹ. Cô nói:

- "Mẹ, con là sống rất tốt, anh ấy lo cho con rất đầy đủ. Mẹ, con sẽ sống cùng anh ấy". Đây chính là những lời thật lòng của Hạ Mộc Vân, cô đến bây giờ rất sợ, rất sợ anh rời bỏ cô, cô thật không dám nghĩ đến việc phải rời xa anh và phải sống xa anh như thế nào. Những ngày qua Hàn Thiên rất quan tâm cô, anh yêu chiều, nhẹ nhàng với cô. Thậm chí, có vài lần sau khi "muốn" cô xong, cô mệt xỉu người đi, anh đã bế cô vào phòng và tắm cho cô. Cô không nghĩ đến bây giờ cô lại hạnh phúc như vậy. Thực sự là cô đã yêu Hàn Thiên mất rồi. Yêu hết bằng cả con tim.

Bà Hạ nghe Hạ Mộc Vân nói như vậy, trong lòng cũng bớt đi nỗi lòng lo lắng, áy náy, dần vật bấy lâu nay với con gái của mình.

- "Tiểu Vân, mẹ chỉ muốn con được hạnh phúc. Nếu con thấy quá khổ, thì phải nhớ là con luôn có mẹ bên cạnh, con phải về với mẹ, con nhớ chưa?". Bà Hạ dặn dò Hạ Mộc Vân.

- "Con biết rồi ạ". Hạ Mộc Vân nói rồi vùi đầu vào lòng mẹ một lần nữa.

.....

Trở về nhà đã chấp tối, Hạ Mộc Vân đã ăn tối cùng mẹ rồi mới trở về, nhưng vì muốn cùng Hàn Thiên ăn cơm nên Hạ Mộc Vân đã ngồi ăn cùng anh thêm một lần nữa.

- "Sao vậy? Lại không khỏe?".

Hàn Thiên nhìn Hạ Mộc Vân chỉ ăn qua loa, nghĩ là cô không khỏe nên mới hỏi.

- "Không phải, chỉ là em ăn no rồi"

Hạ Mộc Vân khần trương trả lời Hàn Thiên, cô không chút giấu diếm là mình đã ăn, cô sợ anh sẽ lo cho cô.

- "Ăn rồi sao?" Hàn Thiên hỏi tiếp.

- "Em có ăn tối cùng mẹ rồi mới trở về". Hạ Mộc Vân thật thà trả lời.

Hàn Thiên nghe cô nói vậy thì khá bất ngờ. Cô gái ngốc này quả thực sợ anh đến như vậy sao. Đã ăn rồi mà vẫn cùng anh ngồi ăn tiếp. Cô có bị ngốc không vậy, khỏe rồi Hàn Thiên chột cong lên vì cô gái ngây thơ ngồi trước mặt hắn.

- "Lần sau đã ăn rồi thì đừng ăn nữa. Dạ dày em vốn đã không tốt, em còn không biết bảo vệ". Hàn Thiên nhắc nhở Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân không nói gì, chỉ gật gật đầu rồi cười tủm tỉm, bỏ bát com xuống không ăn nữa, mắt nhìn lên Hàn Thiên, sau đó đưa tay gấp thức ăn vào bát cho anh.

Hàn Thiên nhìn biểu hiện đáng yêu của cô, không khỏi hài lòng, khỏe rồi lại cong lên lần nữa.

Bọn họ bây giờ giống như một đôi vợ chồng trẻ vừa mới kết hôn vậy. Cuộc sống nhẹ nhàng, bình yên và.....hạnh phúc.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Say mê

Mấy ngày hôm nay, bụng của Hạ Mộc Vân rất hay đau. Hàn Thiên thấy cô như vậy, cả ngày chỉ nằm ở giường, thấy anh về thì cố ngồi dậy xuống nhà chào anh rồi ăn cơm.

Hàn Thiên mời bác sĩ Lâm đến khám bệnh cho cô. Hắn sợ dạ dày của cô thực sự có vấn đề.

.....

- "Thiên, cơ địa cô ấy bị rối loạn do sử dụng thuốc tránh thai đấy. Cô ấy khá yếu, và cũng có thể cô ấy dị ứng với loại thuốc đó"

- "Vậy cô ấy có làm sao không?" Hàn Thiên hỏi.

- "Không sao đâu, ta kê thuốc đây rồi. Bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe lại thôi, không cần lo lắng quá đâu".

.....

Những ngày sau đó, Hàn Thiên bận rất nhiều việc công ty, anh phải đi công tác liên tục, bay từ nước này sang nước khác, đến mức không có thời gian ở nhà. Thế nhưng Hàn Thiên vẫn dặn dò di Hoa chăm sóc chu đáo cho Hạ Mộc Vân.

Nhờ uống thuốc của bác sĩ Lâm cùng với sự chăm lo của di Hoa, Hạ Mộc Vân đã khỏe lên nhiều, da dẻ đã hồng hào, bụng đã không còn đau nữa, người cô trong còn đầy đặn hơn lúc trước nữa. Hằng ngày Hàn Thiên vẫn gọi điện cho Hạ Mộc Vân nhắc nhở cô uống thuốc. Thực sự đối với Hạ Mộc Vân, không có hạnh phúc nào bằng việc Hàn Thiên quan tâm đến cô.

Hôm nay là ngày Hàn Thiên về nước, mấy ngày qua thực sự cô rất nhớ anh, chỉ mong anh ở bên cạnh cô thật nhiều. Sau khi cùng nhau ăn tối xong, Hàn Thiên trở về thư phòng, Hạ Mộc Vân thì lên phòng để chuẩn bị đi ngủ.

Đột nhiên Hàn Thiên mở cửa bước vào, trên tay mang theo một ly sữa, đặt xuống bên cạnh Hạ Mộc Vân:

- "Còn nóng đấy, uống đi"

Một cốc sữa xuất hiện ngay trước mặt cô khiến cô giật mình ngẩng đầu lên.

Hàn Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộc Vân

- "Sao vậy?"

Anh nhìn cô đang ngớ ngẩn ra mà hỏi.

Hạ Mộc Vân lúng túng lắc đầu và đón lấy cốc sữa đang rất ấm.

- "Cảm ơn anh"

Rồi đưa cốc sữa lên môi, cẩn thận uống một ngụm.

Hàn Thiên vừa nhìn cô uống vừa vén tóc cho cô. Đến khi cô đưa cốc sữa ra, anh vẫn chăm chú nhìn cô.

Lần này là những vết sữa còn dính trên môi cô, anh từ từ đưa tay đến, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khiến Hạ Mộc Vân ngượng ngịu nhìn Hàn Thiên.

- "Ồ đây, còn dính rất nhiều sữa đấy"

Nói xong, Hàn Thiên liền tiến sát khuôn mặt hấn lại gần cô, môi bạc từ từ áp lên môi cô và từ từ đưa đầu lưỡi ra, liếm hết sữa trên viền môi cô. Xong lại đưa tay lau nhẹ lần nữa, khẽ nói

- "Rất ngọt"

Mặt Hạ Mộc Vân đỏ đến mức không thể đỏ hơn nữa, nóng ran như muốn thiêu đốt cả trái đất. Thấy miệng bị dính sữa bản như vậy, cô định bước vào phòng tắm để rửa, nhưng vì bị Hàn Thiên hôn nên cô run rẩy, nói lắp bắp:

- "Thiên, em, em muốn vào trong".

Nghe cô nói như vậy, biết là cô muốn phòng phòng vệ sinh, nhưng anh lại cố tình bẻ cong ý của cô, cười đầy mờ ám.

- "Em nóng vội vậy sao? Vẫn còn sớm mà"

Hạ Mộc Vân biết hấn cố tình trêu chọc mình nên chỉ muốn trốn thật nhanh, cô lúng túng định đứng lên thì lại bị Hàn Thiên kéo lại gần hơn, để cô ngồi lên đùi hấn, một tay hấn giữ lấy vòng eo cô, tay kia đang vén nhẹ tóc cô và ghé sát môi vào tai cô mà thì thầm:

- "Mộc Vân, tôi muốn em"

Nói xong liền ngậm lấy vành tai cô, cắn nhẹ rồi nhả ra, hôn dọc xuống cổ cô, trượt lên lại làn môi đỏ mọng, hôn mút liên tục.

Bàn tay cũng từ từ di chuyển dọc theo sống lưng của cô xuống bắp đùi thon thả, vén chiếc váy mỏng của cô lên rồi len vào giữ hai bắp đùi đang khép chặt mà mon trớn vào bên trong.

Hạ Mộc Vân không tự chủ được mà từ từ mở rộng hai bên đùi ra để bàn tay tham lam của Hàn Thiên dễ dàng tiến vào bên trong hơn, cô cảm giác từng tế bào thần kinh đang bị thiêu rụi dần dần, từng dòng điện cứ chạy khắp toàn bộ cơ thể cô, bàn tay ma thuật của Hàn Thiên đang di chuyển vào bên trong quần lót của cô mà khiêu khích, khiến cô phải động tình, quần lót bằng ren đang được kéo xuống từ từ.

- "Ấn... ư... ưm...đừng mà.."

Hạ Mộc Vân run rẩy ôm lấy hai vai của Hàn Thiên mà cầu xin.

- "Em làm được không?"

Hàn Thiên dừng động tác lại, sợ rằng Hạ Mộc Vân vẫn chưa thực sự khỏe nên mới hỏi cô.

Hạ Mộc Vân xấu hổ không nói gì, chỉ vùi đầu vào cổ của anh, mặt cô đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn được nữa.

Hàn Thiên thấy hành động thay lời đồng ý của cô nhẹ nhàng như mèo con càng bị kích thích anh hơn. Anh vùi mặt vào hõm cổ của cô mà hôn liếm xung quanh, di chuyển xuống phần rãnh ngực nhưng lại không hôn xuống mà từ phía sau cô đưa tay vào trong, vuốt ve mon trớn tấm lưng trắng nõn rồi đến đôi ngực sữa đang phồng lên xuống.

Bàn tay đang ở trong nơi tư mật kia lại đi ra và từ kéo lưng quần của mình xuống, lõi con cự long cứng như thép, nóng như than ra, vén chân váy của Hạ Mộc Vân lên chút nữa, đẩy con cự long vào đúng vị trí non mềm, ẩm ướt giữ hai chân cô rồi đẩy mạnh

- "Aaa.... aaa... ân....ân....."

Hạ Mộc Vân hoàn toàn buông thả mà rên rỉ thành, khoái cảm dồn dập nhưng cô vẫn rất kinh sợ, lắc đầu liên tục.

- "Ư.....ưm... ư.... ân... đau... em đau quá"

Cô không tự tin rằng bản thân có thể không phát ra những âm thanh phóng đảng nên chỉ có thể vui đầu vào cổ Hàn Thiên, yếu đuối dựa vào đấy.

Hàn Thiên vẫn không ngừng luật động, thấy Hạ Mộc Vân yêu kiều như vậy, dĩ nhiên anh biết cô mỗi lần bị xâm nhập vẫn rất đau, nhưng anh lại không khống chế được bản thân, tiếp tục tăng nhanh tốc độ ra vào.

- "Vân Nhi ngoan, em cố gắng một chút.....tôi rất muốn em"

Trên trán và cổ của Hạ Mộc Vân nhễ nhại mồ hôi, cô nói không thành câu:

- "Ừm...chậm một chút"

Nghe cô nói như vậy, Hàn Thiên cũng không định trêu chọc cô thêm nữa, đưa tay nâng nhẹ cằm của cô, xoay mặt cô lại và đặt lên môi cô một nụ hôn thật kín và sâu, hạ thân luật động điên cuồng hơn.

Hạ Mộc Vân như cá thiếu nước mà để mặc cho Hàn Thiên đặt cô đủ mọi tư thế trên giường lớn, không khí trong phòng lúc này đậm mùi kích tình.

Dục vọng của Hàn Thiên không hề có dấu hiệu giảm xuống mà còn tăng thêm vài phần. Say sưa ra vào trong Hạ Mộc Vân, đến lúc Hạ Mộc Vân không chịu nổi nữa, cô ngắt lịm đi thì Hàn Thiên mới tha cho cô. Anh không rút ra vội mà để yên như thế trong hoa huyệt cô, cúi xuống liếm mát đôi môi anh đào của Hạ Mộc Vân.

Đối với thân thể Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên không lúc nào có thể khống chế được bản thân mình. Điên cuồng đòi hỏi, ham muốn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kích tình

Buổi sáng, Hàn Thiên đang đứng mang áo quần để đến công ty. Hôm qua trải qua một trận kích tình như vậy mà anh vẫn còn sức lực rất dồi dào.

Hạ Mộc Vân thấy ánh sáng chiếu vào, cô dụi dụi mắt rồi tỉnh. Nhìn thấy Hàn Thiên đang đứng trước mặt, cô bất giác ngấm nhìn anh rồi cười ním một mình.

Hàn Thiên quay sang thấy Hạ Mộc Vân vừa nhìn mình vừa cười, anh nheo mắt lại, khó hiểu:

- "Sao vậy?"

Hạ Mộc Vân giật mình, cô ngồi dậy, nhìn sang cạnh bàn không thấy gì, cô quay lại nhìn anh. Rụt rè nói:

- "Hôm nay anh quên đưa thuốc cho em".

Hàn Thiên bình tĩnh trả lời:

- "Cơ địa em yếu như vậy, từ nay em không cần uống nữa, nhưng em phải để ý một chút, tôi không muốn có con"

.....

Buổi chiều ở biệt thự của Hàn Thiên như một bức tranh mặt trời lặn rất đẹp, những tia nắng chiều chiếu rọi lên toà biệt thự màu trắng và những cảnh vật ở đây, hai con suối nhỏ phía trước cũng được tô thêm một màu vàng cô tịch.

Hạ Mộc Vân ngồi trên thảm, trước mắt là vườn hoa cẩm tú cầu trong vườn. Từ ngày cô chăm sóc cho vườn hoa này, nhìn vườn hoa cũng đẹp và tươi lên rất nhiều. Cô ngồi yên trên thảm cô ngấm nhìn vườn hoa, nhìn cô lúc này tĩnh lặng như một bông hoa trong mưa bão, xinh đẹp đến kiên cường.

Di Hoa mấy lần đi qua mà không nhớ làm phiền, vui vẻ nhìn rồi đi làm việc.

Hàn Thiên trở về, nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang ngồi ngấm vườn hoa cẩm tú cầu, trong lòng chợt nhớ đến Chu Diệp Châu, không lẽ nào Hạ Mộc Vân cũng thích loại hoa này ư.

Hạ Mộc Vân nghe thấy tiếng động, quay lưng nhìn lại thì đã thấy Hàn Thiên đứng sau lưng mình từ lúc nào.

Nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang ním cười nhìn mình, khung cảnh này khiến trong lòng Hàn Thiên thấy rất bình yên.

- "Hôm nay anh về sớm thế?"

Hạ Mộc Vân hỏi Hàn Thiên.

Giọng nhỏ nhẹ như con mèo của cô khiến lồng ngực Hàn Thiên như được xoa dịu, anh bước đến gần Hạ Mộc Vân, kéo cô tới gần và nhẹ nhàng bế cô lên.

Hạ Mộc Vân bất ngờ vì hai chân rời khỏi mặt đất nhanh chóng, đầu óc mông lung, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ Hàn Thiên.

Mông và lưng chạm vào sofa bằng da trong phòng khách, Hạ Mộc Vân sợ sệt nhìn Hàn Thiên đang đặt cô xuống ghế.

Xong xuôi, Hàn Thiên ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm lấy cô trong lồng ngực, hít hà mùi hương trên tóc cô, giọng nói lạnh nhạt vang lên

- "Đang đợi tôi?"

Hạ Mộc Vân thành thật lắc đầu, cô cắn chặt môi rồi căng thẳng nói

- "Em không biết anh sẽ về giờ này"

Hàn Thiên nhẹ nâng khoe miệng, bật cười trong cuống họng, hân hân lên trán cô xuống mũi rồi dừng trên làn môi anh đào, cùng môi cô day dư triền miên.....

Nụ hôn vừa dài vừa sâu, một lúc sau mới chấm dứt

Hạ Mộc Vân căng thẳng cúi đầu xuống, cắn cắn làn môi đã bị hôn đến sưng, trống ngực đập điên loạn.

Hàn Thiên im lặng nhìn cô một lúc, hân từ từ nâng cằm cô lên, hỏi bằng giọng trầm thấp

- "Em yêu tôi không?"

Hạ Mộc Vân kinh ngạc mở to mắt nhìn Hàn Thiên, hít thở thật khó khăn, cô không ngờ anh lại hỏi vậy, nhất thời cảm thấy câu hỏi này còn hóc búa hơn cả đề thi tốt nghiệp.

Hàn Thiên cũng không hiểu tại sao anh lại hỏi cô như vậy, cũng không biết tại sao lại mong muốn được nghe câu trả lời của cô đến như vậy.

Hạ Mộc Vân dùng ánh mắt của một con nai nhìn một con sói, cô không thể bình tĩnh nổi, một hồi lâu mới dám cất tiếng

- "Có...."

Cùng lúc là một cái gật đầu run rẩy. Cô rất sợ sau khi nhận được câu trả lời, Hàn Thiên sẽ chán ghét cô, xem thường cô như những người phụ nữ khác, cô biết anh đã nghe câu "em yêu anh" từ rất nhiều phụ nữ, cô cũng biết là anh đã yêu một người con gái khác, cô cũng biết là anh sẽ chỉ kết hôn với một mình cô gái đó, nhưng cô không nói dối, cô thật lòng yêu anh, không biết tình yêu đó lớn nhỏ ra sao, cô chỉ biết cô yêu anh.

Nghe được câu trả lời của cô, Hàn Thiên đột nhiên thấy hân hoan trong lòng, cảm giác này không giống với lúc Chu Diệp Châu nói yêu anh, càng không giống với lúc mà Chu Diệp Châu đồng ý đính hôn với anh. Có cái gì đây rất khác.

Anh nhướn miệng cười, gật đầu một cái.

- "Tốt!"

Rồi vuốt ve gò má cô, tiếp tục hỏi:

- "Không sợ sẽ hối hận khi yêu tôi?"

Hạ Mộc Vân vội vã lắc đầu

- "Em không hối hận.... "

Hàn Thiên hài lòng gật đầu, cúi đầu xuống mút lấy môi cô lần nữa, say sưa hôn mút.

Nụ hôn càng lúc càng cuồng dã, hân bế cô đứng lên và sai bước lên lầu.

Hạ Mộc Vân bị ném xuống chiếc giường màu đen cỡ lớn, tiếp đó là một thân thể cường tráng đè lên người cô.

Hàn Thiên một tay nhanh chóng cởi bỏ áo khoác và carvat, môi bạc đang gặm cắn làn môi anh đào, nụ hôn kéo dài rất lâu.

Một tay Hàn Thiên lần lượt kéo tuột hai bên vai áo của Hạ Mộc Vân, nụ hôn cũng chấm dứt trên môi cô, trượt dọc xuống khắp cổ và hai vai cô, để lại các dấu vết vô cùng sắc tình.

Hạ Mộc Vân không nhịn được khẽ rên lên nức nở.

Đang hôn một cách điên loạn, Hàn Thiên đột nhiên thấp giọng ra lệnh, đồng thời cầm hai tay Hạ Mộc Vân đặt lên cổ áo mình.

- "Vân Nhi, cởi áo cho tôi"

Hạ Mộc Vân ngớ người ra khi nghe anh yêu cầu như vậy, hai tay túm chặt áo anh bắt đầu run rẩy, nhưng trước ngực lại bị hôn cuồng nhiệt như vậy, môi lưỡi của Hàn Thiên đã dừng lại trên cặp tuyết lê của cô, một bên bị xoa nắn, nhào nặn, ngón tay thon dài vân vê trên nhụy hoa đang dần nở rộ, một bên thì bị mút chặt đến tê dại, cô không chịu đựng được liền tự tay cởi bỏ từng cúc áo somi của Hàn Thiên, da thịt nóng bỏng chạm vào từng ngón tay của cô, động tác vụng về đến lúc nụ hôn của anh dần dần bám dính lấy đôi ngực sữa của cô, cô dần dần mất khống chế, hai tay ôm chặt bả vai hắn, miệng ngậm nga rên rỉ gọi tên anh.

- "Ừm...Hàn Thiên..."

Hàn Thiên vừa hôn vừa mon trớn da thịt cô, giọng ồ ồ ra lệnh:

- "Gọi tôi là Thiên"

Hạ Mộc Vân hai tay vòng qua cổ hắn, khẽ sờ ôm chặt, gian nan gọi

- "Thiên...."

Nghe giọng mềm mại như bông của cô gọi tên mình, từng tế bào thần kinh của Hàn Thiên đã căng cứng, hạ thân cũng trương to đến khó chịu, hắn cởi bỏ chiếc áo somi còn vướng trên người, các bắp thịt cuộn cuộn phơi bày trước mắt Hạ Mộc Vân, khẽ nhướn người lên, anh cởi bỏ những vật cản cuối cùng trên cơ thể, giải phóng con cự long đang sừng sững đứng vững, Hạ Mộc Vân nhìn thấy liền đỏ mặt, nhắm nghiền mắt lại.

Hàn Thiên không để gì tha cho cô, anh kéo một tay cô đặt xuống con cự long của anh, thấp giọng ra lệnh:

- "Hôn nó"

Hạ Mộc Vân há hốc miệng, sau lại xấu hổ không thôi. Cô thật muốn tung cửa bỏ chạy.

- "Không phải là em đã từng rồi sao? Nó rất thích em đấy".

Hàn Thiên thấy trong mắt cô có tia phản kháng, anh làm sao cho phép cô mới lâm trận đã bỏ chạy được chứ.

Hạ Mộc Vân xấu hổ không thôi, anh cứ nhiên lại nói trắng ra như vậy. Lần trước "khẩu giao" là do anh ép buộc cô phải làm, lần này anh yêu cầu cô, cô thực sự là không làm được.

- "Vân Nhi, ngoan".

Hạ Mộc Vân nghe anh nói như vậy, cô hít vào một hơi đầy hoảng sợ. Bây giờ cô mới nhìn rõ chỗ ấy của Hàn Thiên. Thật sự là rất lớn. Hạ Mộc Vân vội đưa mắt tránh đi, không dám nhìn tiếp nữa.

Hàn Thiên nhìn phản ứng xấu hổ của Hạ Mộc Vân, lòng không khỏi hưng phấn cùng kích động dồn dập. Bên dưới càng thêm bành trướng.

- "Mở miệng em ra, rồi ngậm nó vào. Giống như lần trước vậy" Anh không nhịn được liền nói.

Hàn Thiên kéo đầu cô tới, xoa lên tóc cô, nhích người cô xuống, thì thầm:

- "Vân Nhi, ngậm vào"

Hạ Mộc Vân một phần bị anh ép cúi xuống, một phần vì nhìn thấy anh khó chịu như vậy, cô cúi đầu xuống, chậm rãi há miệng nhỏ ra, khó khăn ngậm lấy vật to lớn của anh vào.

Hàn Thiên cảm thấy có một luồng sung sướng chạy dọc khắp sống lưng khiến anh run rẩy không thôi. Bên trong miệng cô ầm ập bao bọc lấy anh, khiến anh không ngừng dâng lên từng trận khoái cảm kích động.

- "Vân Nhi, tiếp tục". Hàn Thiên phía trên khàn giọng ra lệnh cho Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân cảm thấy nó hình như lại lớn hơn ở trong miệng của cô, khiến cô khó nhọc ngậm lấy.

- "Giỏi lắm"

Hàn Thiên gầm lên, kéo người cô lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Hàn Thiên đưa tay Mộc Vân đặt ở cự long của anh.

Nhiệt độ từ hạ thân của anh gần như thiêu rụi bàn tay Hạ Mộc Vân, cô muốn rút tay về nhưng lại bị Hàn Thiên giữ chặt. Anh cười xấu xa rồi xé rách cả chiếc váy trên người Hạ Mộc Vân, cả chiếc quần con còn lại duy nhất của cô, ngón tay di chuyển vào nơi tư mật, dò dẫm khám phá, từng dòng chất lỏng trắng đục dính vào ngón tay Hàn Thiên, anh biết cơ thể cô đã sẵn sàng, liền đưa một ngón tay vào trong, xấu xa khiêu khích.

Hạ Mộc Vân cong người vì khoái cảm bất ngờ, cô mơ hồ nắm lấy con quái thú vừa cứng vừa nóng kia. Đầu óc hỗn loạn, toàn thân đều khó chịu như hàng trăm con kiến đang bò.

- "Úm... Thiên... đừng mà..."

Hàn Thiên đưa thêm ngón tay thứ hai vào, rồi ngón thứ ba, gây ra khoái cảm tột cùng cho cô, xuân dịch chảy ra không ngừng.

Hàn Thiên vẫn muốn trêu chọc cô, ngón tay liên tục ra vào, cười xấu xa.

Hàn Thiên nhếch môi cười thoải mái, hôn trượt lên môi anh đào của cô, rút ngón tay ra khỏi nơi non mềm của người phụ nữ, hai tay kéo dãn chân cô ra, hạ thân áp sát hạ thân cô, thất lưng động mạnh, đâm vào nơi sâu nhất của cô.

- "Aaaa"

Vừa đau vừa thoải mái khiến Hạ Mộc Vân không kìm được mà phóng túng rên rỉ, hai tay ôm chặt tấm lưng vững chãi của Hàn Thiên, nước mắt cũng rục rạc ra khỏi khoé mắt, thấm hết cả vào gra giường.

Hạ thân Hàn Thiên liên tục lật động, từ chậm đến nhanh, từ từ sâu hơn nữa.

Nụ hôn vẫn không dừng lại.

Lúc nhả môi Hạ Mộc Vân ra, Hàn Thiên liền ra lệnh:

- "Vân Nhi, nói yêu tôi"

Hạ Mộc Vân không chút do dự mà nói nhưng giọng nói cứ bị đứt quãng theo từng nhịp ra vào của Hàn Thiên.

- "Thiên... em yêu anh...."

Hạ thân động mạnh hơn nữa, Hàn Thiên khàn giọng nói:

- "Ngoan..."

Hạ Mộc Vân thật sự sắp chịu không nổi nữa rồi, anh vào sâu như vậy, tốc độ cũng rất nhanh, cô cảm giác cơ thể mình sắp bị xé toạc ra rồi. Cô yếu ớt cầu xin:

- "Thiên... đừng vào sâu như vậy...."

Hàn Thiên ngược lại càng điên cuồng lật động hơn, anh nói:

- "Đã làm bao nhiêu lần rồi mà vẫn chặt khít như vậy"

Vừa nói anh vừa đưa cô lên đến cao trào, khoái cảm dồn dập, mùi vị tình dục càng lúc càng đậm.

Hàn Thiên ôm Hạ Mộc Vân đôi hết bao nhiêu tư thế, phóng hết bao nhiêu dòng tinh hoa vào sâu nhất cơ thể cô, đến khi cô không thể chịu đựng được mà ngất đi, Hàn Thiên mới thoải mái dừng lại.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phải đi công tác

Vừa mở mắt ra, Hạ Mộc Vân đã cảm nhận được cái đau đến chết đi sống lại, hạ thân như vừa bị nghiền nát, đau đến không thở nổi, cô ưm một tiếng rồi lồm cồm bò dậy, chần roi ra khỏi ngực, cô liền đưa tay kéo lại, mang theo ánh mắt thất vọng nhìn sang vị trí bên cạnh nhưng cô lại không ngờ Hàn Thiên lại đang ngồi đó, đưa lưng về phía cô, tay cầm điện thoại, hình như đang nói chuyện công việc, anh vẫn còn để trần nửa thân trên, những dấu vết cào cào đỏ hồng vẫn còn lưu lại trên lưng hần. Hạ Mộc Vân cười thầm, mặt cũng nóng bừng.

Hàn Thiên xoay người lại, nhích lại gần cô hơn, lạnh nhạt hỏi:

- "Đậy rồi? Có muốn ăn gì không?"

Hạ Mộc Vân liếm liếm môi rồi khẽ nói

- "Cháo trứng"

Hàn Thiên gật đầu rồi ôm cô lại gần, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, nói nhỏ:

- "Tắm trước đã"

Hạ Mộc Vân ngớ người, mỗi lần cùng tắm với Hàn Thiên là cô sắp bị bệnh tim. Do dự một lúc, cô mạnh dạn gọi

- "Hàn Thiên....."

Hàn Thiên nghe cô gọi như vậy, có chút ngạc nhiên, cúi xuống hỏi:

- "Sao vậy?"

Hạ Mộc Vân nhìn Hàn Thiên trước mặt, cô thấy anh nhẹ nhàng, ôn nhu với cô như vậy. Cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc như thế này. Hạ Mộc Vân cứ lạc trong dòng chảy suy nghĩ về những ngày tràn ngập hạnh phúc vừa qua, mà lại quên không trả lời Hàn Thiên.

Định thần lại thì đã thấy Hàn Thiên đang định bước xuống giường, nhìn tấm lưng vững chãi đó cùng làn da màu đồng quỳến rử, Hạ Mộc Vân cắn chặt môi, hai mắt vẫn không rời vị trí, các ngón tay chà xát vào nhau, cuối cùng lấy hết can đảm để nhích tới gần lưng hắn, hai tay vươn ra ôm lấy bụng Hàn Thiên, cô rụt rè nói:

- "Thiên... em yêu anh"

Tìm Hàn Thiên như bị nhiều sợi lông mềm quét qua, vừa nhột vừa thích, cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đang chạm vào da thịt và cơ bụng mình, dục vọng còn chưa kịp tiêu tan lại bùng dậy dữ dội. Hàn Thiên xoay người lại, nâng cằm Hạ Mộc Vân lên, đặt ngay một nụ hôn xuống làn môi đỏ mọng của cô, triền miên rất lâu..... Dục hỏa không cách nào dập tắt, Hàn Thiên lần nữa ôm cô đặt xuống giường, cả người nằm đè lên, nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt.

Một màn xuân tình lại diễn ra trong căn phòng ngủ màu tối, thiêu đốt cả một buổi sớm.

.....

Lúc sau..

Hạ Mộc Vân tỉnh dậy, khó khăn tiếp nhận ánh sáng từ mặt trời, cô cau mày khẽ mở mắt ra, bên cạnh anh vẫn đang ngủ say, cô ngây ngốc nhìn anh một lát.

Từng đường nét trên khuôn mặt đều hoàn hảo, không chê vào đâu được, cô nhẹ nhàng mỉm cười. Hạ Mộc Vân động dậy cơ thể, phía dưới đau nhức khiến cô suýt ngã xuống sàn.

Đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Hạ Mộc Vân sau đó xuống nhà, cô phụ người giúp việc mang đồ ăn sáng ra bàn, lúc này Hàn Thiên quần áo chỉnh tề đi xuống.

Cô cúi đầu ngồi xuống ăn sáng, anh nhìn cô rồi đi về phía bàn ăn. Trong bữa ăn, cả hai nói một ít chuyện với nhau, cô luôn tay gấp đồ ăn cho anh.

"Tít..tít...tít.." Là điện thoại của A Nam

Anh nhắc máy nghe:

- "Hàn tổng, máy bay còn ba mươi phút nữa cất cánh, anh đã xong chưa?"

- "Xong rồi, tôi đi ngay đây."

Hàn Thiên cắt điện thoại đi, rút một mảnh khăn giấy lau miệng rồi đứng lên, anh nhìn Hạ Mộc Vân đang cúi đầu, nói.

- "Tôi đi công tác vài ngày, em ở nhà chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để bị ốm"

Hạ Mộc Vân ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt có chút xao động.

- "Em biết rồi. Anh cũng vậy đấy"

Hàn Thiên ôm cô vào ngực, đặt một nụ hôn tạm biệt lên trán cô.

.....

Mới chỉ có một ngày mà trong nhà rộng lớn thế này chỉ có một mình cô, từ sáng đến chạng vạng tối, cô chỉ biết quanh quẩn trong nhà, buổi tối cô còn định đợi Hàn Thiên, nhưng chợt nhớ ra ba ngày sau anh mới về, có lẽ đợi anh đã thành thói quen của cô.

Cô thấy nhớ anh, cô thật sự rất nhớ anh...

Trở về phòng ngủ, Hạ Mộc Vân định sẽ đi ngủ ngay nhưng điện thoại chợt đổ chuông, cô thử cầm lên xem.

Tim run rẩy từng đợt...

Là Hàn Thiên.

Nhận cuộc gọi, cô còn chưa kịp trả lời thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng lạnh lùng.

- "Tại sao không gọi điện cho tôi?"

Hạ Mộc Vân cầm điện thoại ngồi trên giường, lúng túng trả lời

- "Em sợ làm phiền anh..."

Hàn Thiên không truy cứu nữa, anh hỏi sang vấn đề khác.

- "Đã ăn gì chưa?"

Hạ Mộc Vân nhẹ gật đầu.

- "Em ăn rồi, anh thì sao? Vẫn còn làm việc ư?"

Hàn Thiên khẽ ừ một tiếng, rồi lại hỏi:

- "Nhớ tôi không?"

Hạ Mộc Vân không chút giấu diếm, cô thành thật gật đầu.

- "Dạ có"

Hàn Thiên hài lòng nhếch môi, thấp giọng dặn dò mấy câu rồi cúp máy.

Hạ Mộc Vân còn ôm điện thoại rất lâu mới chịu đi ngủ.

.....

Ngày hôm sau...

- "Di Hoa, hôm nay đi cho con đi chợ cùng đi nhà". Hạ Mộc Vân nhìn thấy Di Hoa chuẩn bị ra ngoài, cô nhanh miệng nói.

- "Mộc Vân thích đi chợ sao?". Di Hoa nhìn gương mặt xinh đẹp của Hạ Mộc Vân đang nhìn mình, nhẹ nhàng hỏi lại cô.

- "Dạ vâng ạ. Đã lâu rồi con chưa đi đi ạ". Hạ Mộc Vân trả lời.

- "Nhưng thiếu gia có cho phép không?"

- "Con chỉ ra ngoài đi chợ cùng đi thôi mà. Con nghĩ anh ấy không cấm đâu". Hạ Mộc Vân suy nghĩ như thế nào thì cô đã lời Di Hoa như thế đấy. Lâu rồi cô cũng chưa ra ngoài, bây giờ lại quần quanh một mình trong nhà thực sự là rất chán, rất buồn, vậy nên hôm nay cô xin được ra ngoài với Di Hoa, cũng xem như là cô giết thời gian trong lúc chờ sinh đi công tác về.

Di Hoa nhìn Hạ Mộc Vân như vậy cũng không đành lòng, và lại lâu nay bà vẫn hay đi một mình, bây giờ có Mộc Vân đi cùng sẽ thêm vui

- "Được rồi Mộc Vân, con đi cùng đi"

Hạ Mộc Vân vui mừng, nhanh miệng nói:

- "Con lên phòng thay đồ, đi chờ con chút nha".

Di Hoa mỉm cười gật đầu rồi đứng chờ Hạ Mộc Vân. Nhìn cô gái nhỏ bé này, không hiểu vì sao bà lại có một chút xót xa đối với cô.

.....

Chương 32: Gặp người bạn mới

Hạ Mộc Vân cùng di Hoa đi vào siêu thị...

- "Mộc Vân, đi qua bên kia mua một ít gia vị". Di Hoa nói với Hạ Mộc Vân bên cạnh.

- "Vâng"

.....

Lúc Hạ Mộc Vân đang chăm chú chọn trái cây thì bỗng nhìn thấy một cô gái đang mang thai bị khuy chân phía trước. Hạ Mộc Vân nhanh chóng chạy đến đỡ cô gái kia dậy, đưa cô ấy đến ngồi ở ghế hành lang trong siêu thị.

- "Chị, chị có làm sao không?". Hạ Mộc Vân lo lắng hỏi.

- "Không sao, cảm ơn em" Cô gái nhẹ nhàng mỉm cười với Hạ Mộc Vân đang đỡ mình bên cạnh.

Hạ Mộc Vân nhìn xuống cái bụng lớn của cô gái bên cạnh, cái thai chắc cũng vào tầm 5, 6 tháng gì đấy rồi.

- "Em bé có bị đau không chị nhỉ?". Hạ Mộc Vân thật thà hỏi. Chị gái bên cạnh cô bụng đã to vượt mặt, vậy mà lại một mình đi siêu thị. Lúc này còn bị ngã trong góc khuất ít người để ý đến, may mà cô đứng gần đó nhìn thấy mới chạy lại giúp, không thì rất nguy hiểm.

- "Chắc là không sao đâu em". Cô gái mỉm cười nói.

Hạ Mộc Vân nhìn cô gái bên cạnh mình rất xinh đẹp, có một chút dịu dàng, đảm đảm, ánh mắt đượm buồn không thể che giấu được, dáng người cao, da trắng như sứ, tuy có chút hơi xanh xao nhưng trông vẫn rất đẹp, dù đang mang thai thì những nét đẹp vẫn không bị phá nát đi.

Nhiều người qua lại trong siêu thị vẫn ngoái nhìn 2 cô gái ngồi ở hành lang, đúng là 2 mỹ nhân, sắc nước hương trời, tuy không giống nhau gì nhưng mọi người hầu như đều đoán 2 người đó là chị em, hoặc cũng có thể là bạn bè của nhau, vì nhìn trong rất thân thiết, gần gũi, cứ riu rít nói chuyện mãi.

- "Chị à, chị tên là gì vậy?". Hạ Mộc Vân thắc mắc hỏi.

- "Chị là Trịnh Nguyệt Nhan". Cô gái nhẹ nhàng trả lời.

- "Em là Hạ Mộc Vân, chị Nguyệt Nhan, từ nay thỉnh thoảng nếu rảnh em sẽ đến chơi với chị nha. Chị ở có gần đây không?"

Trịnh Nguyệt Nhan nhìn Hạ Mộc Vân rồi gật đầu mỉm cười. Cô gái ngây thơ, hoạt bát này thực sự rất đáng yêu, có lẽ cô rất hạnh phúc, được yêu thương, được bảo vệ rất nhiều, ở Hạ Mộc Vân ánh lên sự lạc quan, rất tích cực, không giống như cô bây giờ....

- "Mộc Vân, chị ở trong cuối con hẻm bên kia đường, nhưng sang tuần chị phải chuyển đi rồi, nếu có duyên thì chị em mình sẽ gặp lại nhau". Trịnh Nguyệt Nhan nói, trong cô ấy luôn có sự dịu dàng, mềm mại khiến người nghe luôn thích, thấy dễ chịu.

Hạ Mộc Vân trầm nghĩ, chị ấy không lẽ có điều gì phiền muộn sao?

.....

2 người nói chuyện thêm 1 lúc nữa, sau đó Hạ Mộc Vân dìu Trịnh Nguyệt Nhan đứng dậy để đi về thì bỗng Trịnh Nguyệt Nhan kêu lên:

- "Aa"

- "Chị Nguyệt Nhan, chị làm sao vậy?". Hạ Mộc Vân lo lắng, cô khẩn trương hỏi.

Một dòng máu đang chảy xuống phía dưới chân Trịnh Nguyệt Nhan rồi, thấm ra cả váy. Tuy không nhiều lắm nhưng đối với một phụ nữ đang mang thai là rất nguy hiểm. Hạ Mộc Vân lại khẩn trương, gấp gáp hơn bao giờ hết.

Ngay lúc này, di Hoa phía trong siêu thị đi ra, nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang hốt hoảng phía trước, di Hoa không kịp suy nghĩ, bà chạy đến bên cạnh liền hỏi:

- "Mộc Vân, có chuyện gì vậy?"

Hạ Mộc Vân nhìn thấy dì Hoa thì liền nói ngay với dì, gương mặt khẩn trương đến mức muốn khóc.

- "Dì Hoa, dì giúp cháu một tay đưa chị gái này đến bệnh viện. Chị ấy chảy máu nhiều quá".

- "Con chờ dì một chút, dì đi gọi người đến nhờ giúp đỡ". Nói rồi dì Hoa chạy đi nhờ mọi người.

Lúc này Trịnh Nguyệt Nhan gần như đã ngất lịm đi, mồ hôi nhễ nhại, gương mặt trắng bệch ra như cát, không một chút máu.

"Chị Nguyệt Nhan, chị cố lên, mọi người sẽ giúp chị".

.....

Tại Bệnh Viện....

Hạ Mộc Vân đi cùng Trịnh Nguyệt Nhan vào bệnh viện, ở ngoài phòng chờ cấp cứu, cô cũng rất lo lắng cho Trịnh Nguyệt Nhan không khác gì người nhà của mình.

Dì Hoa đã về nhà trước để lo cơm nước, dọn dẹp. Bà cũng không quên dặn dò, nhắc nhở Hạ Mộc Vân phải về nhà sớm, tránh để thiếu gia biết chuyện, lỡ như có hiểu lầm lại không hay.

Hạ Mộc Vân cũng rất sợ Hàn Thiên biết cô tự ý ra ngoài, nhưng chị Nguyệt Nhan đang gặp nguy hiểm, lại đang không có người thân bên cạnh, cô không thể để mặc, bỏ rơi chị ấy được. Tuy hôm nay là lần đầu gặp nhau, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy có gì đấy rất thân quen với Trịnh Nguyệt Nhan, giống như là người thân ruột thịt của mình vậy.

.....

Một lúc sau, cửa phòng cấp cứu mở ra. Bác sĩ bước ra

- "Bác sĩ, chị ấy có sao không ạ?". Hạ Mộc Vân hỏi.

- "Tạm thời giữ được cả mẹ và con, nhưng mẹ còn yếu lắm. Vừa rồi cô ấy bị động thai, rất nguy hiểm. Người nhà chăm sóc cô ấy cho kĩ vào, và dặn dò tránh những suy nghĩ tiêu cực, ảnh hưởng đến con, con hiện tại rất yếu đấy."

Bác sĩ nói xong liền quay lưng bước đi.

.....

Hạ Mộc Vân bước vào phòng bệnh, nhìn Trịnh Nguyệt Nhan yếu ớt nằm trên giường bệnh. Một suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu Hạ Mộc Vân. "Có khi nào chị ấy cũng là tình nhân giống như mình, nhưng bây giờ đã bị bỏ rơi không?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hàn thiên trở về

Sau khi lo thủ tục xong xuôi cho Trịnh Nguyệt Nhan, 2 chị em chia tay nhau và hẹn rằng sẽ gặp lại nhau ngày sớm nhất.

Hạ Mộc Vân trở về nhà đã nhá nhem tối, cô uể oải vì một ngày dài ở trong bệnh viện, bây giờ cô chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường ngả lưng nằm ngủ thôi.

.....

Hàn Thiên lúc này đã xong việc ở Thụy Sĩ, anh không vội về nước mà lại bay sang Mỹ gặp Chu Diệp Châu. Lần trước nếu không vì Hạ Mộc Vân thì anh đã bay sang gặp Chu Diệp Châu lần trước đó. Anh đã lỡ hẹn với Diệp Châu một lần, bây giờ anh không thể nuốt lời lần nữa.

Tại sân bay New York.....

Một cô gái xinh đẹp chạy đến, ôm lấy Hàn Thiên, ngã vào lòng anh, nở nụ cười tươi:

- "Thiên, em rất nhớ anh"

- "Ngoan, Châu Nhi, có khỏe không?"

.....

.....

Hạ Mộc Vân tỉnh dậy trên chiếc giường rộng lớn, cô dụi mắt nhìn đồng hồ. Đã 9h rồi sao, vì hôm qua hơi mệt nên Hạ Mộc Vân ngủ một giấc từ tối qua đến tận bây giờ.

Ngày mai là ngày Hàn Thiên trở về, nghĩ đến đây Hạ Mộc Vân không tự chủ bật cười. Mấy ngày qua cô ở nhà thực sự rất nhớ anh, ở đâu, làm gì cũng đều có hình bóng của anh. Thậm chí lúc ngủ cô cũng phải ôm chiếc gối của anh bên cạnh mới đi ngủ. Cô chợt mỉm cười với những hành động ngây thơ của mình.

.....

Nhưng Hạ Mộc Vân lại đâu biết rằng, Hàn Thiên bây giờ đã ở bên cạnh hôn thê của mình. May mắn không một chút nhớ đến cô đang ở nhà đợi anh. Hạ Mộc Vân thực sự đắm chìm trong hạnh phúc lâu nay, mà dường như quên mất rằng, cô lâu nay vẫn chỉ là người thế thân.

.....

9h tối hôm sau, Hàn Thiên đã đáp máy bay xuống sân bay TP A. Anh trở về biệt thự. Bước vào phòng khách đã thấy Hạ Mộc Vân ngồi ở ghế sofa đợi anh như mọi ngày.

Hạ Mộc Vân vừa thấy cửa mở ra, liền nhanh chóng đứng lên chạy đến cạnh Hàn Thiên.

- "Thiên, Anh về rồi sao? Anh có mệt không? Anh đã ăn cơm chưa?"

Hàng loạt câu hỏi Hạ Mộc Vân cứ hỏi tới tấp Hàn Thiên, cô thật sự rất nhớ anh, nhìn thấy anh cô thực không kìm được bản thân mình lại, bao nhiêu câu hỏi cô cứ hỏi hết ra. Nhưng cô lại không để ý đến nét mặt của Hàn Thiên đang rất thờ ơ, lạnh lùng, anh không trả lời những câu hỏi của Hạ Mộc Vân hỏi anh, mà lại nói:

- "Tôi lên phòng trước, không ăn".

Nói rồi Hàn Thiên lạnh lùng bước đi qua Hạ Mộc Vân, cánh tay cô đang nắm lấy ở tay anh theo đó mà cũng rơi ra rồi vô định dừng ở không trung.

Hạ Mộc Vân thất thần nhìn theo từng bước chân của Hàn Thiên bước lên cầu thang, đến khi anh bước vào phòng rồi đóng cửa lại, cô mới thôi không nhìn theo nữa.

Một nỗi thất vọng dâng lên trong lòng Hạ Mộc Vân, nụ cười còn chưa kịp mở đã phải khép lại. Hạ Mộc Vân bước đi vào phía bếp, cô dọn dẹp bàn ăn trên bàn. Di Hoa phía trong nhìn thấy Hạ Mộc Vân chưa ăn đã dọn đi, bà liền lên tiếng:

- "Mộc Vân, thiếu gia không ăn thì con ăn, sao lại định nhịn đói?"

- "Con không đói đâu dì ạ".

Hạ Mộc Vân trả lời.

Biết tối nay Hàn Thiên sẽ về, Hạ Mộc Vân vui mừng xuống bếp tự mình nấu ăn thật sớm, cô hôm nay chỉ toàn nấu những món mà anh thích, cô sợ anh bay lâu sẽ mệt nên đặc biệt nấu rất nhiều món, di Hoa hay người làm muốn phụ giúp cô đều không đồng ý, cô muốn tự mình nấu cho anh. Một mình nấu xong tất cả cũng đã 7 rưỡi tối, Hạ Mộc Vân lúc đó mới nghỉ tay, rồi chờ Hàn Thiên về để cùng ăn với anh.

Không ngờ Hàn Thiên lại không quan tâm đến việc đó, thậm chí còn nhìn Hạ Mộc Vân với một ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng khiến Hạ Mộc Vân cũng thấy sợ, cô có cảm giác như Hàn Thiên mà trước đây cô khiếp sợ đã trở về rồi. Rất lạnh lùng, rất lãnh khốc.

.....

Hạ Mộc Vân bước lên phòng đã không thấy anh ở trong phòng nữa, chắc là anh đã sang thư phòng làm việc rồi. Anh vừa mới bay một đoạn đường dài như vậy, bây giờ không nghỉ ngơi mà đã vội làm việc, lẽ như anh bị ốm thì sao. Nghĩ như vậy, Hạ Mộc Vân không một chút đắn đo suy nghĩ, cô đứng dậy xuống nhà pha một ly sữa nóng rồi đưa vào thư phòng cho anh.

Cốc...cốc..cốc

- "Vào". Bên trong âm thanh lạnh lùng phát ra.

Hạ Mộc Vân đẩy cửa, nhẹ nhàng bước vào.

- "Thiên, em pha cho anh ly sữa nóng"

Hàn Thiên bây giờ mới ngược lên nhìn Hạ Mộc Vân tay cầm ly sữa tiến vào, trên người mặc một chiếc váy vàng nhạt quá gối, chiếc váy càng làm tăng lên làn da trắng như sứ của cô, nhưng sao ánh mắt của Hàn Thiên lại nhìn cô khác lạ như vậy, cứ như anh chưa từng quen biết cô.

Hàn Thiên không nhìn Hạ Mộc Vân nữa, anh nhìn xuống phía tài liệu trên bàn, nhàn nhạt trả lời:

- "Đề đây rồi ra ngoài đi"

Hạ Mộc Vân thất vọng đến mức nước mắt đã đầy trên hốc mắt, nhưng cô đã nhanh chóng kìm lại được, nuốt nước mắt đau lòng vào trong, cô sợ anh, sợ anh sẽ ghét cô vì suốt ngày chỉ biết khóc lóc, cô sợ anh xem cô là đồ vô dụng.

Hạ Mộc Vân nhẹ nhàng đặt ly sữa xuống bàn rồi, kiên nhẫn nói:

- "Anh nhớ nghỉ ngơi sớm"

Thấy Hàn Thiên vẫn tập trung làm việc mà không trả lời cô. Hạ Mộc Vân quay lưng bước ra khỏi phòng, nước mắt đã không tự chủ được mà rơi xuống.

Hàn Thiên, anh ấy bị làm sao vậy. Mới mấy hôm trước anh còn gọi điện cho cô nói chuyện vui vẻ cơ mà, bây giờ tại sao lại lạnh lùng với cô như vậy. Hạ Mộc Vân chỉ vừa ánh lên một tia hy vọng vào những ngày qua, cô đắm chìm trong hạnh phúc mà cô vay mượn từ người khác này. Có lẽ bây giờ cô đã phải trở về với hiện thực tàn nhẫn rồi sao, hiện thực là cô chỉ đang là người thế thân, không hơn, không kém. Và, đã đến lúc, Hạ Mộc Vân phải nhận ra, Hàn Thiên không bao giờ là người mà cô dễ dàng hiểu được anh, càng mãi mãi là người mà không bao giờ Hạ Mộc Vân có thể chạm đến để nói lời yêu.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Anh sắp kết hôn?

Tối nay, Hạ Mộc Vân đang ở trên phòng thì nghe thấy tiếng mở cửa phía dưới, nghĩ là Hàn Thiên đã về nên cô liền đi xuống dưới nhà.

Nhưng,

Người bước vào không phải là Hàn Thiên, mà là 2 người đàn ông, nhìn họ cô cảm thấy trông rất quen, hình như cô đã gặp họ ở Kings lần trước. Vậy 2 người đó là bạn của Hàn Thiên? Hạ Mộc Vân đứng trên cầu thang thất thần suy nghĩ. Đang muốn quay lưng bước trở lại lên phòng thì một người đàn ông cất tiếng:

- "Chào em gái"

Hạ Mộc Vân bất ngờ vì tiếng gọi cô ở phía dưới lầu, cô kịp định thần lại, chậm chậm bước xuống phòng khách, méo mó mở ra một nụ cười cho có, rồi lên tiếng:

- "Hàn Thiên anh ấy chưa về à"

- "Haha...không cần phải sợ chúng tôi như vậy đâu. Chúng tôi đến đây trước Hàn Thiên, cậu ta rất nhanh sẽ trở về ngay thôi"

Người lên tiếng từ lúc nãy đến giờ với Hạ Mộc Vân chính là Từ Lãnh Minh. Anh ta cùng Đỗ Long hẹn gặp Hàn Thiên tại Kings, đã đến nơi rồi thì cậu ta lại đổi ý muốn về nhà, thật đúng là chỉ muốn làm theo ý mình mà.

- "Thế à".

Hạ Mộc Vân không biết phải trả lời như thế nào cho đúng, cô chỉ trả lời như cho có, vẫn cứ đứng yên một chỗ ở đấy, nhìn qua trông lại rất tội nghiệp, đáng thương vì đáng về lúng túng, sợ sệt của cô.

Nhìn phản ứng của Hạ Mộc Vân, Từ Lãnh Minh với bản chất thích trêu đùa người khác của mình. Ngay lập tức liền giọng thích bông đùa nói:

- "Em gái vẫn nhận ra bọn anh chứ?"

Hạ Mộc Vân cuống quýt vì câu hỏi đó của Từ Lãnh Minh, mặc dù cô nhận ra 2 người bọn họ nhưng lại không biết phải trả lời như thế nào, đang trông lúc Hạ Mộc Vân bối rối đứng yên không biết phải làm sao, thì cánh cửa bất ngờ được mở ra một lần nữa.

Lần này là Hàn Thiên.

Hàn Thiên bước vào với một thân tây trang chỉnh tề, đưa mắt nhìn về phía sofa, nhìn thấy Đỗ Long và Từ Lãnh Minh ngồi đó, phía đối diện là Hạ Mộc Vân đang đứng yên một chỗ không làm gì. Một tia khó chịu xẹt ngang qua Hàn Thiên, anh nhàn nhạt nói với Hạ Mộc Vân:

- "Đứng đây làm gì?"

Hạ Mộc Vân bị anh hỏi bất ngờ nên có chút luống cuống, cô lắp bắp trả lời anh:

- "Em...em...vì.."

- "Là tôi gọi cô ấy xuống đây. Làm gì cậu phải căng thẳng như vậy hả, Hàn Thiên?"

Từ Lãnh Minh thấy Hạ Mộc Vân đáng thương đang cố gắng giải thích cho Hàn Thiên thì lập tức cứu nguy, anh ta hiểu rõ tính khí Hàn Thiên quá mà, không biết chừng sẽ nổi giận với em gái nhỏ này.

Hàn Thiên liếc ngang qua Từ Lãnh Minh như thay lời cảnh cáo, nhìn về lại Hạ Mộc Vân, lên tiếng:

- "Vào trong đi"

- "Vâng"

Hạ Mộc Vân đang định bước đi thì Từ Lãnh Minh lại lên tiếng cản lại:

- "Sao vậy Hàn Thiên, bình thường Diệp Châu vẫn cùng ngồi với chúng ta mà, sao bây giờ cậu lại đuổi em gái này đi như vậy"

- "Cậu im miệng lại đi"

Về nhà nhìn thấy Hạ Mộc Vân đứng cùng Đỗ Long và Từ Lãnh Minh, hắn đã thấy khó chịu, mặc dù hắn biết đó đều là bạn của hắn. Chẳng lẽ nhìn thấy đàn ông là bản chất câu dẫn của Hạ Mộc Vân lại nổi dậy sao. Cô lại cứ nhiên dăm trò chuyện cùng người đàn ông khác, thậm chí còn ở ngay trong nhà của anh, cô quên sự cảnh cáo từ đầu của anh sao.

- "Em gái, anh là Từ Lãnh Minh. Còn đây là Đỗ Long, là 2 người bạn thân nhất của Hàn Thiên. Lần trước đã từng gặp em ở Kings một lần, bây giờ mới có cơ hội chào hỏi em".

Vừa nói, Từ Lãnh Minh vừa chỉ tay sang Đỗ Long giới thiệu với Hạ Mộc Vân.

Đỗ Long bên cạnh này giờ mới ngược mắt lên nhìn một chút, anh ta vốn dĩ không để ý nhiều đến tình nhân của người khác, cơ bản vì anh biết Hàn Thiên đã có người yêu, bây giờ chỉ là vui đùa. Và lại, chuyện của hắn còn chưa giải quyết xong, hắn đâu phải thích quan tâm chuyện của người khác giống như Từ Lãnh Minh.

Hạ Mộc Vân ngược mắt qua nhìn Hàn Thiên bên cạnh, ánh mắt của anh mỗi lúc nhìn cô càng đáng sợ hơn. Nhìn vậy cô cũng không dám làm trái ý anh, cô sợ sẽ chọc giận anh mất. Hạ Mộc Vân chỉ nhẹ nhàng gật đầu phía Từ Lãnh Minh đáp lễ như phải phép rồi quay lưng bước đi một mạch vào phía trong.

- -----

- "Sao lại muốn về nhà?"

Bây giờ Đỗ Long mới lên tiếng hỏi. Hàn Thiên chưa vội trả lời Đỗ Long, anh cởi bỏ áo vest ngoài và cavat ra, buông vài nút áo phía trên rồi ngồi xuống, bắt đầu rót rượu.

- "Cậu ta chắc là yêu luôn nhà rồi đấy, vì cậu ta đang yêu người ở trong căn nhà này mà".

Từ Lãnh Minh vẫn giọng điệu thích châm chọc người khác ấy lên tiếng. Trong lời nói của anh không bao giờ quên đả kích, châm biếm người khác, đặc biệt là đối với hai tên Hàn Thiên và Đỗ Long này.

Hàn Thiên đưa mắt lạnh liếc ngang Từ Lãnh Minh

- "Cậu cẩn thận cái miệng của cậu đấy. Nếu để Diệp Châu nghe được tôi sẽ giết chết cậu đấy". Hàn Thiên lạnh giọng cảnh cáo.

- "Diệp Châu sắp về nước rồi sao?"

Từ Lãnh Minh thắc mắc.

Hàn Thiên không trả lời, nâng ly rượu lên rồi uống cạn.

- "Vậy cậu sắp kết hôn?"

Đỗ Long lên tiếng hỏi.

Thực ra Đỗ Long hỏi như vậy thôi nhưng mọi người vốn đều đã sớm biết trước câu trả lời. Hàn Thiên hần đã từng tuyên bố, khi Chu Diệp Châu về nước sẽ lập tức kết hôn. Hần ta yêu Chu Diệp Châu như vậy, ai nhìn vào cũng đều thấy yêu chiều, bảo vệ, bọn họ thậm chí cũng đã đính hôn. Kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hàn Thiên vẫn không nói gì, anh đang suy tính điều gì khác sao?

- "Vậy còn em gái nhỏ ở Kings, cậu định thế nào?"

Từ Lãnh Minh vẫn thắc mắc. Có lẽ vì là luật sư nên cậu ta luôn luôn có rất nhiều thắc mắc, rất nhiều câu hỏi đối với một vấn đề. Và cũng không biết từ lúc nào, "em gái nhỏ ở Kings" lại là tên gọi mà Từ Lãnh Minh dùng để gọi Hạ Mộc Vân, một phần lý do cũng là vì anh muốn châm chọc Hàn Thiên, phần khác cũng là vì bọn anh lần đầu gặp Hạ Mộc Vân ở Kings Club.

- "Như các lần trước thôi". Đỗ Long suy đoán.

- "Tôi thấy em gái Kings này không giống những lần trước. Hàn Thiên cậu ta còn để cô ấy sống trong căn nhà này cơ mà, thậm chí còn ngủ ở căn phòng kia". Từ Lãnh Minh vừa nói, vừa chỉ tay phía trên căn phòng ngủ của Hàn Thiên và Hạ Mộc Vân.

- "Vứt bỏ cô ta hay không, đó là chuyện của tôi"

Hàn Thiên khi nghe Từ Lãnh Minh nhắc đến Hạ Mộc Vân, trong anh đột nhiên lại hiện lên tia khó chịu. Giải quyết cô như thế nào ư? Đúng là Hàn Thiên đã từng có quyết định đối với Hạ Mộc Vân trước đây, rằng sau khi Diệp Châu trở về anh sẽ tha cho cô. Nhưng, bây giờ anh để cho cô đi sao? Thực sự là anh chưa nghĩ lại chuyện đó.

- "Sao vậy? Không biết lựa chọn như thế nào sao? Cậu đang tham lam quá rồi đấy"

Từ Lãnh Minh bức xúc nói.

- "Người tôi yêu duy nhất là Chu Diệp Châu. Còn những người khác, nằm mơ đi"

Hàn Thiên gằn giọng trả lời Từ Lãnh Minh.

- "Vậy sao tôi thấy cậu lại còn rất quan tâm cô tình nhân của cậu như vậy?"

- "Các cậu không biết cô ta ở sau lưng tôi, lén lút phản bội tôi gặp gỡ người tình của cô ta như thế nào đâu. Cậu, đừng bao giờ nói giúp cô ta" Hàn Thiên chỉ thẳng tay vào mặt Từ Lãnh Minh, lạnh lùng nói.

Hóa ra mấy ngày nay Hàn Thiên lạnh lùng với Hạ Mộc Vân vì lý do này. Trong những ngày anh đi công tác, anh vẫn cử người theo dõi Hạ Mộc Vân ở nhà. Không ngờ cô ta trước mặt anh nói yêu anh, ngoan ngoãn nghe lời anh. Anh vừa đi công tác, cô đã cùng đi Hoa ra ngoài không xin phép, anh đã bỏ qua, sau đó hôm sau còn trở về nhà mẹ, đến tận tối khuya mới trở về, trên đường còn gặp và nói chuyện cùng tên Lưu Phàm, cô còn để yên cho hần nắm tay, xoa đầu. Cô thật đúng là không xem lời nói của anh ra gì, ngang nhiên gặp lại tên khốn Lưu Phàm, ngang nhiên phản bội anh.

Ba người ở trong khách nói chuyện hoàn toàn không phát hiện Hạ Mộc Vân đang đứng cạnh cửa, cô vừa định mang nước lên thì vô tình nghe được câu chuyện. Thì ra đó là lý do Hàn Thiên lạnh lùng với cô. Đúng là hôm đó cô có về nhà thăm mẹ mà không xin phép anh, vì cô sợ bên anh lệch mũi giờ nên không gọi điện xin phép vì sợ làm phiền anh, cô ở lại trò chuyện và ăn cơm với mẹ đến tối cô mới trở về. Không ngờ ra đến cửa lại gặp Lưu Phàm, 2 người chỉ đứng trò chuyện với nhau một lúc thôi, anh Phàm chỉ xin lỗi vì việc tối hôm đó, hơn nữa khi anh nghe cô nói là sống rất tốt, anh còn dặn dò cô thêm nhiều điều và chúc phúc cho cô, giữa bọn họ là hoàn toàn trong sáng, không có chuyện cô phản bội anh như anh nói.

Khi Từ Lãnh Minh nhắc tới việc vứt bỏ cô hay giữ cô lại, Hàn Thiên không phản bác, ngược lại vẻ mặt rất bình tĩnh, có muốn vứt bỏ hay không là chuyện của anh, nghĩa là anh cũng suy nghĩ qua muốn vứt bỏ cô đi rồi.

Thì ra là, không phải cô suy nghĩ nhiều, Hàn Thiên đã chán cô đến mức muốn bỏ cô để kết hôn với người anh yêu, cô lại sống chết ở nhà anh, hình như là quá tham lam rồi.

Thật ra thì, từ nhỏ đến lớn cô chỉ muốn có thể sống cuộc sống bình thường, nhưng nguyện vọng này sao khó có thể thực hiện như vậy?

Đúng vậy, là rất khó, khó vì cô đã chọn yêu anh, khó vì cô không còn chỉ là yêu nữa mà là yêu rất nhiều. Anh nói đúng, nằm mơ cô cũng đừng bao giờ mơ tưởng là anh sẽ yêu cô. Không bao giờ, mãi mãi sẽ không bao giờ....

Nước mắt đã rơi thấm ướt cả khuôn mặt, có lẽ những ngày tháng hạnh phúc của cô đã hết thật rồi, thực sự đã hết thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chỉ là cảnh cáo

2h sáng, Đỗ Long và Từ Lãnh Minh mới trở về nhà. Lúc này Hàn Thiên cũng đứng dậy lên phòng. Nhìn thấy đèn trong phòng còn chưa tắt, có lẽ Hạ Mộc Vân vẫn chưa ngủ.

Hàn Thiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang ngồi trên giường, hốc mắt đỏ hoe. Cô đã khóc sao? Một thoáng suy nghĩ hiện lên trong đầu Hàn Thiên, nhưng cũng nhanh chóng trôi đi. Cả hai người im lặng nhìn nhau một lúc, lúc này Hàn Thiên mới lên tiếng:

- "Không định pha nước tắm cho tôi?"

Hạ Mộc Vân lúc này mới kịp hoàn hồn, cô vội vàng lật chăn đứng dậy, nhanh chóng đi vào phòng tắm pha nước cho anh, trong lòng với một đồng suy nghĩ phức tạp.

.....

Hàn Thiên sau khi tắm xong, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang hông, không nhìn đến Hạ Mộc Vân đang ngồi phía giường, hần mặc như vậy rồi lên giường nằm cạnh cô mà không thay quần áo.

Hạ Mộc Vân nhìn thấy anh đang định ngủ thì mới vội vàng lên tiếng:

- "Thiên, anh khoan ngủ đã. Em có chuyện muốn nói với anh"

Trong giọng nói của Hạ Mộc Vân nhiều phần khẩn trương, gấp gáp, cứ như rằng nếu hôm nay nếu không nói chuyện với anh được là cô sẽ không còn cơ hội nào khác để nói vậy.

Trái ngược với dáng vẻ gấp gáp, vội vàng của Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên chỉ im lặng, đưa mắt nhìn về phía Hạ Mộc Vân, chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

Hạ Mộc Vân thấy anh nhìn cô như vậy, sự khẩn trương càng tăng lên gấp bội, cô lắp bắp nói:

- "Em và...anh Phạm không như những gì anh.... nghĩ đâu....bọn em là hoàn toàn trong sáng"

Hàn Thiên có một chút bất ngờ vì lời nói của Hạ Mộc Vân nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi, anh không nghĩ là chuyện mà Hạ Mộc Vân muốn nói với anh lại là chuyện này. Cô nghe lên anh nói chuyện sao. Bây giờ còn muốn giải thích?

Hạ Mộc Vân nhìn thấy Hàn Thiên vẫn im lặng nhìn mình không lên tiếng, Hạ Mộc Vân liền nói tiếp.

- "Thiên, không phải là em cố tình nghe lên anh nói chuyện đâu, em chỉ là tình cờ muốn đưa nước lên nên mới nghe, nhưng em không muốn anh hiểu lầm em"

Hạ Mộc Vân nói tiếp:

- "Ngày thứ 2 anh đi công tác, hôm đó em đã về nhà thăm mẹ mà không xin phép anh, nhưng không phải là em không nghe lời anh, mà vì em sợ bên anh lịch mũi giờ nên không gọi điện xin phép vì sợ làm phiền anh."

Hàn Thiên vẫn im lặng, ánh mắt bây giờ lại trở nên thâm sâu, thực sự cô nhìn vào không thể nào hiểu được anh đang nghĩ điều gì. Hàn Thiên bây giờ thực rất đáng sợ.

Hạ Mộc Vân dù đang rất sợ Hàn Thiên nhưng cô vẫn can đảm nói tiếp:

- "Thiên, em không hề hẹn gặp anh Phạm, bọn em chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Chúng em chỉ đứng trò chuyện với nhau một lúc, em đã giữ khoảng cách với anh Phạm. Em hoàn toàn không làm gì có lỗi với anh cả. Thiên, xin anh hãy tin em, anh đừng lạnh lùng với em như vậy. Em sợ lắm "

Nói đến đây, nước mắt Hạ Mộc Vân đã không thể kìm nén được nữa, cô khóc rất thương tâm, bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu sự dè dặt trong lòng đều theo dòng nước mắt mà trào ra, cô nắm lấy tay anh rất chặt, cô sợ nếu cô buông ra thì anh sẽ đi mất, sẽ bỏ lại cô. Hạ Mộc Vân bây giờ thật hèn mọn, nhưng, vì yêu anh, cô không quan tâm bản thân như thế nào nữa, cô chỉ cần biết là cô muốn ở bên cạnh của anh, cô không muốn rời xa anh. Nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Hàn Thiên vẫn chỉ im lặng nhìn Hạ Mộc Vân khóc, không hề có một lời nói hay hành động nào. Hạ Mộc Vân nghĩ rằng anh cần nghe cô giải thích sao? Cô nghĩ Hàn Thiên anh ngu đến nỗi vẫn chấp nhận cho 1 con đàn bà đã trèo lên giường của người khác mà vẫn được sống yên ổn trong nhà của anh ư.

Hàn Thiên rõ ràng biết được 2 bọn họ chưa làm gì nhau. Chỉ là anh chưa muốn làm lớn chuyện này, càng không muốn dây dưa thân mật với cô như không có chuyện gì xảy ra. Anh muốn cho cô biết, Hàn Thiên anh không phải là một người mà cô có thể đùa cợt được. Không nghe theo lời của anh thì sẽ phải đau khổ ra sao.

Hàn Thiên đột nhiên ngồi dậy, nâng gương mặt đầm lệ của Hạ Mộc Vân lên. Hạ Mộc Vân có chút ngạc nhiên vì hành động của anh, trong lòng có chút hy vọng.

Hàn Thiên nhìn sâu vào đôi mắt đã đỏ hoe vì khóc của Hạ Mộc Vân, tay anh tăng thêm lực mạnh, bóp chặt cằm cô, khiến Hạ Mộc Vân đau đớn đến nhắm mắt lại. Hàn Thiên gần giọng lên tiếng:

- "Đúng như tôi nói từ đầu. Bản chất của em là một con điếm, không hơn không kém. Thiếu tôi vài ngày, em liền không chịu được, phải chạy ra ngoài tìm đàn ông"

Nói đến đây một tay hắn chống xuống giường rồi một tay giữ lấy một bên quai hàm của Hạ Mộc Vân, thô bạo đặt một nụ hôn lên môi anh đào của cô, giống như là đang cắn mút, trừng phạt hơn là hôn. Trong lòng Hàn Thiên thừa biết rõ là Hạ Mộc Vân chưa dám lên giường cùng người đàn ông khác. Nhưng việc cô tự ý ra ngoài, làm trái lời anh cũng sẽ khiến cô phải chịu sự trừng phạt rồi. Như vậy có đáng gì so với lỗi lầm của cô.

Nước mắt từ khe mắt của Hạ Mộc Vân cũng đã trào ra liên tục, đua nhau chảy dài trên gò má, cô đưa tay chống lên ngực Hàn Thiên như muốn tháo chạy.

Vì sự phản kháng của Hạ Mộc Vân càng làm cho Hàn Thiên gần như bị kích thích thêm, cô bây giờ dám từ chối hắn sao, hay là đã chán ghét hắn rồi, cô có quyền sao?

Không phải vừa rồi còn khóc lóc cầu xin anh nghe cô giải thích sao, không phải là muốn anh đừng lạnh lùng với cô nữa sao. Bây giờ lại muốn phản kháng, chống đối. Hay là hóa ra lâu nay tất cả của cô đều là diễn, là lừa gạt anh.

Lửa giận trong lòng Hàn Thiên dâng cao, hắn nhả đôi môi đã rách và sưng tấy của cô ra, dồn hết sự tập trung vào việc xé rách hết bộ váy xộc xệch trên người cô, 2 tay bắt lấy rồi giữ chặt hai tay đang đập loạn xạ của Hạ Mộc Vân, lửa giận càng tăng lên hùng hục, mày kiếm nhíu lại, mắt phượng giục giục, hô hấp dồn dập, hắn nhích người lên trên, bàn tay giờ lên rồi vùng xuống rất nhanh.

Chát

- "Dám phản kháng tôi sao? Không phải mới vừa rồi còn giải thích rồi cầu xin tôi tha thứ hay sao?"

Nụ cười lạnh lẽo như hàn băng, hắn lấy chiếc khăn bên cạnh tới, một tay túm chặt tóc Hạ Mộc Vân, kéo cô lên đầu giường.

Hạ Mộc Vân vừa khóc vừa cầu xin, hai tay yếu ớt giữ lấy tay hắn:

- "Thiên... em xin anh... đừng như vậy... đừng làm em sợ....."

Nhưng cô càng cầu xin thì Hàn Thiên càng hung bạo hơn, hắn dùng sức kéo cô tới đầu giường, dùng khăn trói hai tay cô trên đó, sau đó bước xuống giường, tiện tay lấy cạnh tủ một chiếc thắt lưng của hắn rồi cầm nó trên tay, hai tay giật giật thắt lưng, tàn nhẫn phun ra mấy chữ:

- "Đi điếm, thích ra ngoài câu dẫn đàn ông như vậy, hôm nay tôi sẽ đánh gãy chân em để xem em ra ngoài như thế nào"

Vút

Đứt lòi, hắn liền vùng ngay chiếc thắt lưng xuống ngay bắp chân trắng nõn của Hạ Mộc Vân, để lại một dấu dài và sâu, máu chảy ra từng giọt, từng đợt đánh xuống của chiếc thắt lưng bằng da không hề giảm nhẹ mà còn mạnh hơn.

Hạ Mộc Vân sợ hãi vùng vẫy, cô dùng chút sức lực của mình để giật đứt chiếc khăn nhưng chỉ khiến cổ tay cô đau hơn, hai chân bị đánh đến đau rát, cô thu chân lại thì đòn roi lại rơi xuống bụng, chỉ đành nhẫn nhịn dụi chân ra cho hắn đánh, nước mắt giàn giụa, thảm thiết cầu xin:

- "Thiên... em xin anh... làm ơn... đừng đánh nữa... xin anh....."

- "Câm miệng. Tôi cấm em gọi tôi bằng cái tên ấy. Miệng của con điếm như em chỉ để ngậm những "thứ ấy" của đàn ông. Không có quyền được dùng nó để gọi tên tôi"

Hàn Thiên như ác ma không tìm phổi, hắn thốt ra những lời nói si nhục Hạ Mộc Vân, hắn như giết chết con tim của cô. Hàn Thiên liên tục vùng từng đòn roi xuống chân của Hạ Mộc Vân, vừa đánh vừa mắng.

Vút vút vút

- "Tôi đang không biết phải xử lý em như thế nào, bây giờ em lại gợi ý cho tôi bằng cách này. Đúng là đã có kinh nghiệm phục vụ đàn ông rồi. Gương mặt này, thân thể này đã phục vụ bao nhiêu thằng rồi?". Hàn Thiên gào lên.

Hạ Mộc Vân không còn sức kêu gào nữa, cô xụi lơ nằm một góc giường, hai tay vẫn đang bị trói chặt, cổ tay đã sưng đỏ và tróc da đến chảy máu, các ngón tay đều đã trắng bệch, tóc tai rối bù, che đi một nửa gương mặt, mặt mũi cô lấm lem nước mắt, quần áo trên người cũng đã bị cởi sạch hoàn toàn. Cô sai rồi, cô sai khi đã không nghe lời Hàn Thiên, sai khi đã tự ý ra ngoài, cô sai khi khiến anh hiểu lầm cô. Nhưng tuyệt đối cô không hối hận vì đã giải thích với anh ngày hôm nay, cô không muốn anh hiểu lầm cô, cô thà chết cũng tuyệt đối muốn Hàn Thiên tin tưởng cô.

Đánh được một lúc, đến khi hai chân Hạ Mộc Vân chẳng còn chỗ nào lành lặn nữa, Hàn Thiên mới đem chiếc thắt lưng trên tay vút sang một bên, thản nhiên cởi bỏ chiếc khăn tắm quấn ngang hông rồi leo lên giường, tàn nhẫn nói:

- "Không có hai chân thì tôi vẫn có cách khác chơi em"

Hạ Mộc Vân lắc đầu như điên, liên tục lùi về phía sau, đau đớn la hét

- "Khôngggg! Đừng lại gần đây!"

Cô khóc như một đứa trẻ bị ba mẹ phạt, sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt, đau đớn không chỉ về thể xác mà còn về trái tim.

Hàn Thiên như không nghe thấy những gì Hạ Mộc Vân cầu xin, tiến tới trước mặt cô, nhẹ nhàng vén tóc cô ra khỏi gò má, vết máu trên khoé miệng cô hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn. Cười lạnh một tiếng, hắn cúi đầu xuống liếm nhẹ lên vết máu đó rồi lại tiếp tục găm cắn môi cô, hai tay kéo dãn hai chân cô ra, vừa đưa con cự long to lớn, nóng hôi của hắn vào nơi non mềm của cô, liên động mạnh thắt lưng.

- "Aaaa"

Hai tay Hàn Thiên tàn nhẫn xoa bóp, nhào nặn hai bên ngực Hạ Mộc Vân, tạo ra những hình dạng khác nhau, lưu lại những dấu tay đỏ hồng.

Hạ Mộc Vân kêu khóc không thành tiếng, chỉ có thể nức nở ở cổ họng.

Phía dưới hạ thân không ngừng luật động, Hàn Thiên càng lúc càng thờ dốc nặng nề, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vào sâu hơn trong cơ thể Hạ Mộc Vân, như muốn xé rách cơ thể cô.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Hàn Thiên càng lúc càng điên cuồng, hắn không có ý định sẽ tha cho Hạ Mộc Vân nhưng khi hắn vừa phóng ra một dòng tinh hoa nóng hôi, rót vào nơi sâu nhất của cô thì cô cũng kiệt sức và thiếp đi, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn mà dừng lại.

Bên tai Hạ Mộc Vân vẫn văng vẳng giọng nói của Hàn Thiên:

- "Đây là lời cảnh cáo cho việc không nghe lời của em. Lần sau em còn như vậy nữa, tôi sẽ giết chết em"

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vị trí dành cho em

Khi Hạ Mộc Vân tỉnh lại đã là giữa trưa, hai tay cô đã được Hàn Thiên cởi trói ra những máu tụ trên đó vẫn còn mặc dù các vết máu ở chỗ tróc da đã khô. Cô chống hai tay đau nhức xuống giường, từ từ ngồi dậy, hạ thân đau đến muốn rách ra, hai chân đầy rẫy các vết máu dài và chần chịt, máu thấm từng giọt nhỏ xuống gra giường, ngay cả hít thở bây giờ cô cũng cảm thấy khó khăn, đau đớn trong tim lan ra cả toàn thân.

Hạ Mộc Vân cắn chặt môi để không gào thét thành tiếng, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống.....

Hàn Thiên anh có cần cô nữa không?

Hay anh đã vứt bỏ cô thật rồi....?

Lau sạch nước mắt, cô xoay người đi, từ từ đặt hai chân xuống sàn, nhưng khi cô vừa nâng người đứng lên thì lập tức ngã xuống giường lại. Hai chân cô đứng là không thể đi nổi nữa.

Hàn Thiên thật sự muốn đánh gãy chân cô.

Cắn chặt môi chịu đau, Hạ Mộc Vân nhích người tới đầu giường, hai tay vịn lên tường mà bước từng bước vào phòng tắm.

Vì những vết thương trên người còn chưa lành nên Hạ Mộc Vân phải mất đến hai tiếng mới có thể tắm xong, cô lại bám vịn vào tường mà trở lại giường, gian nan ngồi xuống.

Cô ngồi im lặng rất lâu trên giường, hai mắt cứ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không hề chớp.

" Còn đau không? "

" Em yêu tôi? "

" Nhớ tôi không? "

.....

Từng câu nói dịu dàng của Hàn Thiên cứ quẩn quanh trong đầu cô. Cô nhớ rất rõ lần đầu tiên khi cô nói yêu anh, anh đã hài lòng thế nào. Khi đó dù anh không đáp lại tình cảm của cô nhưng anh vẫn không xem thường nó, nhưng hôm nay... mọi thứ đã khác.

Hàn Thiên thật sự không cần cô nữa rồi, anh vốn dĩ không muốn hao tâm tổn sức với cô như vậy, bởi cũng chẳng cần phải để cô trong lòng, nhưng vì hôm qua anh bảo cô khơi lại mọi việc nên anh mới nổi giận với cô.

Hôm qua Hạ Mộc Vân mong rằng sau khi cô giải thích với Hàn Thiên xong thì anh sẽ tin cô, anh sẽ không nghi ngờ cô nữa, sẽ không lạnh lùng với cô nữa. Nhưng cô không ngờ anh lại đối xử như vậy với cô. Anh thô bạo chưa từng có.

Hàn Thiên, anh thực sự không cần cô.

Nửa đêm cũng không cần...

Nước mắt mặn chát và nóng hổi lại chạy dọc xuống gò má Hạ Mộc Vân.

Có lẽ cô thật sự phải rời đi thật rồi, nhưng cô lại không có đủ can đảm. Cô mệt lắm rồi.

.....

Hàn Thiên bây giờ đã đến công ty, tâm tình ngày hôm nay của anh không tốt nên không ai dám đến, ngay cả trong cuộc họp mà các cổ đông cũng không dám nói gì nhiều.

Còn anh, trong lòng có chút khó chịu, không mờ nhạt như lần trước mà nó rất rõ nét, anh thực sự đang lo lắng cho người phụ nữ ở nhà kia.

Hạ Mộc Vân ngủ một giấc đến chiều mới tỉnh dậy, dì Hoa mang cháo vào cho cô.

- "Mộc Vân, ăn chút cháo đi, rồi uống thuốc, vết thương cần phải chăm sóc cẩn thận nếu không sẽ để lại sẹo."

Hạ Mộc Vân nhìn dì Hoa gật đầu, bà đến gần đút cháo cho cô rồi cho cô uống thuốc. Uống thuốc xong cô tiếp tục ngủ một giấc đến tối.

Hàn Thiên trở về biệt thự khá sớm, anh đi lên phòng tắm rửa. Nhìn thấy Hạ Mộc Vân im lặng nằm trên giường, anh cũng không nói gì, trong lòng có chút yên tâm hơn.

.....

Đến khuya, Hàn Thiên làm việc xong, anh lại trở về phòng.

Ngủ cả một ngày nên bây giờ Hạ Mộc Vân không ngủ được, thấy tiếng động cô liền nhắm mắt lại, cô hiện tại thật không biết phải đối mặt với anh ra sao.

Anh ngồi xuống cạnh giường cô, muốn đưa tay xoa gương mặt cô nhưng cánh tay đến không trung rồi dừng lại, anh im lặng ngắm nhìn gương mặt cô.

Cô rất gầy, chỉ mới vài tháng ở cùng anh nhìn cô càng xanh xao và gầy hơn hẳn, thân hình vốn mảnh khảnh nay lại càng mảnh khảnh hơn.

Hạ Mộc Vân bắt ngờ mở mắt ra nhìn anh:

- "Anh lên ngủ đi"

- "Còn đau không?" Anh hỏi.

Hạ Mộc Vân quay đầu sang một bên:

- "Thiên, em không đau."

Nước mắt cô không chịu được nữa liền rơi xuống.

Anh bóp cằm cô xoay mặt về phía mình:

- "Đừng ngoan cố nữa, tôi đã nói..."

- "Đừng chống đối, nếu không người đau khổ nhất sẽ là em, đúng không." Cô tiếp lời.

Hàn Thiên thấp giọng:

- "Đây là lỗi của em. Bây giờ em muốn trách tôi?"

Hạ Mộc Vân không muốn đôi co cùng anh nữa, cô lên tiếng:

- "Em phải ngủ đây"

.....

Lúc này, dì Hoa mang thuốc vào.

- "Thiếu gia." Bà không ngờ anh sẽ trong đây.

Anh gạt đầu rồi nhìn những lọ thuốc trong tay bà:

- "Đưa tôi."

- "Chuyện này..." Dì Hoa khó xử nhìn anh.

Anh cầm lấy rồi đóng cửa lại, bước đến cạnh giường cô, anh kéo chiếc chăn đang bao quanh người cô ra.

- "Đừng đắp chăn, không có không khí vết thương sẽ càng khó lành."

Hạ Mộc Vân nằm yên mặc cho anh điều khiển.

Hàn Thiên ngồi xuống đổ ít thuốc ra miếng bông, anh cầm lấy cánh tay cô, Hạ Mộc Vân bất ngờ rút tay lại nhưng bị anh nắm chắc lấy.

Anh chạm nhẹ lên vết thương của cô, Hạ Mộc Vân đau đón cau mày lại, anh thấy vậy có chút xót, vừa thổi nhẹ vừa bôi thuốc cho cô.

Hàn Thiên vẫn im lặng, cô rút tay lại, nhích người sang một bên:

- "Anh đi ngủ đi. Để em tự làm"

- "Vẫn tiếp tục chống đối tôi?". Hàn Thiên nói.

Hạ Mộc Vân không nói gì nữa, ngồi yên để Hàn Thiên bôi thuốc cho cô. Nước mắt lại không tự chủ được rơi xuống.

Vì sao những lúc cô mệt mỏi nhất, những lúc cô muốn rời xa, buông bỏ anh nhất, anh lại trở về ân cần, ôn nhu, nhẹ nhàng với cô. Tại sao anh không tàn nhẫn luôn với cô như anh đã làm mà lại tỏ ra quan tâm cô như vậy? Tại sao anh luôn gieo lên trong lòng cô niềm hy vọng rồi sau đó cũng chính anh dập tắt niềm hy vọng đó đi?

"Hàn Thiên, rốt cuộc anh là người như thế nào?"

"Hàn Thiên, trong tim anh có vị trí nào dành cho em không? Một chút thôi cũng được."

Những câu hỏi trong lòng Hạ Mộc Vân rất muốn hỏi Hàn Thiên, nhưng lại không dám thốt ra.

- "Người tôi yêu duy nhất là Chu Diệp Châu. Những người khác, nằm mơ đi"

Trong lòng cô vẫn văng vẳng câu nói của anh với Từ Lãnh Minh hôm trước.

Cô hỏi anh làm gì nữa, không phải là cô đã có đáp án đây rồi ư?

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nỗi đau thấu lòng

Cứ thế suốt một tuần Hạ Mộc Vân không bước ra khỏi phòng, thậm chí không rời khỏi giường. Vết thương được dì Hoa xử lý tốt nên chỉ còn lại vết mờ, bôi vài lần nữa sẽ khỏi.

Hàn Thiên cả tuần nay cũng không quấy rầy cô, anh không trở về nhà kể từ ngày hôm đó, nói thẳng là cả một tuần họ không gặp nhau. Có lẽ Hàn Thiên đã chán cô thật rồi.

Đêm nào Hạ Mộc Vân cũng không ngủ được, cô cứ nằm im nhìn trần nhà, nước mắt không tự chủ được lại cứ rơi xuống, cô khóc, hầu như đêm nào cô cũng khóc suốt đêm. Cô đã làm gì sai mà Hàn Thiên lại đối xử với cô như vậy. Rõ ràng Hàn Thiên biết cô chưa từng phản bội anh, nhưng anh một mực

cho đó là một cái tội và thẳng tay trừng phạt cô, dày vò cô, tàn nhẫn với cô. Hàn Thiên, tại sao anh lại nhẫn tâm với cô như vậy?

"Người tôi yêu duy nhất là Chu Diệp Châu, còn những người khác, nằm mơ đi". Mỗi ngày câu nói đó của Hàn Thiên cứ văng vẳng trong đầu Hạ Mộc Vân khiến cô không thể ngừng suy nghĩ.

Có lẽ cô nên rời bỏ anh, rời bỏ một người không bao giờ yêu cô, rời bỏ một người vốn dĩ và mãi mãi không bao giờ thuộc về cô.

.....

Hơn 1 tuần nay anh không trở về nhà, anh vẫn ở Kings đến sáng, mỗi ngày một cô tình nhân khác nhau để giải tỏa nhu cầu.

Nhưng hôm nay, Hàn Thiên sau khi đến hộp đêm một lúc rồi liền muốn trở về biệt thự.

Bước vào phòng, anh nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang ngồi trên giường. Thấy anh về cô rất bất ngờ và cũng có phần bối rối. Nhanh chóng bước xuống giường, cô đi ngang qua anh, bước vào phòng tắm pha nước cho anh tắm như một thói quen, cả 2 người đều im lặng không ai nói với ai câu nào. Hàn Thiên mặc dù không hài lòng với thái độ của Hạ Mộc Vân nhưng anh cũng không làm khó cô thêm.

Hạ Mộc Vân ở trong phòng tắm, nước mắt đã rơi, Hàn Thiên lâu như vậy mới trở về nhà, nhưng trên người anh lại nồng nàn mùi nước hoa của phụ nữ, những ngày qua là anh đã ở cùng những người bọn họ sao. Hàn Thiên, em có nên rời đi không? Sau khi rời xa anh, liệu em có hối hận không?

.....

Hàn Thiên tắm xong không một chút ngoái nhìn về Hạ Mộc Vân đang nằm trên giường, trong phòng im lặng đến đáng sợ, không khí theo đó cũng lạnh lẽo hơn nhiều phần.

Đêm nay, sau khi Hàn Thiên trở về phòng từ thư phòng, trời đã rạng sáng, nhìn Hạ Mộc Vân nghiêng người quay lưng về phía anh, Hàn Thiên cũng không quan tâm, chẳng qua chỉ trùm mặc nằm lên giường.

Nửa đêm, trong phòng yên tĩnh, Hàn Thiên bị tiếng khóc phụ nữ đánh thức.

Tiếng khóc từ phía Hạ Mộc Vân truyền đến, trong phòng một mảnh đen kịt, chỉ thấy ánh sáng từ vàng trăng chiếu vào, Hạ Mộc Vân lưng quay về phía anh, hai vai đang run run, khóc đến đau lòng.

- "Khóc cái gì?"

Tiếng khóc của cô, một tiếng lại một tiếng xuyên thấu lòng anh, làm anh phiền muộn không dứt, cơn buồn ngủ cũng biến mất không ít.

Hạ Mộc Vân không lên tiếng, đem mình lui vào trong chăn.

- "Tôi đang hỏi em, khóc cái gì?"

Thấy cô trốn, Hàn Thiên không hỏi lại nữa, trực tiếp kéo chăn ra, chống khuỷu tay lên, mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn nhìn cô.

- "Không có..... Em không có khóc..."

Rõ ràng lời nói cũng lộ ra tiếng nức nở, nhưng vẫn không thừa nhận mình khóc.

- "Chết tiệt"

Hàn Thiên bị cô quấy nhiễu đến phiền lòng, sinh ra nóng nảy tức giận, làm sao còn cảm giác muốn ngủ.

- "Thật xin lỗi.... Em... Em đi ngủ ở phòng khác..."

Hạ Mộc Vân nghe anh mắng, vội vàng nói xin lỗi, vội vã muốn xuống giường, cô biết ngày mai Hàn Thiên còn phải đi làm, cô không muốn làm phiền anh.

Thấy cô ngồi dậy, Hàn Thiên dùng lực, trực tiếp đem cô đẩy ngã xuống.

- "Đi đâu?" Cô muốn đi, anh lại không muốn thả người, thân thể nặng trĩu đem cô gắt gao áp lên trên giường, muốn cô đi đâu cũng không được.

- "Em sang ngủ ở phòng khác....".

Lúc này đối mặt với cô, mới phát hiện không biết cô khóc bao lâu, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, giống như mắt cá vàng.

Vậy mà, cô vừa nói xong, Hàn Thiên bắt đầu động thủ cởi quần áo của cô. Cô nửa đêm không ngủ, thái độ thì không mấy vui vẻ khi anh trở về, nằm ngủ cạnh anh khó chịu đến mức phải khóc sao, đến mức muốn sang phòng khác ngủ sao? Không chỉ làm cho anh cũng không ngủ được, ngược lại còn khơi lên dục vọng mà anh cưỡng chế mấy ngày nay, đêm nào anh cũng qua đêm bên ngoài, cũng đều phóng túng với phụ nữ, nhưng không bất kỳ một ai cho anh có cảm giác giống như Hạ Mộc Vân. Dù sao anh cũng không muốn nhịn nữa, cô là người phụ nữ của anh, anh muốn, cô phải cho.

- "Hàn Thiên.....đừng mà...."

Nhưng Hàn Thiên căn bản không để ý tới lời cầu khẩn của cô, thô lỗ cời đồ ngủ của cô ra, cũng cời quần áo của mình vứt sang một bên. Anh đưa tay giữ chặt hai tay đang vùng vẫy của cô, đầu gối đẩy hai chân cô ra, không báo hiệu trước, không treu chọc, cũng không quản cô có tiếp nhận được hay không, Hàn Thiên thẳng tiến vào chỗ kín của cô.

- "A...."

Giống như bị xé rách, làm cơ thể Hạ Mộc Vân cứng lại, kêu lên tiếng

- "Không... đừng mà"

Đau đớn kịch liệt làm Hạ Mộc Vân nhắm mắt lại, hai tay vô lực giãy giụa buông xuống bên người. Thân thể cô vì muốn né tránh cổ đau đớn này mà thẳng lùi về phía sau.

Nhưng Hàn Thiên không buông tha cô, rút ra cắm vào, Hạ Mộc Vân không nhịn được, nước mắt vẫn không ngừng rơi, tiếng khóc của cô thật thương tâm, đau đớn kịch liệt, muốn né ra, nhưng cô càng di chuyển Hàn Thiên càng vui sâu hơn.

- "Cầu xin anh....em đau quá...."

Thân thể chịu quá nhiều đau đớn làm Hạ Mộc Vân bắt lực giãy giụa.

Hàn Thiên cũng không để ý cô có chịu được hay không, ở trong thân thể cô nhanh chóng ra vào. Anh không hôn cô, chẳng qua chỉ vùi đầu vào cắn cổ trắng nõn mang theo mùi hương nhàn nhạt, mặc kệ tiếng kêu la cùng cầu xin tha thứ truyền đến bên tai.

Anh không cho phép cô né tránh, một tay dùng sức vuốt ve ngực cô, một tay đặt ở hông cô, nửa người dưới dùng sức ra vào. Lúc này, anh cái gì cũng không nghĩ, chỉ muốn dục vọng đang dâng cao phát tiết trong cơ thể này, chỉ coi cô là công cụ để thỏa mãn.

Cho đến khi anh phát tiết xong, lật mình rời khỏi Hạ Mộc Vân. Cô cũng không nhúc nhích, chờ anh sau khi vào phòng tắm đi ra, cô lui người lại, dùng chăn phủ lên, nằm nghiêng người quay lưng về phía anh, mắt nhắm lại giống như ngủ thiếp đi.

Hàn Thiên nhìn bờ vai nhỏ nhắn yếu đuối của cô, có loại xúc động muốn nhét cô vào trong ngực, tay mới vươn ra, lại lập tức lui trở về, buồn bã nằm lên giường. Lần này, bên tai không truyền đến tiếng khóc của Hạ Mộc Vân nữa, anh nhắm mắt lại, không để ý tới cảm giác lo lắng kia.

Qua thật lâu, khi Hạ Mộc Vân nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Hàn Thiên. Vốn đang nhắm mắt, lại chậm rãi mở ra.

Không ngăn được nước mắt theo gương mặt rơi xuống, biến mất ở mép tóc. Nửa người dưới khó chịu làm cô không dám nhúc nhích, cô cẩn thận bước xuống, nhặt quần áo bị ném ở góc giường, một lần nữa mặc lại lên người.

Hạ Mộc Vân không nằm trên giường nữa, cũng không sợ trên mặt đất lạnh như băng, cứ như vậy khom gối ngồi dưới đất, ngây ngốc ngẩn người.

Vừa rồi anh rất thô bạo, chỉ vì thỏa mãn dục vọng của mình, thậm chí anh còn không hôn cô, anh chỉ phát tiết lên người cô, mặc cho cô đau đớn, mặc cho cô gào thét cầu xin anh dừng lại.

Mới vừa rồi, khi cô bảo cô sẽ sang phòng khác ngủ. Anh liền không chút đắn đo, cúi xuống nói bên tai cô.

- "Ngày mai, em lập tức chuyển xuống căn phòng để đồ cũ ở dưới lầu, từ nay em sẽ ở phòng đó. Đã hài lòng chưa?"

Hạ Mộc Vân ngây ngốc người nhớ lại, anh đã không cần cô như vậy, ngay cả ở chung phòng anh cũng không muốn. Hóa ra mấy ngày nay anh không về nhà là vì anh không muốn ở cùng cô.

Vậy, cô còn ở đây để bám víu lấy anh tới bao giờ nữa, đã đến lúc cô phải có quyết định cho mình rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chu Diệp Châu Trở Về

Sáng hôm sau, Hạ Mộc Vân cùng một vài người làm thu dọn lại phòng để đồ ở dưới nhà, cô lên phòng một mình thu dọn lại một đồ đạc để chuyển xuống dưới. Nuốt nước mắt vào trong, lòng cô đau thắt lại, nhìn lại căn phòng ngủ của 2 người lần cuối, nơi đây Hàn Thiên và cô đã đau đớn có, thù hận có, oán trách có, hạnh phúc có, nhưng thất vọng cũng có. Hạ Mộc Vân quay người đóng cửa lại. Căn phòng này vốn dĩ từ trước đã có chủ nhân, cô lâu

nay chỉ là người thay thế mà thôi. Đã đến lúc cô phải trả lại cho anh và người anh yêu rồi.

Đang loay hoay thu xếp đồ đạc ở căn phòng phía dưới. Cô chỉ dự định ở đây thêm ít ngày, sau đó thu xếp chỗ ở mới, cô sẽ đón mẹ và cùng nhau rời đi. Chừng ấy thời gian ở bên cạnh anh, không nhiều, nhưng có lẽ đủ, cô nghĩ là cô đã trả hết cho anh rồi, bấy nhiêu đau khổ, tủi nhục cô đã chịu đủ rồi, cô đã yêu anh, yêu anh rất nhiều. Nhưng cô không hối hận vì mình đã yêu anh, cô rất trân trọng tình cảm đó, chỉ là cô không phải là người được anh chọn để yêu. Cô mệt rồi, cô sẽ trả lại cuộc sống của anh như trước đây. Cô biết bản thân cô là ai, và cô biết rằng mãi mãi mình không bao giờ là người có thể yêu được anh, được ở bên cạnh anh. Không bao giờ.....

.....

Đang thu dọn đồ đạc trong phòng thì Hạ Mộc Vân nghe thấy phía ngoài phòng khách tiếng nói chuyện của di Hoa và một cô gái:

- "Chu..tiểu thư...cô về nước rồi sao?". Di Hoa bất ngờ khi cô gái xinh đẹp trước mặt đi tiến vào.

- "Di Hoa, di có khỏe không. Cháu là Diệp Châu đây".

Đó chính là Chu Diệp Châu, vị hôn thê của Hàn Thiên. Cô ấy đã trở về rồi.

Lúc này, Hạ Mộc Vân từ trong phòng bước ra. Nghe 2 người nói chuyện, cô nhận ra cô gái đó là ai. Đây là Chu tiểu thư sao? Đúng như lời đồn, một cô gái xinh đẹp động lòng người, sắc nước hương trời, vẻ đẹp kiều sa, gợi cảm, thảo nào Hàn Thiên lại yêu cô ấy như vậy.

Chu Diệp Châu chào hỏi di Hoa xong, nhìn một vòng xung quanh nhà thì nhìn thấy phía sau phòng bếp có một cô gái xinh đẹp đang trầm ngâm nhìn mình, cô không nghĩ đó là người làm trong nhà đâu, vì người làm trong nhà đều mang đồng phục chứ không mang váy ở nhà như cô gái ấy. Vì có chút không hiểu, Chu Diệp Châu liền nheo hoi:

- "Cô gái, cô là ai vậy?"

Hạ Mộc Vân bị câu hỏi của Chu Diệp Châu làm cho giật mình, bất ngờ không biết phải phản ứng ra sao. Cô phải trả lời câu hỏi đó như thế nào? Cô không thể trả lời mình là tình nhân do Hàn Thiên mua về được. Nếu cô trả lời như vậy chắc chắn Hàn Thiên sẽ không tha cho cô.

Đang lúc không biết phải làm sao. Thì bất ngờ điện thoại của Chu Diệp Châu vang lên:

Reng...reng

- "Alo, con vừa về đến TP.A rồi mẹ. Con đang ở nhà anh Thiên, con muốn tạo bất ngờ cho anh ấy"

Vừa trả lời điện thoại, Chu Diệp Châu vừa sải bước lên cầu thang, tay ra hiệu cho di Hoa giúp cô đưa hành lý lên phòng.

- "Vâng, có lẽ ngày mai con cùng anh Thiên sẽ sang chào bố mẹ....."

.....

Hạ Mộc Vân bây giờ mới dám thở mạnh ra. Nếu lúc ấy mà Chu Diệp Châu không có điện thoại thì Hạ Mộc Vân bây giờ chắc chắn là cũng sắp đông cứng như đá rồi.

Bây giờ Chu Diệp Châu có lẽ đã đi lên phòng. Vừa rồi cô ấy có bảo với mẹ rằng cô ấy muốn tạo bất ngờ cho anh, tức là Hàn Thiên không biết là hôm nay cô sẽ trở về. Vậy mà không hẹn mà gặp, vừa hôm qua Hàn Thiên bắt cô chuyển xuống phòng dưới. Bọn họ thật đúng là không cần nói cũng đã quá hiểu nhau, thật sự là tiên đồng ngọc nữ, cặp đôi trời sinh. Vậy mà lâu nay cô lại là người chen ngang tình cảm đẹp đẽ đó. Hạ Mộc Vân cũng thật không ngờ, đến ngày hôm nay cô lại xấu xa trở thành "tiểu tam", cư nhiên trở thành người thứ ba.

Có lẽ cũng chính vì lý do như vậy mà Hàn Thiên chán ghét cô. Đôi lúc thậm chí Hạ Mộc Vân còn thấy chán ghét cả bản thân mình mà, cô chỉ suốt ngày khóc lóc yếu đuối, mộng mị trong tình yêu với anh, cô biết là sai nhưng vẫn cố chấp yêu anh, cố chấp lấy lòng anh. Cô thật ngu ngốc.

.....

Hàn Thiên trở về nhà lúc 7h tối.

Bước vào nhà, thấy Hạ Mộc Vân đang dọn ăn trong bếp. Anh đứng đấy yên lặng nhìn cô, không khí mà Hạ Mộc Vân mang lại cảm giác rất yên bình, rất gia đình. Với một người bận rộn hàng tá công việc một ngày, đã lâu lắm rồi anh không trở về nhà thăm bố mẹ. Chính Hạ Mộc Vân là người cho anh cảm giác muốn trở về nhà ăn tối sau khi công việc ở công ty kết thúc.

Hàn Thiên biết anh biết anh đã hơi quá đáng với cô, nhưng anh lại muốn trừng phạt cô, để cô biết được rằng cả cuộc đời này, cô chỉ có thể là người phụ nữ của một mình Hàn Thiên.

- "Thiênnnnn"

Một giọng nói mềm mại vang lên phía trên cầu thang cắt đứt dòng suy nghĩ của Hàn Thiên. Giọng nói này đối với Hàn Thiên mà nói là rất quen thuộc.

Phía trong bếp Hạ Mộc Vân theo tiếng gọi ấy cũng nhìn ra, anh đã về từ lúc nào, tại sao lại không lên tiếng. Có lẽ nhìn thấy hôn thê của mình anh bất ngờ lắm. Hạ Mộc Vân cười đắng.

- "Châu Nhi, về lúc nào, tại sao không nói với anh?"

Chu Diệp Châu chạy xuống xà vào lòng anh, nũng nịu lên tiếng:

- "Em muốn làm anh bất ngờ mà. Thiên, anh có vui không?"

Hàn Thiên ôm lấy Chu Diệp Châu vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc xoắn dài phía sau, hít hà mùi hương anh yêu thích.

- "Lần sau không được phép giấu anh. Nhớ chưa?"

Hàn Thiên vừa nói, vừa hôn lên tóc Chu Diệp Châu. Hoàn toàn không còn để ý đến cô gái đứng trong bếp đang nhìn ra tội nghiệp. Anh đúng là rất yêu Chu Diệp Châu. Trước đây, dù cô ngồi ở sofa chờ anh cả một buổi tối thì anh cũng không bao giờ nhẹ nhàng với cô như vậy. Anh chỉ đơn giản là hỏi qua loa cô vài câu rồi thôi, nghĩ đến đây, hốc mắt Hạ Mộc Vân đã đỏ hoe.

- "Thiên, em nhớ anh quá"

Chu Diệp Châu vui mặt vào ngực anh lên tiếng.

- "Ngoan"

- "Thiên, mình lên phòng đi".

Nói rồi Chu Diệp Châu kéo tay Hàn Thiên bước lên cầu thang.

.....

Bước vào phòng ngủ, hẳn có chút ngạc nhiên, không còn mùi hương tự nhiên nhẹ nhàng của Hạ Mộc Vân nữa, thay vào đó là mùi áo quần, nước hoa đắt tiền của Chu Diệp Châu. Trong phòng không còn một đồ dùng hay một dấu vết gì của Hạ Mộc Vân nữa. Hôm qua anh nói như vậy nên cô đã chuyển xuống dưới rồi sao.

- "Thiên, anh nghĩ gì vậy?"

Chu Diệp Châu thấy Hàn Thiên thất thần như vậy, cô liền lên tiếng hỏi.

Hàn Thiên không trả lời câu hỏi của Chu Diệp Châu, chỉ lắc đầu, anh liền chuyển hướng trả lời:

- "Châu Nhi, giúp anh vào pha nước tắm"

Chu Diệp Châu vui vẻ đi vào phòng tắm, ríu rít hỏi:

- "Thiên, anh muốn nước nóng nhiều hay nóng ít? Anh có muốn dầu thơm không? Anh dùng loại nào?"

- "Nóng ít thôi. Không cần dầu thơm"

Hàn Thiên trả lời Chu Diệp Châu trong phòng tắm. Lúc trước chỉ cần là anh về, Hạ Mộc Vân sẽ tự động pha nước cho anh, tùy vào thời tiết, cô sẽ tự điều chỉnh nhiệt độ nước cho vừa với anh, điều này anh chưa bao giờ phải nhắc nhở cô lần nào. Có lẽ cô đã rất quan tâm anh, rất hiểu anh.

.....

Tắm xong, Hàn Thiên và Chu Diệp Châu bước xuống nhà ăn. Lúc này Hạ Mộc Vân và Di Hoa đang dọn món lên bàn.

Chu Diệp Châu nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang bung món ăn, nhớ là lúc sáng Hạ Mộc Vân vẫn chưa trả lời cô, Chu Diệp Châu hỏi lại lần nữa:

- "Cô là ai vậy? Lúc sáng còn chưa trả lời tôi".

Hạ Mộc Vân bị Chu Diệp Châu hỏi lại lần nữa, luống cuống suốt chút nữa đánh rơi cả tô canh ở trên tay. Hàn Thiên ở phía đối diện này giờ không nói gì. Nghe thấy Chu Diệp Châu hỏi Hạ Mộc Vân như vậy, anh liền ngước lên, bình tĩnh trả lời.

- "Cô ấy là cháu của di Hoa"

- "À"

Di Hoa nghe Hàn Thiên nói như vậy cũng thuận theo:

- "Đúng vậy Chu tiểu thư, đây là cháu gái tôi. Hạ Mộc Vân"

Hạ Mộc Vân nhẹ nhàng gạt đầu mỉm cười thay cho chào hỏi. Đứng bên cạnh Chu Diệp Châu, cô cảm thấy khí chất của cô ấy toát ra thật sự hơn người.

- "Thế à. Cô biết tôi là ai chứ?"

Chu Diệp Châu trả lời di Hoa, sau đó nhìn về phía Hạ Mộc Vân rồi lên tiếng hỏi.

- "Vâng, em biết".

Hạ Mộc Vân khó khăn trả lời. Cô biết, biết rất rõ cô ấy, nhìn Hàn Thiên lạnh lùng ở phía đối diện, trong tâm cô như thất lại, đau, chính xác là đau lòng.

- "Được rồi, cô gái xinh đẹp"

Chu Diệp Châu mỉm cười, cất tiếng khen Hạ Mộc Vân. Vì sống ở nước ngoài nhiều năm, nên cách nói chuyện của Chu Diệp Châu cũng thay đổi ít nhiều. Nếu đẹp sẽ khen đẹp, nếu không thích sẽ nói là không thích. Không bao giờ tự dối lòng mình. Hơn nữa cô cháu gái này của di Hoa rất xinh đẹp, cô khen một chút cũng đâu có gì lạ đâu.

- "Được rồi, ăn cơm đi"

Hàn Thiên lúc này mới lên tiếng, không khí vui vẻ do Chu Diệp Châu tạo ra nhưng cũng không đủ xua đi sự lo lắng, thất vọng trong lòng của Hạ Mộc Vân.

Cô và di Hoa đi vào trong bếp. Không ngờ lại đau đến như vậy, thực sự rất đau. Nước mắt đã không kiềm lại được nữa mà rơi xuống, thấm ướt cả khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Mộc Vân.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Rời đi

Cả một buổi tối, Hạ Mộc Vân không hề ngủ được. Cô ngồi yên ôm gối một mình dưới đất, nước mắt cứ vô thức rơi. Lâu nay cô cứ cho rằng, chỉ cần cô ở cạnh anh, ngoan ngoãn làm tình nhân của anh đến khi anh chán ghét cô, anh sẽ tha cho cô, sẽ trả cô về với mẹ của cô. Nhưng anh lại thay đổi, anh nhẹ nhàng với cô, dịu dàng với cô, anh làm cho cô lần đầu tiên biết rung động vì một người đàn ông là anh, để rồi thật lòng yêu anh.

Những tưởng hạnh phúc đã đến với cô. Nhưng cô lại quên mất, hạnh phúc lúc này của mình là do cô đang vay mượn người khác. Cô không dám nghĩ tới một ngày nào đó anh bỏ rơi cô, vứt bỏ cô. Bây giờ anh thờ ơ, lạnh lùng với cô thì cô mới biết, thì ra cô vẫn không có gì. Tất cả những gì cô cố gắng không là gì, giờ đây nó lại trở thành số không rồi.

Nhưng cô biết, bây giờ người anh yêu đã trở về, bọn họ lại sắp kết hôn, cô biết là cô đã sai rồi, cô lừa dối hôn thê của anh, nếu cô ấy biết tình nhân của anh đang sống cùng trong một ngôi nhà với cô ấy, cô không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với cô nữa. Nhìn ánh mắt, nụ cười của anh đối với Chu Diệp Châu dịu dàng ấm áp như vậy, cô biết cô phải buông tay cho đoạn tình cảm này. Cô mệt rồi. Thực sự cô không còn thêm sức lực để gắng gượng được nữa.

Hạ Mộc Vân lau nước mắt, từ từ đứng dậy, bước đến thu dọn toàn bộ đồ đạc của cô trong căn phòng này, cô phải đi.

Hạ Mộc Vân nhẹ nhàng xách vali, tự mình mở cửa rồi bước đi. Cô cứ bước đi vô định như vậy, thất thần bước một mình trong màn đêm

Nhưng bỗng nhiên mắt cô hoa lên, đầu đau như búa bổ, 2 chân không trụ vững trên mặt đường nữa.

Rầm....

.....

Hàn Thiên sáng thức dậy, nhìn sang bên cạnh thấy Chu Diệp Châu đang nằm trong vòng tay của anh, hai người xa cách nhau một thời gian, không khỏi có chút nóng nhiệt. Chu Diệp Châu quán lấy anh gần tới khuya mới mệt mới ngủ thiếp đi. Nhìn thân thể quyến rũ của cô phơi bày dưới chăn, ánh mắt của anh dịu lại. Nhẹ nhàng rời giường, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ xong mới bước ra, lấy điện thoại lên kiểm tra, có mấy cuộc gọi nhờ từ A Nam. Hôm nay công ty có cuộc họp quan trọng nên có lẽ A Nam gọi điện nhắc nhở anh.

Sau đó Hàn Thiên liền rời nhà đến công ty, không hề biết rằng Hạ Mộc Vân bây giờ đã không còn ở trong nhà nữa.

Bệnh Viên...

Hạ Mộc Vân day day thái dương, cô mờ mắt tinh dậy. Cô đang ở trong bệnh viện sao. Hôm qua cô đang đi trên đường thì bất ngờ lại ngất xỉu. Tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

Hạ Mộc Vân nhìn quanh phòng bệnh, không có ai cả. Cổ họng khô rát, Hạ Mộc Vân khó khăn ngồi dậy, tự rót cho mình một ly nước.

Đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, cô y tá bước vào, vừa thay ống dẫn dịch cho cô, vừa nói:

- "Hôm qua cô ngất xỉu trên đường, người dân qua đường đã đưa cô vào đây. Bây giờ vẫn chưa làm thủ tục nhập viện đâu, cô nhanh chóng liên lạc với người nhà rồi làm thủ tục, đóng viện phí sớm".

Hạ Mộc Vân nghe cô y tá nói xong như vậy mới ngất ngốc một lát, hôm qua cô đi khỏi nhà Hàn Thiên mà không có một đồng trong người. Tám thẻ vàng mà Hàn Thiên đưa cho cô ngày cô đi theo anh, cô cũng không mang theo. Cô biết xoay sở ra sao đây. Mẹ cô thì đau ốm, báo cho bà thì cô sợ bà sẽ càng thêm lo, báo cho anh Phàm thì cô sợ sẽ phiền anh, cô đã không đáp lại tình cảm được cho anh, cô càng không nên cứ khó khăn lại liên lạc tức nhờ vả anh như vậy, hơn nữa cô đã từng hứa với anh Phàm rằng sẽ sống thật tốt, cô không muốn mọi người phải lo lắng cho mình.

Ngay lúc này, Hàn Thiên là cái tên duy nhất mà Hạ Mộc Vân nhớ đến. Nhưng điện thoại của cô đâu rồi? Hôm qua cô ngất xỉu mà không có người nhà nên có lẽ đồ đạc của cô đang được bệnh viện giữ gìn rồi.

Hạ Mộc Vân liền không suy nghĩ nữa, đứng dậy ra ngoài đến quầy lễ tân hỏi về điện thoại.

- "Tiểu Vân". Một giọng nói vang lên

Hạ Mộc Vân theo phản xạ quay lại nhìn, là Lưu Phàm.

- "Anh Phàm, sao anh lại ở đây?"

- "Anh đưa mẹ đi khám định kỳ, em làm sao phải vào viện thế này?"

Lưu Phàm lo lắng hỏi Hạ Mộc Vân, nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô từ xa, Lưu Phàm đã nhận ra ngay đó là Hạ Mộc Vân, lại thấy cô mặc áo quần bệnh nhân, lo lắng trong Lưu Phàm càng tăng lên gấp bội.

- "Em không sao. Anh Phàm, anh đừng lo". Hạ Mộc Vân gượng cười

- "Tiểu Vân, em không hạnh phúc với Hàn Thiên"

Lưu Phàm không nhịn được nữa liền hỏi. Mới mấy ngày không gặp đây mà Hạ Mộc Vân gầy đi thấy rõ, trông cô như người thiếu sức sống, thêm phần đang bị bệnh nữa nên gương mặt nhợt nhạt đi nhiều, da dẻ xanh xao, gầy gò.

- "Tiểu Vân, vào phòng nghỉ ngơi đi. Anh sẽ lo mọi chuyện"

- "Anh Phàm...không cần đâu...em". Hạ Mộc Vân có chút không đành.

- "Tiểu Vân, nghe anh"

.....

2 ngày nằm ở bệnh viện trôi qua nhạt nhẽo nên Hạ Mộc Vân đã xin bác sĩ cho cô xuất viện ngày hôm nay.

- "Tiểu Vân, anh thấy em vẫn chưa khỏe đâu. Hay là ở lại đây theo dõi thêm đã".

Lưu Phàm vừa giúp cô dọn đồ, vừa nói.

- "Anh Phàm, em không sao, em khỏe rồi".

Hạ Mộc Vân trấn an. Mấy ngày nay cô nằm ở bệnh viện cảm thấy rất nhàm chán, rất ngột ngạt, cô muốn được về nhà với mẹ, cô bây giờ muốn trở về những ngày tháng trước, an nhiên sống bên mẹ, vô lo vô nghĩ, nghĩ đến đây, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

.....

- "Tiểu Vân, đi thôi". Lưu Phàm sau khi làm thủ tục xuất viện cho Hạ Mộc Vân liền lên tiếng.

.....

Tại biệt thự của Hàn Thiên

- "Dì nói sao. Hạ Mộc Vân 2 ngày nay không ở nhà?"

Hàn Thiên vừa bước vào nhà liền nghe di Hoa nói với anh. 2 ngày nay công ty bận việc, anh phải tự mình giải quyết, không ngờ Hạ Mộc Vân lại to gan dám rời đi. Cô đúng thật không xem lời anh ra gì. Nhưng, Hạ Mộc Vân đi với ai? Cô đi đâu? Hàn Thiên lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, đầu dây bên kia không bắt máy. Lửa giận trong Hàn Thiên càng dâng cao. Anh lại bấm một dãy số khác.

- "A Nam, lập tức tìm kiếm Hạ Mộc Vân. Tôi muốn biết bây giờ cô ta đang ở đâu, làm gì, với ai?"

Giờ làm Hạ Mộc Vân, xem ra tôi đã quá nhẹ tay với cô, xem thường cô rồi.

.....

Lưu Phàm cùng Hạ Mộc Vân bước ra từ một quán ăn nhỏ bên đường. Hạ Mộc Vân muốn ăn gì đó một chút thì sẽ khiến sắc mặt cô khá hơn, cô sợ mẹ sẽ lo lắng cho mình, nên mới bảo Lưu Phàm ghé vào một quán ăn.

Ăn xong, vì dạ dày vốn không tốt, lại thêm vừa mới ồm ồm nên bụng của Hạ Mộc Vân hơi khó chịu, đầu óc có chút choáng váng. Lưu Phàm thấy cô như vậy liền lập tức đỡ lấy Hạ Mộc Vân, dìu cô ra xe.

.....

Lưu Phàm và Hạ Mộc Vân lại không thể ngờ, một người đàn ông đã nhìn theo bọn họ rất lâu. Hàn Thiên ngồi trong xe quan sát tất cả những cảnh tình cảm vừa rồi. 2 mắt hần đỏ lên, lửa giận dâng cao khiến hần muốn bóp nát mọi thứ.

Hạ Mộc Vân cứ nhiên đi theo thẳng đàn ông khác, 2 ngày qua cô ta không về nhà là để ở cùng người tình cũ, còn mang theo cả hành lý, muốn bỏ trốn cùng thẳng khốn đó sao? Vậy thì cô xem thường Hàn Thiên anh quá.

Hàn Thiên ung dung bước xuống xe, tiến lại về phía Hạ Mộc Vân và Lưu Phàm đang đứng. Mỗi bước chân tiến đến gần như một mũi tên đang nhắm vào Hạ Mộc Vân mà lao tới.

Hạ Mộc Vân nhìn thấy Hàn Thiên đang lạnh lùng bước về phía mình. Từng sợi dây thần kinh của Hạ Mộc Vân căng như sợi dây đàn, cô không biết phải làm gì trước tình huống bất ngờ như vậy, cô càng không ngờ rằng người đang tiến đến phía cô lại là Hàn Thiên. Anh là đang đi tìm cô sao? Hay anh chỉ tình cờ nhìn thấy cô bên đường.

Cô bận tâm vì thái độ của Hàn Thiên sẽ như thế nào. Anh sẽ đem cô đi chôn sống hay là chém thành ngàn mảnh?

Cô không muốn Hàn Thiên làm thương tổn đến mình nữa. Cô đã quá mệt mỏi với việc phải chống chọi với Hàn Thiên mỗi ngày rồi.

Hàn Thiên lúc này đã đứng trước mặt Lưu Phàm và Hạ Mộc Vân, nhàn nhạt lên tiếng:

- "Cô tìm được người khác để bán thân rồi sao?"

Nhìn thấy cánh tay Lưu Phàm vẫn đỡ trên vai Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên liền lên tiếng tàn nhẫn.

Lưu Phàm nghe thấy Hàn Thiên đang xúc phạm Hạ Mộc Vân như vậy, lập tức vùng nắm đấm lên, muốn đánh chết Hàn Thiên. Nhưng nhanh chóng bị Hạ Mộc Vân giữ lại, ngăn không cho Lưu Phàm làm gì Hàn Thiên cả. Cô nén nước mắt, ngước mắt lên nhìn Hàn Thiên, cô nói:

- "Hôn thê của anh đã về, bây giờ em muốn rời đi. Mong anh thành toàn"

Hàn Thiên nhìn Hạ Mộc Vân cố gắng mạnh mẽ chống chọi với anh, "mong anh thành toàn", cô nói nghe dễ dàng quá, thành toàn cho cô và Lưu Phàm sống cùng nhau, Hạ Mộc Vân, năm mơ đi.

- "Tôi mua em giá cao như vậy, còn chưa khai thác hết công dụng, làm sao để em đi được"

Hàn Thiên vẫn nhàn nhạt nói. Từng lời nói của anh như vết dao sắc đâm vào lồng ngực Hạ Mộc Vân, nước mắt ứa khuất đã không kìm lại được nữa, giọt nước mắt nóng hổi rơi trên gò má cô, vốn đang bệnh, lại thêm sự dả kích của Hàn Thiên, Hạ Mộc Vân thực sự không thể chịu thêm được nữa.

- "Hàn Thiên, anh đừng quá đáng. Anh không yêu cô ấy, vậy hãy để cô ấy đi"

Lưu Phàm thấy vậy liền tức giận lên tiếng.

- "Nhưng làm tình với con điếm như cô ta, tôi lại rất thích"

Lưu Phàm không chịu nổi những lời nói của Hàn Thiên nữa, anh ta lao lên, vừa túm lấy cổ áo Hàn Thiên thì lập tức bị Hàn Thiên đá văng ra, khiến anh ta lao đảo lúi về sau vài bước.

Hàn Thiên chỉnh lại áo trên người, tiến đến vài bước, thì thào vào tai Lưu Phàm:

- "Tôi cho cậu biết, cô ta rất giống một con kỹ nữ. Mùi vị cũng rất tuyệt, có muốn thử không? Tôi sẽ cho cậu mượn mấy đêm, dù sao cô ta cũng đã ngủ với rất nhiều thằng rồi, thêm cậu nữa cũng đâu có gì".

Nước mắt của Hạ Mộc Vân đã bắt đầu trào ra không ngừng, cô vẫn nhìn anh, nhìn anh như một người xa lạ, cổ họng nghẹn đắng đến mức không thể thốt lên nửa lời.

Những lời này Hàn Thiên vừa nói xong thì Lưu Phàm thực sự nổi cơn bão mà muốn lao đến cho hắn một đấm vào mặt

- "Hàn Thiên, anh điên đủ chưa? Nếu anh xác định không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy thì tại sao còn làm khổ cô ấy?"

Hạ Mộc Vân thấy Lưu Phàm như vậy cũng đã nhanh tay giữ lấy Lưu Phàm, anh không được làm như thế, nếu Hàn Thiên tức giận lên, anh ta sẽ không tha cho Lưu Phàm. Đây là việc của cô, cô không muốn liên lụy đến người khác, một mình cô chịu là đủ rồi.

Hàn Thiên nhìn thấy một cảnh tình cảm như vậy, nhếch mép gần gợn:

- "2 ngày qua ở bên nhau chắc cũng thỏa mãn được nhớ nhưng, thèm khát nhau rồi. Còn bây giờ, khi tôi chưa cho phép, Hạ Mộc Vân vẫn đang là con điểm mà tôi bỏ tiền ra mua về. Bây giờ vẫn chưa dùng xong, sau này chán, tôi sẽ vứt cô ta trả lại cho cậu sau. Yên tâm!"

Nói rồi Hàn Thiên kéo tay Hạ Mộc Vân ra khỏi Lưu Phàm, lập tức đẩy cô vào ghế phụ của xe, khóa cửa xe lại, mặc cho Hạ Mộc Vân kêu la, gào khóc. Lưu Phàm cũng chỉ bất lực khi Hàn Thiên đã lái xe đi trước, bỏ lại Lưu Phàm đứng một góc bên đường.

- "Tiểu Vân, sao em phải chịu khổ như vậy?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhục nhã trong xe

Hàn Thiên lái xe, tốc độ rất nhanh khiến Hạ Mộc Vân sợ hãi nhắm mắt lại.

Kítttttttt

Hàn Thiên đột nhiên thắng xe lại và tấp vào lề đường. Hắn chồm người qua bên cạnh Hạ Mộc Vân, hai tay bao vây cô trong phạm vi giữa lồng ngực của hắn và ghế xe.

Hạ Mộc Vân không thể hít thở nổi ở một nơi thế này nữa, cô nhìn Hàn Thiên, không nói gì mà quay mặt đi, nhưng giờ phút này, cô thật sự sợ hãi.

Hàn Thiên nở nụ cười nhàn nhạt, hết như ma vương đến bất hồn.

Hạ Mộc Vân nhìn anh bằng ánh mắt có chút sợ sệt pha lẫn đề phòng, cô lùi về sau liên tục.... Đến khi Hàn Thiên đã suýt kéo được tay cô thì cô hấp hối trốn tránh, nhưng chẳng được bao lâu liền bị anh tóm được, vây bọc trong phạm vi giữa một tay và vòm ngực anh.

Hạ Mộc Vân liều mạng giãy giụa cùng la hét

- "Thiên, nhanh thả em ra....em không muốn..."

Đối với sự giãy giụa của cô, Hàn Thiên càng thêm thích thú, hắn một tay chế trụ eo cô, một tay giữ lấy một bên má cô, ép bên má còn lại sát gần môi hắn, đầu lưỡi liên tục liếm láp, liếm khắp má cô.....

Hạ Mộc Vân sợ đến run bần bật, nước mắt lăn rơi xuống..... Hành động của Hàn Thiên lúc này rất đáng sợ, anh cứ im lặng như vậy, thực sự cô không chịu nổi, anh sẽ giết chết cô mất.

Cô vừa khóc vừa sợ hãi cầu xin.

- "Thiên.. Xin anh... thả em ra.....cầu xin...em sai rồi.... "

Hàn Thiên không trả lời ngay, miệng lưỡi vẫn đang ngao du trên gò má đã đầy nước mắt của cô, dần dần di chuyển xuống môi đỏ hồng, hôn ngấu nghiến đến khi thỏa mãn mới từ từ nhả ra, giọng nói lạnh như băng:

- "Mộc Vân, anh ta hôn em như thế này à? Hay như thế này?"

Hàn Thiên nói rồi cắn mạnh vào môi của Hạ Mộc Vân, máu tươi trong miệng cô chảy ra, Hạ Mộc Vân choáng váng đầu óc.

Cô vẫn liên tục giãy giụa không ngừng, khóc lóc van xin

- "Thiên, em không ngủ cùng anh Phàm....anh hãy tin em...đừng như vậy mà"

Hàn Thiên vẫn bỏ ngoài tai những lời của cô, tiếp tục hôn sang vành tai cô, liếm xung quanh rồi ngậm vào trong miệng, sau khi nhả ra mới thì thầm

- "Vân Nhi của tôi, ngoan nào. Tại sao phải khóc chứ? 2 ngày qua nằm dưới thân thẳng khốn đó đủ rồi. Bây giờ chiều tôi một chút, khó khăn đến vậy sao?"

Hạ Mộc Vân biết việc cô đi cùng Lưu Phàm hôm nay đã chọc giận đến Hàn Thiên, hôm nay cô không chết cũng không thể nguyên vẹn trở về được"

Cô tiếp tục thống khổ cầu xin

- "Hàn Thiên.... xin anh... em sai rồi.... "

Ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, Hàn Thiên siết chặt vòng ôm ở eo cô hơn, cắn mạnh vào đầu vai đang run rẩy mà lộ ra bên ngoài của cô....

- " Aaaa"

Máu tươi từ trên đầu vai trắng nõn chảy xuống tạo nên một khung cảnh rất tuyệt mỹ mặc dù đau thương.

Hạ Mộc Vân đã đau rất cả cổ họng mà vẫn không ngừng la hét, nước mắt đầy cả gương mặt xinh đẹp của cô.

- "Ồ cạnh tôi ngoan ngoãn không phải tốt sao?"

Hàn Thiên thì thầm bên tai Hạ Mộc Vân khiến toàn thân cô run lẩy bẩy.

- "Vậy anh bỏ Chu Diệp Châu đi, rồi kết hôn với em. Anh dám không?"

Hạ Mộc Vân nhỏ tiếng, cô bắt lực nói. Cô biết anh rất yêu Chu Diệp Châu, chỉ cần cô nói như vậy, có thể anh sẽ chán ghét cô rồi thả cô đi. Nhưng anh đâu biết rằng, kể cả suy nghĩ thôi, cô cũng chưa dám mơ mình trở thành vợ của anh, huống gì lại yêu cầu anh như vậy.

Hàn Thiên dừng hành động của mình lại, ánh mắt hắn không còn chút nhân nhượng nào nữa.

Chát

Một bạt tai giáng xuống gương mặt nhỏ nhắn, nhợt nhạt của Hạ Mộc Vân làm cho mặt cô nghiêng rõ sang một bên. Hàn Thiên bóp chặt cằm của cô, ép mặt cô quay lại chính diện đối mặt với hắn, ánh mắt hắn bây giờ thật sự rất đáng sợ, có thể sẽ giết chết cô ngay lập tức, môi hắn mím chặt, có thể thấy một con sống ngầm sắp bùng nổ.

- "Tiện nhân, con điểm bản thiêu như cô mà cũng tham vọng muốn làm Hàn phu nhân? Có phải tôi đã quá nhẹ tay với cô rồi không? Tốt! Bây giờ tôi sẽ từ từ nặng tay với cô hơn"

Đáng chết

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ có phụ nữ nào dám khiêu khích tính nhẫn nại của hắn như vậy, cũng không bao giờ dám nhắc đến Diệp Châu, còn ngang nhiên muốn anh cưới cô. Bản thiêu.

Cái tát này dành cho cô vẫn còn quá nhẹ.

Hạ Mộc Vân vẫn không hề nao núng, trừng mắt nhìn Hàn Thiên tới cùng.

- "Nếu vậy anh để tôi đi đi"

Hàn Thiên tức giận khi một hai Hạ Mộc Vân đều muốn rời đi, hắn cởi bỏ áo khoác và ném về ghế phía sau, một tay hắn vẫn bóp chặt cằm của Hạ Mộc Vân, một tay vừa tháo carvat và cởi áo somi.

Tay thì hắn cởi từng cúc áo, cả người hắn đè lên cơ thể nhỏ bé của Hạ Mộc Vân, môi bạc tiến tới áp đảo môi anh đào xinh xắn. Triền miên rất lâu nhưng nụ hôn lại rất thô bạo.....

Áo somi trên người hắn đã được cởi bỏ và ném sang bên cạnh, cơ bụng, cơ ngực săn chắc cùng làn da màu đồng quyền rũ phơi bày trước mắt Hạ Mộc Vân, cô nghiêng mặt không muốn nhìn nhưng lại bị Hàn Thiên khống chế, đành phải nhìn thẳng.

Bộ váy trên người Hạ Mộc Vân cũng nhanh chóng bị Hàn Thiên cởi sạch, sau đó đến bộ đồ lót còn lại, cũng bị cởi nốt, da thịt trắng nõn nà như phấn bị lộ ra trước mắt con sói háu ăn, trên đó đã sớm lưu lại từng dấu vết của những nụ hôn cuồng nhiệt do Hàn Thiên để lại.

Hạ Mộc Vân chỉ có thể bất động tiếp nhận từng đợt kích thích tấn công không thương tiếc.

Hàn Thiên vừa sờ vừa hôn lên gò má đã đỏ ửng in dấu năm ngón tay của Hạ Mộc Vân, cẩn thận vuốt mái tóc đã rối lên của cô

- "Vân Nhi, ở dưới thân tôi phục vụ không tốt bằng Luru Phàm sao?"

Hạ Mộc Vân không trả lời, cô vẫn đang cố gắng muốn thoát khỏi vòng vây của Hàn Thiên.

Hàn Thiên không vội, hần từ từ kéo hai tay cô ra khỏi đùi và luồn nó qua nách của mình, để nó ôm chặt trên lưng...

Quả như hần mong đợi, Hạ Mộc Vân đã bắt đầu ôm chặt lưng hần như người chết đuối vớ được cây cọc, hô hấp của cô càng lúc càng rối loạn nhưng đầu vẫn lắc như kẻ mất trí

- "Hàn Thiên... em không có.... "

Chát

- "2 ngày qua, em và thằng khốn Luru Phàm "làm" bao nhiêu lần rồi. Nói.."

- "Không...không"

Hạ Mộc Vân nước mắt giàn dụa, Hàn Thiên nghĩ cô thực sự đã ngủ cùng Luru Phàm. Anh ấy không tin cô.

Nụ hôn của Hàn Thiên vẫn triền miên không dứt, hần như một đứa trẻ ham ăn mà cứ ngấu ngiến trên đôi ngực sữa của cô, sau lại xoa nắn, nhào nặn ra đủ loại hình dạng, ác ý lưu lại trên đó những dấu vết đỏ chói...

- "Úm... Hàn Thiên... tôi mệt lắm.đừng như thế"

Chát

- "Ở cùng Luru Phàm nên bây giờ mệt sao. Con điểm như cô thì làm sao biết mệt được, tôi muốn cô, cô không có quyền từ chối"

Hàn Thiên lại vung tay tát mạnh lên gương mặt xinh đẹp của Hạ Mộc Vân.

Hần vẫn không ngừng hôn hít, mon trón trên cơ thể Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân phía dưới cứ cọ qua cọ lại như mèo con thật sự khiến hần sắp bốc hỏa rồi, hạ thân đã trương to đến đáng sợ, cự long hùng dũng bên trong chỉ muốn được giải phóng ngay lập tức.

Hàn Thiên tiếp tục công việc mon trón, hôn mút trên cơ thể run rẩy phía dưới, dừng lại trên cặp đùi thon thả, không kìm lòng được mà hôn lên, bàn tay ma thuật lại thừa lúc di chuyển vào trong nơi tư mật của người Hạ Mộc Vân, mon trón, vuốt ve đủ kiểu...

Thân thể Hạ Mộc Vân run lên từng đợt, ngón tay bấm vào trong da thịt của Hàn Thiên, ngón chân cũng co chặt lại như con bạch tuộc bị nướng chín. Cộng với sự nhục mạ của Hàn Thiên, cô quả thực chịu không nổi nhưng vẫn cố mắng ra từng chữ, gần như là gào thét lên:

- "Hàn Thiên.. Anh dừng lại ngay. Không phải là anh đã có hôn thê ở nhà rồi hay sao. Vậy mà anh còn ngang nhiên bắt ép tôi. Anh nói tôi bẩn, vậy anh cũng đâu sạch hơn tôi. Anh chỉ khiến tôi càng thấy thêm buồn nôn mà thôi"

Câu nói của cô quả nhiên đã chọc đến Hàn Thiên, hần ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt hung ác không biết sẽ làm gì tiếp theo, lạnh lùng quát

- "Mẹ kiếp. Em vừa nói gì?"

Hạ Mộc Vân mạnh miệng nói to:

- "Hàn Thiên, tôi thấy hành động của anh thật dơ bẩn, buồn nôn. Anh đúng là trai bao chuyên nghiệp đấy"

Những lời này như từng gáo nước lạnh tát vào mặt Hàn Thiên, cô chửi hần là "trai bao". Hai từ này đã đụng đến sự tôn nghiêm cuối cùng của hần.

Hàn Thiên lần nữa bóp chặt cằm của cô, giọng hần vô cùng lạnh lẽo, ra lệnh:

- "Thu hồi lại những gì em vừa nói, tôi sẽ coi như chưa nghe thấy gì"

Hạ Mộc Vân kiên cường cắn chặt môi, đánh chết cô cũng không mở miệng. Cô phải đi, hôm nay cô sẽ không chịu đựng nữa, cô không muốn bị mang tiếng là người thứ ba, cô không muốn phá hoại hạnh phúc người khác, không muốn người đời dị nghị cô, cô không muốn mẹ cô sẽ thất vọng về cô. Cô dù tổn thương vẫn phải nói ra những điều cô không muốn, cô không muốn phải tiếp tục dây dưa với anh nữa. Cô muốn được rời xa anh, rời xa những đau khổ, những tổn thương mà Hàn Thiên đã dành cho cô. Hàn Thiên, em mệt rồi, em sợ lắm rồi. Hạ Mộc Vân kiên cường, một Hạ Mộc Vân mạnh mẽ chưa từng thấy.

Hàn Thiên thật sự bị chọc điên rồi, hần bóp cằm cô đến sắp nát luôn rồi.

Cô gái này thật to gan, không những dám bỏ đi sống cùng thằng đàn ông khác, đòi muốn cưới hắn, bây giờ còn dám mắng hắn là trai bao.

- "Không nghe lời? Không phải tối nay em đã định sẽ lên giường tiếp tục hầu hạ tên phế vật Luru Phàm?"

Hạ Mộc Vân không còn sức lực đôi co với Hàn Thiên nữa, cô yếu ớt nói, nước mắt theo đó cũng rơi xuống

- "Tôi ngủ với ai thì cũng không liên quan gì đến anh"

Chát

Một bạt tai lần nữa giáng bên gò má bên kia của Hạ Mộc Vân, cô nghiêng mặt lần nữa, nở nụ cười tự giễu, cắn chặt răng chịu đựng.

Hàn Thiên dùng ánh mắt sắc lạnh nhất nhìn cô, hắn thuận tay cởi bỏ vật cản cuối cùng trên người, giải phóng con cự long khổng lồ của hắn, không một dấu hiệu báo trước, hắn đè xuống cơ thể cô, để cự long to lớn nóng rực xâm nhập vào nơi tư mật đã ẩm ướt từ lâu....

- "Aaaa! Khôngggggg"

Bị xâm nhập bất ngờ, thô bạo, vừa đau vừa rát, ngứa ngáy đến khó chịu, nước mắt trên gương mặt Hạ Mộc Vân càng lúc càng nhiều, cô cúi đầu cắn chặt môi và nhắm mắt chịu đựng cơn ác mộng này nhưng từ sau đó cô, một lực kéo rất mạnh kéo cả đầu cô ngẩng lên, gương mặt đầy nước mắt đối diện với gương mặt hung ác của Hàn Thiên. Cô lắc đầu sợ hãi

- "Dừng mà...."

Hàn Thiên túm lấy tóc của Hạ Mộc Vân kéo ra sau, hạ thân thì tàn nhẫn xâm nhập, càng lúc càng sâu, tốc độ cũng tăng nhanh liên tục....

Hắn nhìn cô nức nở trong tuyệt vọng, dục vọng càng tăng vọt đến kinh ngạc, động mạnh thất lưng hơn nữa. Ánh mắt trầm đục, chìm trong dục vọng; giọng nói khàn khàn nói

- "Vân Nhi, thích không?"

Hạ Mộc Vân không thể mở miệng nổi nữa, cô chỉ có thể nức nở bật ra từng tiếng rên rỉ ngậm nga mê hoặc.

"Ấnnnn...! Úm...."

Hàn Thiên bỏ tay ra khỏi tóc Hạ Mộc Vân vuốt ve xuống gò má cô để lau đi những giọt nước mắt trên đó, mỗi bạc lần nữa cúi xuống, bắt đầu một nụ hôn....

Thất lưng liên tục đẩy vào và đi ra....

Thật lâu sau, Hàn Thiên mới tạm dừng nụ hôn, hắn lấy điện thoại của Hạ Mộc Vân lên, nhìn cô và cười nhạt, sau đó dùng điện thoại của cô gọi cho Luru Phàm. Chuông điện thoại vừa reo, hắn đã đưa cho cô xem màn hình điện thoại.

Hạ Mộc Vân sợ hãi nhìn vào tên hiện trên màn hình điện thoại, cô lắc đầu như điên

- "Không được...."

Hàn Thiên hơi nhướn mày, nở nụ cười đều giả, tiếp tục nghe từng hồi chuông

- "Nói với anh ta là em yêu tôi"

Hạ Mộc Vân còn đang gào thét thì cuộc gọi đã được kết nối, cô bất động một hồi khi giọng của Luru Phàm ở bên kia cứ vang lên dồn dập

- "Alo, Tiểu Vân. Em có làm sao không, Hàn Thiên anh ta có làm gì em không? Tiểu Vân, Tiểu Vân..... "

Hàn Thiên thúc mạnh thất lưng vào sau trong Hạ Mộc Vân

- "Ấn"

Hành động vừa rồi và nhìn gương mặt ngụ ý cảnh cáo của Hàn Thiên, Hạ Mộc Vân run run mở lời:

- "Anh Phàm... Em... em gọi để nói về việc lúc này..... em không sao"

Giọng của Luru Phàm trở nên khàn trương hơn, nín thở để chờ đợi cô nói tiếp

- "Luru Phàm... Em... Em xin lỗi... anh cũng biết là chúng ta không thể nào... em yêu Hàn Thiên"

Luru Phàm im lặng, chắc lúc này anh đang rất đau khổ, nhưng vẫn vui vẻ trả lời

- "Tiểu Vân, anh hiểu, anh vẫn có thể đợi"

Hàn Thiên từ nãy giờ vẫn nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, hần ghé sát môi vào tai bên kia của Hạ Mộc Vân, nói nhỏ

- "Đau lòng?"

Đồng thời thất lưng thúc một lực rất mạnh.

- "Aaaa"

Thanh âm vừa phát ra đã bị Hạ Mộc Vân dùng tay bịt chặt miệng, phần uất nhìn Hàn Thiên.

Nghe tiếng kêu lớn của Hạ Mộc Vân, Lưu Phàm lo lắng hỏi

- "Tiểu Vân Em sao vậy? Tiểu Vân...."

Hàn Thiên lập tức giành lấy máy từ tay Hạ Mộc Vân cúp máy, tiện tay ném ra ghế sau, thất lưng lại động mạnh, xâm nhập vào nơi sâu nhất của cô.

- "Aaaaa! Không! Dừng lại.....!"

Tiếng kêu lập tức bị Hàn Thiên bịt lại bằng nụ hôn sâu và day dư....

- "Ừm... "

Khi hần nhả môi cô ra lại phải đối mặt với ánh mắt đầy chán ghét của cô. Hần bực nhọc đẩy mạnh lực lần nữa

- "Một mình tôi vẫn chưa thể thỏa mãn em sao? Muốn một lần hai người đàn ông, con điểm?"

Nước mắt không thể ngừng rơi, thân xác cô đau đến đứt ra từng khúc, tim thì liên tục rỉ máu.

Hàn Thiên không ngừng nói những lời xúc phạm cô như vậy.

Nhìn gương mặt điển trai chìm trong ngọn lửa dục vọng qua một màn nước mỏng, Hạ Mộc Vân tuyệt vọng nói:

- "Thiên, tha cho em, em mệt rồi!"

Lòng ngực như bị đâm sâu một lỗ, Hàn Thiên hung hăng động mạnh hạ thân, đem tất cả những phần nộ của mình đâm vào nơi sâu nhất, khi một dòng tinh hoa nóng hổi rót đầy vào cơ thể nhỏ nhắn, xụi lơ đến đáng thương, người con gái dưới thân đã hoàn toàn ngắt đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Không muốn cậu hối hận

Hạ Mộc Vân bây giờ đã bất tỉnh, cô không thể chịu nổi sự tấn công dồn dập của Hàn Thiên nữa rồi, cộng với cô còn chưa khỏi bệnh, cô hiện tại là đã buông xuôi mặc cho Hàn Thiên muốn làm gì thì làm, cô không còn sức để phản kháng lại nữa.

.....

Hàn Thiên sau đó lái xe thẳng một mạch, đưa cô tới một căn chung cư sang trọng nằm phía ngoại ô thành phố, anh bế ngang Hạ Mộc Vân đang ngất lịm trên tay mình, thẳng bước tiến lên tầng 46, đi thẳng vào phòng, đặt cô lên giường. Sau đó khóa cửa rồi đi.

Đây chính là ngục tù mới của Hạ Mộc Vân? Những ngày tháng đau khổ của cô vẫn chưa kết thúc? Hàn Thiên, anh không phải là người nữa rồi.....

- -----

Tại Kings Club

Hàn Thiên ngồi trong căn phòng VIP quen thuộc, nhâm nhi ly rượu cay nồng, gương mặt âm trầm, không ai có thể đoán được người đàn ông này đang nghĩ gì. Từ Lãnh Minh và Đỗ Long vẫn chưa đến, hay nói đúng ra là do anh đến sớm. Đạo này trong đầu anh luôn khó chịu nhiều chuyện, dù không rõ ràng lắm nhưng cảm giác của anh khi nhìn thấy Hạ Mộc Vân bỏ đi 2 ngày, anh lại thường hay tức giận vô cớ.

Cửa đột nhiên được mở ra, một bóng dáng yếu đuối mặc váy trắng thướt tha bước vào. Anh chưa kịp nhìn rõ là ai thì cô gái ấy đã nhào vào lòng của anh:

- "Thiên, tại sao đến đây lại không gọi cho em. Lâu rồi em cũng chưa gặp 2 người bạn của anh"

Hàn Thiên ngạc nhiên vì Chu Diệp Châu lại đến đây tìm anh. Mấy ngày nay cô xin phép anh trở về nhà mẹ sống mấy ngày. Dù sao cô cũng đã đi du học 3 năm, cô rất nhớ họ. Hôm nay Chu Diệp Châu đến tìm Hàn Thiên như thế này, có lẽ cô đã trở về biệt thự của Hàn Thiên rồi.

- "Châu Nhi, làm sao biết anh ở đây?"

Hàn Thiên cất giọng hỏi.

- "Em hỏi A Nam đấy"

Chu Diệp Châu mỉm cười, xà vào lòng ngực Hàn Thiên. Anh siết chặt cô gái ở trong ngực, tay ôm cô vào lòng nhẹ nhàng hôn lên đầu, môi bạc đã áp lên môi Chu Diệp Châu hôn ngấu ngiến, vòng tay của cô ôm sát lấy Hàn Thiên, cả cơ thể mềm mại dựa vào người anh, đáng vẻ rất kích tình.

- "Thiên, trước lúc em đi du học, anh đã hứa với em chuyện gì, anh còn nhớ không?"

Hàn Thiên bất ngờ trước câu hỏi của Chu Diệp Châu, anh hôn lên mái tóc của cô, thì thầm

- "Anh sẽ cưới em, em chỉ cần ở bên anh là được rồi. Mọi việc anh sẽ lo."

.....

Cửa phòng bật mở, Từ Lãnh Minh và Đỗ Long cùng nhau bước vào, khi nhìn thấy người con gái trong lòng của Hàn Thiên thì không khỏi giật mình.

- "Đỗ Long, Từ Lãnh Minh, đã lâu không gặp, các anh vẫn khỏe chứ?"

Chu Diệp Châu ngồi ngay ngắn lại, thân thiết chào hai người.

Từ Lãnh Minh ngạc nhiên sau đó cười cười chào lại.

- "Diệp Châu, em về nước lúc nào? Học hành đã xong chưa, hay là về thăm mọi người thôi?"

Chu Diệp Châu mỉm cười, nhẹ nhàng đáp:

- "Em về nước luôn rồi. Lần này về để kết hôn cùng Thiên"

Chu Diệp Châu mỉm cười hạnh phúc, nhìn Hàn Thiên bên cạnh.

- -----

Hạ Mộc Vân tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ. Cô cười đắng, Hàn Thiên lại giam cầm cô ở một nơi khác sao. Hạ Mộc Vân đứng dậy, một môi lê chân bước vào phòng tắm, lau đi những mùi ám muội trên cơ thể, hai chân đau nhức đến mức Hạ Mộc Vân không thể khép chân lại được, nước mắt úy khuất bắt đầu rơi xuống, cô phải tiếp tục chịu đựng những mệt mỏi này đến bao giờ nữa.....

- -----

Hàn Thiên gương mặt không cảm xúc đang ngồi trong phòng làm việc, mấy ngày nay anh luôn ở cùng với Chu Diệp Châu, cô vẫn dịu dàng động lòng người như trước đây. Công việc anh rất bận rộn, mỗi ngày đều ở công ty, nhưng khi trời vừa tối thì bọn họ lại gần gũi nhau, quấn quýt không rời. Cô luôn luôn nồng nhiệt quyến rũ anh, lại làm cho anh có chút xa lạ với cô. Trước đây khi gần gũi nhau, cô cũng không dạn dĩ nhiệt tình như vậy, điều này làm Hàn Thiên chút nghi ngờ.

Anh bỗng nhớ tới cô gái nhỏ nhắn lúc nào cũng hay xấu hổ khi gần anh, làm anh luôn có cảm giác muốn chinh phục được cô. Khi cô thờ ơ giấu dưới thân anh mà van xin anh nhẹ nhàng..

Hàn Thiên lắc lắc đầu như muốn tổng cái suy nghĩ mới chợt lóe lên này, cũng đã một tuần anh không trở về căn chung cư nơi anh để Hạ Mộc Vân sống, anh không muốn gặp cô, hay là vì cái gì ngay chính anh cũng không rõ. Nhớ tới lời van xin anh thả cho cô được rồi đi ngập trong nước mắt đau khổ của cô, anh thấy cả người bức bối lạ thường, tinh thần cũng không tốt gì mấy.

.....

Từ Lãnh Minh sau khi kết thúc phiên tòa liền đến Hàn thị tìm Hàn Thiên, anh ta rất bất ngờ khi Chu Diệp Châu đã trở về nước sớm hơn dự định, vậy cô tình nhân của Hàn Thiên bây giờ thế nào rồi? Từ Lãnh Minh thực sự là tò mò.

Bước vào phòng, Từ Lãnh Minh thấy Hàn Thiên vẫn ngồi ung dung trên bàn làm việc, liền cất tiếng hỏi:

- "Thiên, cậu thật sự sắp kết hôn với Diệp Châu?"

Từ Lãnh Minh tò mò hỏi.

- "Chuyện riêng của tôi, cậu cũng muốn có ý kiến?"

Hàn Thiên không lưu tình nói.

- "Thiên, cậu hãy hỏi lòng mình xem, xem cậu thật sự muốn cắt đứt với cô bé đó để kết hôn cùng Diệp Châu hay không? Mình chỉ không muốn sau này cậu phải hối hận mà thôi."

Từ Lãnh Minh kích động khuyên giải.

- "Đủ rồi. Cậu nhiều chuyện quá đấy, tai nào của cậu nghe thấy tôi nói sẽ vứt bỏ cô ta. Người tôi yêu là Diệp Châu, chúng tôi sẽ kết hôn, cậu cũng đừng xen vào nữa, cũng đừng nhiều lời"

Hàn Thiên tức giận gầm nhẹ lên.

- "Cậu muốn kết hôn mà còn muốn nuôi tình nhân bên ngoài sao? Thiên, cậu điên rồi"

Từ Lãnh Minh tức giận nói.

- "Chuyện của cậu, đương nhiên tôi không rảnh để muốn liên quan tới. Tôi chỉ không muốn cậu rồi tên Đỗ Long đáng ghét ấy đi vào vết xe đổ của nhau mà thôi"

Từ Lãnh Minh gằn như hét lên.

Hàn Thiên có chút khó hiểu, nhíu mày nhìn Từ Lãnh Minh. Mấy ngày nay, mỗi đêm anh đều ở cạnh Chu Diệp Châu, cơ bản là không gặp Đỗ Long và Từ Lãnh Minh, anh không hề biết là đã có chuyện gì với Đỗ Long.

- "Đỗ Long làm sao? Cậu nói rõ đi"

Hàn Thiên lên tiếng.

- "Cô tình nhân mang thai con của hần ta bỏ đi rồi, cô ta biết được Đỗ Long muốn làm gì mẹ con cô ta nên đã trốn chạy rồi, bây giờ cô ta hận Đỗ Long còn hơn cả kẻ thù. Hơn nữa, cô ta không hề là người như Đỗ Long nghĩ, ra đi không một bộ đồng xu, một bộ áo quần từ tiền Đỗ Long mua cho cô ta cũng không mang theo. Bây giờ tên Đỗ Long mới hối hận, mới thấy cần cô ta, ngày ngày đêm đêm chìm trong men rượu. Tôi thật sự phát điên vì 2 người cậu".

Từ Lãnh Minh tức giận đứng dậy đi ra khỏi phòng. Bỏ lại Hàn Thiên một mình trong phòng làm việc, Đỗ Long mà hần quen biết bây giờ thảm hại như vậy sao.

Hàn Thiên lấy điện thoại ra, bấm một dãy số:

- "Long, cậu ổn không?"

.....

Hạ Mộc Vân một mình sống cô đơn trong căn hộ rộng lớn, đồ ăn đã có người làm 3 ngày lại đưa sang cho cô một lần, điện thoại không có, bị cấm túc ra ngoài, Hạ Mộc Vân cô đơn đến muốn khóc.

Sáng hôm nay, Hạ Mộc Vân dậy sớm hơn thường ngày, cô đi loanh quanh nhà mấy vòng, sau đó ngồi xuống bàn ăn, buổi sáng không có gì cầu kì và nhiều chất lắm, nhưng lại khiến cô có cảm giác ngấy ngấy.

Trong bụng quặn lên từng cơn, cô gắp ít trứng lên.

- "Oe...."

Hạ Mộc Vân ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh. Cô làm sao thế này, dạ dày lại có vấn đề sao. Nhưng kinh nguyệt của cô tháng này vẫn chưa có....không lẽ cô đã.....

Hạ Mộc Vân từng sốt ruột với suy nghĩ vừa rồi, cô muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút, nhưng Hàn Thiên lại giam cầm không cho phép cô ra ngoài, cô phải làm sao đây?

.....

Mọi người có muốn đọc ngoại truyện về Đỗ Long khônggggg????

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Mang thai

Hôm nay đã là hơn mười ngày Hạ Mộc Vân bị Hàn Thiên nhốt trong nhà, không được đi ra ngoài, không được liên lạc với ai, Hạ Mộc Vân thấy những biểu hiện của bản thân ngày càng rõ ràng, cô lại bồn chồn lo lắng không yên.

- -----

- "Tiểu thư, tôi mang đồ ăn đến cho cô, cô đã ăn chưa để tôi nấu?"

Bà giúp việc do Hàn Thiên thuê thường trung bình khoảng mỗi ngày sẽ mua đồ ăn tới cho Hạ Mộc Vân, ngoài ra còn lau chùi, dọn dẹp nhà cửa. Thấy Hạ Mộc Vân đang ngồi trên ghế sofa thất thần suy tư, bà có chút lo lắng mà lên tiếng.

Nghe thấy bà giúp việc hỏi mình. Hạ Mộc Vân bây giờ mới kịp phản ứng lại:

- "Tôi không đói, bác cứ cất đồ vào tủ lạnh đi"

Bà giúp việc nghe Hạ Mộc Vân nói vậy rồi cũng im lặng làm theo không nói gì.

Hạ Mộc Vân nhìn bà giúp việc trong bếp, lại nhìn thấy chìa khóa treo ngang ở hông bà, chợt cô nghĩ ra một ý định trong đầu.

- "Bác ơi, bác có thể cho tôi ra ngoài một chút không. Ở trong nhà tôi khó chịu quá"

Hạ Mộc Vân tội nghiệp lên tiếng.

- "Xin lỗi tiểu thư, thiếu gia đã có lệnh, tôi không thể làm trái ý thiếu gia."

Hạ Mộc Vân nghe bà giúp việc từ chối, trong lòng không khỏi buồn phiền.

- "Vậy nhờ bác, ngày mai mua giúp tôi..... que... thử thai"

- -----

Tại biệt thự riêng của Hàn Thiên

Trong thư phòng, Hàn Thiên vẫn trầm ngâm làm việc. Thi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Reng reng...

- "Nói đi"

.....

- "Bà nói Hạ Mộc Vân nhờ bà mua que thử thai?"

Hai mắt đen của Hàn Thiên nhú lại. Hạ Mộc Vân có thai? Cô ta có thai với ai? Lưu Phàm sao? Cô ta thực sự phản bội anh sao. Nghĩ đến đây, mày kiểm không khỏi kích động, thấp giọng ra lệnh cho đầu dây bên kia.

- "Ngày mai bà cứ mua cho cô ta. Theo dõi rồi báo kết quả lại cho tôi"

Hàn Thiên nói xong liền lạnh lùng dập máy, lửa giận trong lòng chợt dâng cao. Hạ Mộc Vân, cô thật không biết trời cao đất dày là gì.

.....

Hàn Thiên lại không ngờ, cuộc nói chuyện của anh đã bị một người khác nghe được, đôi môi khẽ kích động. Hạ Mộc Vân mang thai con của Hàn Thiên? Thân thể xinh đẹp liền run lên bần bật.

- "Hạ Mộc Vân"

Người phía ngoài cánh cửa nghiêng răng gằn lên ba từ, đôi mắt đã tức giận đến độ hốc mắt đỏ hoe, nhẹ nhàng xoay người, trở về phòng, không để lại một

động tĩnh gì khiến Hàn Thiên ngồi trong phòng không hay biết gì.

- -----

Trở về phòng ngủ đã nửa đêm, Hàn Thiên đang định lên giường ngủ thì Chu Diệp Châu bỗng ngồi dậy, bật đèn sáng lên:

- "Anh tưởng em ngủ rồi"

Hàn Thiên có chút bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng khôi phục dáng vẻ thường ngày, ngồi xuống giường nhẹ nhàng vuốt tóc Chu Diệp Châu, quan tâm hỏi.

- "Em chờ anh đấy"

Chu Diệp Châu nhẹ nhàng trả lời, ngả người vào lòng Hàn Thiên. Hàn Thiên thấy vậy cũng ôm cô vào người.

- "Thiên, mình cưới nhau đi"

Hàn Thiên có hơi chấn động khi nghe Chu Diệp Châu nhắc đến chuyện kết hôn, anh trầm tư im lặng một chút.

Thấy Hàn Thiên không trả lời mình, Chu Diệp Châu ngược mắt lên nhìn anh, anh không muốn kết hôn với cô nữa? Ánh mắt Chu Diệp Châu ánh lên tia tức giận, nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại gương mặt của mình.

- "Thiên, sao vậy?"

Hàn Thiên im lặng chỉ lắc đầu, tay chủ động kéo Chu Diệp Châu vào lòng ngực mình lần nữa, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô

Thấy Hàn Thiên không có ý định trả lời mình, Chu Diệp Châu cũng không muốn ép buộc anh nữa, cô đủ để hiểu được tính cách của Hàn Thiên, anh không bao giờ muốn nói về một vấn đề đến nhiều lần, điều gì anh chưa muốn trả lời thì đừng chọc tức anh, rõ ràng Hàn Thiên đã chần chừ mà không trả lời cô, vậy cô không thể để chuyện này tiếp diễn được nữa, cô phải dùng mọi cách để trở thành Hàn phu nhân sớm nhất. "Thiên, anh chỉ có thể được kết hôn với một mình em".

Chu Diệp Châu thôi dòng suy nghĩ của mình, ngược mắt lên, chủ động áp môi mình lên môi Hàn Thiên. Hàn Thiên cũng không khước từ hành động của Chu Diệp Châu, lập tức biến bị động thành chủ động, nhẹ nhàng đặt Chu Diệp Châu xuống giường, trải qua một đêm kích tình cùng nhau.

- -----

Bà giúp việc sáng nay đến chung cư của Hạ Mộc Vân ở muộn hơn thường ngày. Vừa bước vào cửa rồi khóa cửa lại, Hạ Mộc Vân đã liền nhanh chóng chạy đến trước mặt bà, vẻ mặt sốt sắng, khăn trương:

- "Thứ hôm qua tôi có nhờ bác mua giúp tôi, bác có mua không ạ?"

Bà giúp việc lấy từ trong túi áo ra, rồi đưa cho Hạ Mộc Vân.

- "Của cô đây"

- "Cảm ơn bác"

Hạ Mộc Vân nói rồi chạy vào phòng đóng cửa lại. Cô đứng trầm ngâm nhìn hộp thử trên tay, sau đó mở ra đọc kĩ hướng dẫn, vì không có kinh nghiệm nên Hạ Mộc Vân mất một thời gian để tìm hiểu về cách sử dụng.

Cầm cây que thử thai chạy vào phòng vệ sinh, đi đi lại lại trong phòng vệ sinh rồi cứ liên tục nhìn đồng hồ, môi gần như đã bị cô cắn đến sưng, tim cũng đập rất nhanh, cảm giác hồi hộp hơn cả khi thi tốt nghiệp.

Đúng năm phút.

Hạ Mộc Vân vội vàng, khăn trương, cô cầm cây que thử thai lên và nhìn kết quả hiện thị trên đó.

Hai vạch...

Hạ Mộc Vân không khỏi kích động, cô hạnh phúc đến bật khóc.

Một tay che miệng, vừa cười vừa khóc, một tay cầm chiếc que thử thai giơ trước mắt để nhìn đi nhìn lại nhiều lần.

Cô thực sự có thai.

Cô thực sự đã có thai với Hàn Thiên.

Đề chiếc que thử thai xuống và đặt tay lên bụng dưới, Hạ Mộc Vân nở nụ cười ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Ở đây đang tồn tại một sinh linh nhỏ bé giữa cô và Hàn Thiên, đó là giọt máu của Hàn Thiên

Trở lại phòng, Hạ Mộc Vân không che giấu được cảm giác vui mừng cùng hạnh phúc, dường như tất cả những đau buồn mấy ngày trước đã biến mất.

Nhưng, một suy nghĩ trong đầu Hạ Mộc Vân đã làm nụ cười trên môi cô dập tắt. Liệu cô vui mừng có sớm quá không? Hàn Thiên có chấp nhận đứa bé này không? Ngày trước Hàn Thiên luôn bắt cô phải uống thuốc tránh thai, nhưng chỉ vì do cơ địa của cô không tốt nên mới ngưng. "Em cẩn thận một chút, tôi không muốn có con"; "Em ngủ với Lưu Phàm mấy lần rồi".....

Từng câu nói của Hàn Thiên cứ quanh quẩn mãi trong đầu Hạ Mộc Vân. Đúng rồi, Hàn Thiên chắc chắn sẽ không chấp nhận đứa bé này, bây giờ anh hiện tại là không tin tưởng cô, hơn nữa anh lại yêu Chu Diệp Châu như vậy, nếu biết cô đang mang thai, anh sẽ làm gì với mẹ con của cô.

.....

Bà giúp việc đứng trong bếp, nhìn biểu hiện vừa rồi của Hạ Mộc Vân, bà ta cũng đoán được phần nào kết quả của que thử rồi.

Nấu ăn xong, bà vào phòng dọn dẹp, nhưng tìm hoài, tìm mãi bà cũng không thấy que thử Hạ Mộc Vân để ở đâu, chính vì vậy, bà đành không biết chính xác kết quả như thế nào.

- -----

Hôm nay sau khi kết thúc công việc ở Hàn Thị, Hàn Thiên lái xe thẳng đến căn hộ của Hạ Mộc Vân. Lúc này anh nhận được điện thoại từ bà giúp việc cho Hạ Mộc Vân, bà ta nói rằng Hạ Mộc Vân có thể là đang mang thai vì thoát nhìn lúc đầu rất vui vẻ. Muốn kiểm tra cô ta có mang thai hay không không khó. Nhưng nếu cô ta thực sự mang thai. Được, vậy để Hàn Thiên anh xem Hạ Mộc Vân giải quyết cái thai trong bụng đó như thế nào.

.....

Hạ Mộc Vân bây giờ đang ngồi ở phòng khách, vừa xem ti vi, vừa gọt trái cây để ăn. Cô bây giờ không còn chỉ ăn cho một mình cô nữa, mà cô còn phải ăn cho 2 người, nghĩ đến đây, Hạ Mộc Vân bất chợt mỉm cười với niềm vui của mình.

Cánh cửa mở ra, Hàn Thiên từ ngoài lạnh lùng bước vào. Hạ Mộc Vân bất ngờ kinh ngạc, cố gắng giữ bình tĩnh, cô không nhìn về phía Hàn Thiên nữa mà cúi xuống tiếp tục gọt trái cây, im lặng như không quan tâm đến Hàn Thiên.

Thấy cô như vậy, mày kiểng Hàn Thiên chợt nhíu lại, vẻ khó chịu lộ ra hẳn.

- "Thấy tôi tới nên không vui?"

Hàn Thiên vừa nói vừa bước đến ngồi xuống trên sofa bên cạnh Hạ Mộc Vân.

Thấy Hàn Thiên ngồi xuống cạnh mình, Hạ Mộc Vân nhích qua một bên, cô muốn giữ khoảng cách với hắn, cô sợ sẽ lại tiếp tục bị hắn tổn thương.

Hàn Thiên thấy Hạ Mộc Vân muốn tránh né mình như vậy, hắn gằn giọng:

- "Đang nhớ người tình bất lực của em?"

Hạ Mộc Vân khó chịu vì những lời lẽ của Hàn Thiên, không chịu đựng được nữa, cô đứng dậy bước vào phòng, không muốn ngồi cạnh nghe Hàn Thiên sỉ nhục mình nữa.

Thấy Hạ Mộc Vân vẫn im lặng xem anh như người vô hình, im lặng như câm, bây giờ còn bỏ vào phòng. Hắn tức giận nói:

- "Lâu ngày không có đàn ông nên vội vàng "muốn" tôi đến vậy sao?"

Hạ Mộc Vân bị lời nói của Hàn Thiên đã kích đến cực độ, cô kiên cường lấy hết dũng khí, quay mặt lại đối diện với Hàn Thiên đang ngồi trên ghế sofa, mạnh mẽ nói.

- "Anh nhầm rồi. Tôi thiếu đàn ông thật, nhưng tuyệt đối lại không muốn cùng anh, một chút cũng không muốn"

Hàn Thiên bị cô chọc giận, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, nhìn cô rồi nhếch mép, nói:

- "Cô..... đang.....có..... "

- ".....gié giấu tôi à?"

Hạ Mộc Vân vì lời nói của Hàn Thiên mà giật mình. Anh ta nói chậm rồi ngắt quãng từng câu. Anh ta đã biết chuyện gì rồi sao? Không, không thể nào. Hạ Mộc Vân vì suy nghĩ cộng thêm lo sợ nên mặt bây giờ đã trắng bệch ra. Hàn Thiên thấy biểu hiện của Hạ Mộc Vân như vậy, khoe môi lại bắt góc nhếch lên:

- "Hôm nay tôi ngủ ở đây. Cô, cời đồ ra"

- "Không bao giờ, anh thả tôi đi, tôi không muốn ở đây cùng anh nữa. Anh như vậy là đang giam cầm tôi"

Hạ Mộc Vân bị yêu cầu quá đáng của Hàn Thiên mà tức giận, cô giận dữ nói.

Hàn Thiên không nói gì. Bắt đầu đứng dậy, tiến về phía Hạ Mộc Vân đang đứng. Hạ Mộc Vân thấy vậy liền lùi về sau, cô bây giờ là đang mang thai, Hàn Thiên tuyệt đối anh không được đụng vào cô, cô run rẩy nói:

- "Anh không được qua đây"

Đối với yêu cầu của Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên không quan tâm. Nhanh chóng bắt lấy Hạ Mộc Vân, vòng chặt ngang eo cô giữ lấy, áp trụ môi bạc phủ lên cánh môi anh đào của Hạ Mộc Vân. Không thể phủ nhận rằng, ở Hạ Mộc Vân luôn có sức hút khó cưỡng. Lâu ngày không dây dưa cùng cô, Hàn Thiên thực sự nhớ mùi vị chết người này, hôn ngấu nghiến Hạ Mộc Vân, nụ hôn trượt xuống cổ, xuống ngực, mặc kệ sự dẫy dụa điên cuồng của Hạ Mộc Vân, Hàn Thiên vẫn tiếp tục những hành động thô bạo với cô.

- "Không, Hàn Thiên.....dừng lại.....tôi không muốn"

Hàn Thiên hoàn toàn không để vào tai lời của Hạ Mộc Vân, hành động còn có phần thô bạo hơn. Vòng tay đang ôm ngang eo cô, bắt ngờ gia tăng lực đạo, siết chặt vòng eo mảnh khảnh của Hạ Mộc Vân, như muốn bóp nát nó, để xem trong bụng cô ta thực sự có gì không.

- "Aaa"

Chat

Hạ Mộc Vân vùng tay tát mạnh lên mặt Hàn Thiên. Một bạt tai dán vào gương mặt anh tuấn của Hàn Thiên, in rõ năm ngón tay trên đó.

Cô căm phẫn nhìn hấn, giọng run run nói:

- "Hàn Thiên, anh đừng quá đáng với tôi"

Hàn Thiên quay mặt lại, ánh mắt cực kỳ hung ác nhìn cô, nụ cười lạnh đến thấu xương:

- "Vậy là hiểu rồi"

Nói rồi hấn một tay bóp chặt cằm cô, tay kia đưa ra sau lưng cô, kéo khoá xuống và thô bạo kéo toàn bộ chiếc váy ra khỏi người Hạ Mộc Vân, môi mòng ở phía trên hung hăng hôn xuống môi anh đào, cắn nát, gặm nhấm.

- "Bỏ tôi ra....Hàn Thiên...bỏ ra"

Hạ Mộc Vân không ngừng dẫy dụa, thấy Hàn Thiên không có ý định dừng lại, hấn bây giờ thực sự muốn cưỡng bạo cô, nếu giống như những lần thô bạo trước của hấn, cô sợ là bảo bảo trong bụng sẽ không chịu nổi mất, Hạ Mộc Vân bây giờ đã mất hết bình tĩnh, cô hét lên chói tai.

- "Tôi có thai rồi"

Hàn Thiên một giây chấn động, cô ta là có thai thật sao? Cuối cùng đã thừa nhận. Hàn Thiên dừng lại động tác, thô bạo đẩy Hạ Mộc Vân ra như bệnh dịch truyền nhiễm, chỉnh trang lại quần áo, sải bước đến ngồi lại ở ghế sofa, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, lãnh khốc thốt ra 2 tiếng:

- "Của ai?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không xứng đáng

Lời nói lạnh lùng phát ra của Hàn Thiên thực sự làm chấn động người khác. Đầu Hạ Mộc Vân ong lên một tiếng, cô không thể tin nổi vào tai mình nữa, một chữ cũng không thể nói ra, cả người cô nhất thời hoá đá, thật lâu sau mới có thể tìm lại được giọng nói của mình.

- "Đó là con của anh. Xin anh đừng sỉ nhục con "

Hàn Thiên nhếch môi giễu cợt, cô ta còn liêm sỉ để bảo đó là con anh.

- "Phá"

Hàn Thiên lạnh lùng gằn giọng thốt ra một chữ, nhưng sức nặng của câu nói đó thật khiến Hạ Mộc Vân bị dả kích nặng nề. Cô đã quá ngốc nghếch, quá ngây thơ khi nói ra rằng mình đang mang thai.

Hàn Thiên thật sự nhẫn tâm bắt cô giết bảo bảo

Một chữ ngắn gọn từ miệng hần nhả ra rất nhẹ nhàng nhưng lại như tảng đá cực lớn chìm trái tim cô xuống tận đáy sâu của vực thẳm.

Cô ngược nhìn hần qua một màn nước dày, vô lực hỏi:

- "Tại sao?"

Hàn Thiên lại ném cho cô cái nhìn lạnh lùng, tàn nhẫn phun ra mấy chữ

- "Hàn Thiên tôi không thiếu phụ nữ muốn sinh con cho tôi. Còn loại người dơ bẩn như cô, cô nghĩ cô xứng đáng?"

Hàn Thiên thấy Hạ Mộc Vân vẫn thất thần không nói gì, hần nói tiếp:

- "Cô đã ngủ với bao nhiêu thằng rồi cô còn không nhớ rõ, dựa vào đâu cô khẳng định đây là con tôi? Muốn làm Hàn phu nhân, quả nhiên con diêm như cô không từ mọi thủ đoạn"

Hạ Mộc Vân bị câu nói không chút nhân tính của Hàn Thiên làm cho mất khống chế hoàn toàn, cô gào thét.

- "Không...anh điên rồi...anh không phải là người nữa"

Hàn Thiên không có ý muốn dừng lại, hần nói tiếp:

- "Sinh ra đứa trẻ không biết cha nó là ai, rồi tro trên muốn tôi nuôi nó, để rồi nó cũng dơ bẩn giống như cô. Xin lỗi, tôi ngại bẩn lắm"

Hồ hấp của Hạ Mộc Vân không còn bình ổn nữa, đôi mắt cô trở nên vô hồn, giọng yếu ớt đến khó tin

- "Không... tôi không nghe. Tôi không nghe anh nói gì cả....."

Hàn Thiên lạnh nhạt nhìn cô, thờ ơ nói

- "Không nghe rõ? Vậy thì tôi nói lại lần nữa, phá bỏ cái thai đó ngay cho tôi."

Hạ Mộc Vân không thể tin nổi mà nhìn hần, đôi mắt cô ngấn lệ, không giữ được mà rơi xuống gò má liên tục.

Hàn Thiên, hần muốn giết con mình.

Cô lầm rồi.

Cô đã hoàn toàn sai lầm rồi.

Hạ Mộc Vân nói trong nước mắt

- "Hàn Thiên...anh điên rồi...nó là con của anh đấy"

Hàn Thiên hừ lạnh, ánh mắt cực kỳ hung ác mà đi tới gần Hạ Mộc Vân, bóp chặt cằm cô, không chút thương tiếc mà nói

- "Nó không phải là con tôi. Nó là nghiệt chủng, là con hoang, cô phải phá"

Rồi mạnh tay đẩy cô lùi về phía sau, dứt khoát xoay người và sải bước ra khỏi nhà, khóa cửa lại.

Hạ Mộc Vân khóc như điên, cô gào lên trong đau đớn, gào đến khản cả cổ họng

- "Tôi không phá. Tôi không muốn bỏ con"

Cô đau đớn ôm lấy ngực trái rồi ngã ngồi xuống sàn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô vừa nức nở vừa đưa tay chạm vào bụng dưới, giữ nguyên một tư thế ngồi.

- -----

Hàn Thiên lạnh lùng lái xe trở về biệt thự của hần. Nghĩ đến Hạ Mộc Vân, hần không khỏi không tức giận. Cô ta bây giờ ngang nhiên khẳng định cái thai đó là con của hần trong khi rõ ràng cô ta còn không rõ nó là con của ai. Hạ Mộc Vân, xem như tôi đã xem thường cô.

Một mỗi bước vào nhà, bắt ngờ Chu Diệp Châu đã chạy ngay đến ôm chầm lấy Hàn Thiên, anh nhanh chóng lập tức trở nên ôn nhu, đưa tay ôm lấy cô vào lòng. Chu Diệp Châu mỉm cười động lòng nói bên tai Hàn Thiên:

- "Thiên, chúng ta có con rồi"

Hàn Thiên chấn động khi nghe Chu Diệp Châu nói như vậy. Cùng một ngày, cả 2 người phụ nữ đều nói là đang mang thai con của hắn. Nếu ở Hạ Mộc Vân, cái thai đó chưa hẳn là của hắn, nhưng Chu Diệp Châu cũng mang thai, đứa bé chắc chắn là giọt máu của hắn. Bất giác đưa tay vuốt ve mái tóc xoắn dài của Chu Diệp Châu:

- "Anh sẽ thu xếp. Chúng ta lập tức kết hôn"

Chu Diệp Châu siết chặt vòng tay vào người Hàn Thiên, cuối cùng anh cũng nói sẽ cưới cô, chúc Hàn Phu nhân sớm muộn cũng đã thuộc về cô, mỉm cười đắc ý, Chu Diệp Châu nói

- "Thiên, em yêu anh"

- "Anh cũng yêu em"

Dứt lời Chu Diệp Châu nhón chân lên hôn lên môi bạc của Hàn Thiên, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ từng cúc áo của Hàn Thiên, vuốt ve lồng ngực săn chắc của anh.

Hàn Thiên đột nhiên giữ tay Chu Diệp Châu lại, thấp giọng nói:

- "Em đang mang thai. Anh không muốn hại đến con"

Chu Diệp Châu sửng sốt vì hành động khước từ của Hàn Thiên, nhưng rất nhanh liền sà vào ngực anh lại, nhẹ nhàng nói:

- "Đúng vậy, chúng ta phải bảo vệ bảo vệ thật tốt"

- "Ngoan"

- -----

Vì Chu Diệp Châu đang mang thai, nên dạo gần đây Hàn Thiên rất quan tâm cô, anh về nhà sớm hơn, ăn cơm cùng cô, xem phim cùng cô, rồi canh cho cô ngủ trước mới trở về phòng làm việc.

Với Chu Diệp Châu thì hạnh phúc khi mang thai luôn có anh cạnh bên như vậy, nhưng Hạ Mộc Vân thì khác. Cô cô đơn một mình trong căn nhà rộng lớn, ngày ngày cô ngồi co ro ôm chặt lấy bụng mình lo sợ Hàn Thiên sẽ bắt cô phá bỏ, cô không ăn không uống, nước mắt cứ như vậy vô thức rơi mà Hạ Mộc Vân không thể kiểm soát được. "Cô cơ bản là con diêm, không xứng đáng sinh con cho tôi"; "đã ngủ với bao nhiêu thằng cô còn không biết, làm sao biết đây là con tôi"; "hó là nghiệt chủng, là con hoang".....

Người đàn ông mà cô yêu bằng cả sinh mệnh và cả thanh xuân, anh đã sỉ nhục cô đến cùng cực, anh mãi mãi không bao giờ tin cô, càng sẽ mãi mãi không bao giờ yêu cô.

Đoạn tình cảm này chỉ một mình cô bước liệu có quá gian nan. Cô đã chọn cách buông bỏ, tại sao anh lại không để cô đi? Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy? Rốt cuộc là cô đã làm điều gì sai?

Bản thân ngay từ khi sinh ra đã không được cha thừa nhận, bị bạn bè khinh miệt, bị chửi là con hoang, con ghê, đứa con không cha. Cô lâu nay chỉ ước mong cho mình một cuộc sống bình dị, không cần giàu sang, không cần vinh hoa phú quý, cô chỉ muốn được bình yên sống bên cạnh người mình thương, cùng nhau chăm sóc, bảo vệ cho những đứa con của họ. Mong ước đó của cô bây giờ liệu có quá xa vời?

Cô không thể ngờ rằng, bản thân lại để đứa con trong bụng cô còn chưa chào đời đã bị cha đẻ không thừa nhận, bị sỉ nhục là không biết cha là ai. Cô là một người mẹ tồi, con cô liệu có lặp lại một kết cục con hoang giống như cô hay không? Hạ Mộc Vân nghĩ đến đây liền hoảng sợ, đưa tay ôm lấy đầu mình khóc thảm thiết, tiếng khóc vang lên thật thương tâm, đau đến xé lòng.

.....

- "Thiếu gia, cô ấy hiện không ăn uống gì, đã bỏ ăn đóng cửa nhốt mình trong phòng đã mấy ngày nay. Tôi cũng không còn cách nào khác phải gọi cho cậu".

.....

Hàn Thiên vốn còn chưa biết xử lý Hạ Mộc Vân ra sao, bây giờ cô còn khiêu khích tính nhẩn nại của anh, cô ta định tuyệt thực đe dọa anh sao?

Hàn Thiên đứng dậy bước ra khỏi thư phòng, bước xuống cầu thang lại gặp Chu Diệp Châu đang đứng ở dưới:

- "Thiên, khuya rồi anh còn đi đâu?"

- "Châu Nhi, anh có việc ra ngoài, em ngủ trước đi"

Hàn Thiên trả lời Chu Diệp Châu, nhìn Hàn Thiên bỏ ra ngoài như vậy, Chu Diệp Châu tức giận run lên bần bật, có phải em đã quá dễ dàng với anh quá đúng không, ánh mắt hiện lên tia đáng sợ.

- -----

Hàn Thiên lái xe trên đường cao tốc thẳng đến căn chung cư của Hạ Mộc Vân ở.

Mạnh mẽ đẩy cửa bước vào, không một bóng người trong phòng khách, hần bước vào phòng ngủ, nhìn xung quanh một vòng, thấy Hạ Mộc Vân đang ôm gối ngồi co ro ở một góc, thân thể tiêu tụy đến xác xơ không còn một chút sức sống.

Mẹ kiếp, cô ta diễn như vậy cho ai xem chứ. Hần bước đến gần, ôm ngang Hạ Mộc Vân lên đi vào phòng tắm vứt xuống bồn tắm, lấy vòi hoa sen xịt nước lên người Hạ Mộc Vân. Bây giờ Hạ Mộc Vân mới đây dựa, gào thét:

- "Không...tôi không muốn....không..."

Hàn Thiên vẫn không ngừng động tác, bước tới xé rách bộ quần áo trên người cô, liên tục xịt nước lên Hạ Mộc Vân, hần thậm chí còn không để cô thở. Sau đó bế Hạ Mộc Vân lên, mạnh tay ném mạnh xuống giường không một chút thương tiếc.

- "Mang quần áo vào, hay cô muốn quyến rũ tôi?"

Hạ Mộc Vân khiếp sợ, bàn tay vô thức đưa lên bụng như muốn bảo vệ bảo bảo. Nhanh chóng đứng dậy tiến đến tủ lấy một bộ quần áo mang vào.

Hàn Thiên chán chường nhìn Hạ Mộc Vân, mạnh tay kéo Hạ Mộc Vân ra ở nhà bếp, mở tủ lạnh chỉ thấy một tô cháo không biết bà giúp việc nấu từ bao giờ, không quan tâm ngon hay dở, không cần hâm nóng lại, cứ thế đưa đến đặt trước mặt Hạ Mộc Vân, ra lệnh.

- "Ăn"

Hạ Mộc Vân vô thức không nhìn Hàn Thiên, cô chỉ ngồi im vuốt ve bụng mình. Hàn Thiên mất kiên nhẫn với Hạ Mộc Vân, tức giận bóp chặt cằm cô, bắt cô há miệng rồi đổ từng muỗng cháo lớn nhét vào miệng cô. Hạ Mộc Vân day dựa tránh né, mùi tanh của cháo xông thẳng vào mũi cô, cộng với việc bị Hàn Thiên bắt ép ăn nên Hạ Mộc Vân nghẹn lại, vùng ra khỏi Hàn Thiên chạy thẳng vào phòng vệ sinh nôn ọe. Hàn Thiên bực bội ném thẳng tô cháo xuống sàn, đi theo Hạ Mộc Vân vào phòng tắm, tức giận gằn giọng

- "Cô diễn ít thôi. Buồn nôn lắm".

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tôi hận anh

Bước vào phòng vệ sinh, nhìn Hạ Mộc Vân nôn thốc nôn tháo những gì vừa ăn, cô ta ốm nhén sao? Hần tàn nhẫn lên tiếng:

- "Ngày mai lập tức đến bệnh viện"

Hạ Mộc Vân thất thần như người mất hồn đi ra từ phòng vệ sinh, nghe Hàn Thiên nói như vậy, 2 chân bắt đầu khụy xuống, đầu gối tiếp đất, nhỏ giọng cầu xin.

- "Xin anh, đừng tàn nhẫn với tôi như vậy. Anh hãy để mẹ con tôi đi, tôi nhất định không bao giờ đến làm phiền anh và vợ anh đâu"

Nước mắt đã tràn đầy hốc mắt, không nhận được nữa mà rơi xuống.

- "Hạ Mộc Vân, đừng mơ sẽ có ngày rời khỏi tôi. Cả cuộc đời này, cô sẽ không có cơ hội phục vụ thêm người đàn ông nào khác nữa đâu. Bỏ "nghề" của mình đi, cô đủ bản thủ rồi"

Hàn Thiên thấp giọng nói bên tai Hạ Mộc Vân, lời nói như mũi dao đâm vào ngực cô.

- "Hàn Thiên, cả cuộc đời này tôi không bao giờ tha thứ cho anh"

- "Được, vậy xem cô có đủ khả năng không đã"

Hàn Thiên nhếch mép, đứng thẳng dậy, xốc ngược Hạ Mộc Vân vút lên giường, sau đó nằm đè lên cô, bắt đầu nện hôn mạnh bạo.

Hạ Mộc Vân bị động bất ngờ, cô hoảng loạn gào thét:

- "Bỏ ra.....bỏ ra....a.....anh không được đụng vào tôi"

Hàn Thiên vẫn không dừng lại, cắn lên vành tai của cô, thì thầm nói như không nói:

- "Đêm nay tôi ở đây cùng cô, không phải chỉ là ôm cô ngủ chứ. Con điểm thì đương nhiên phải có công dụng khác một người bình thường rồi, Hạ Mộc Vân à"

- "Không....anh cứ đi...thả tôi ra"

Một tay hấn chế trụ hai tay cô lên đỉnh đầu, tay kia thuần thục cởi hết hàng cúc áo somi rồi ném phăng chiếc áo sang một bên, môi mỏng tàn nhẫn nhả ra mấy chữ

- "Sợ tôi làm hại đến nghiệp chủng của em? Thật ra thì tôi chính là muốn nó chết đấy. Ngày mai sớm muộn gì nó cũng không còn nữa, hôm nay tiền nó sớm một đoạn không phải là tốt hơn sao? Mộc Vân, làm tình cùng phụ nữ mang thai thật sự rất kích thích đấy"

Chát

Một bạt tai dán vào gương mặt anh tuấn của Hàn Thiên, in rõ năm ngón tay trên đó, dưới ánh đèn mờ nhạt vẫn ần ần hiện hiện.

Nước mắt của Hạ Mộc Vân cũng theo cái tát đó mà rơi xuống như bão lũ, cô căm phẫn nhìn hấn, giọng run run nói

- "Hàn Thiên, anh nói tôi thế nào cũng được, nhưng tôi không cho phép anh xúc phạm con"

Hàn Thiên quay mặt lại, ánh mắt cực kỳ hung ác nhìn cô, nụ cười lạnh đến thấu xương, hấn một tay bóp chặt cằm cô, tay kia giáng xuống 2 bên má của Hạ Mộc Vân 2 bạt tai, lực mạnh đến nỗi máu đã tràn ra từ khước miệng Hạ Mộc Vân, cô đau đớn đến nhăn mặt.

Nụ hôn của Hàn Thiên dần chuyển sang cuồng nhiệt, ánh mắt hấn tràn ngập dục vọng, nụ hôn từ trên môi trượt xuống cổ, vai, sau đó cắn mạnh.

- "A"

Hạ Mộc Vân rên lên một tiếng đau đớn, cô lắc đầu liên tục, ngược nhìn Hàn Thiên đang chậm rãi liếm máu trên bả vai cô. Giây giụa điên cuồng, cô dùng sức muốn đẩy hấn ra

- "Hàn Thiên, anh thả tôi ra! Anh điên rồi! Thật sự điên rồi! "

Hàn Thiên đột nhiên dừng lại, hấn ngẩng đầu lên nhìn Hạ Mộc Vân, nhàn nhạt mở miệng

- "Con điểm không biết xấu hổ như em còn dám đánh tôi? Không phải em muốn thử trò kích thích khác chứ?"

Vừa nói hấn vừa nhẹ nhàng vén tóc của Hạ Mộc Vân, môi mỏng nở nụ cười khinh miệt.

Hàn Thiên muốn dùng cô như một công cụ để trút giận.

Đang vùng vẫy muốn thoát thì Hạ Mộc Vân đột nhiên bị Hàn Thiên bế lên, đồng thời đồ lót trên người cô cũng bị cởi hết ra. Hàn Thiên bắt cô quỳ hai gối xuống, hai tay cô chống trước mặt như một đứa trẻ đang bò, phía sau thì hấn nhanh chóng cởi bỏ quần dài cùng quần lót, hai tay đặt hai bên hông của cô, đồng thời hấn cũng quỳ sát phía sau cô, đưa cự long đã sớm trướng to và nóng ran xâm nhập vào nơi tư mật ẩm ướt của cô, đẩy mạnh thẳng lưng.

- "A....Không... không muốn...."

Tư thế này khiến cô vô cùng xấu hổ, Hàn Thiên lại muốn biến cô thành một nữ diễn viên khiêu dâm. Để khiến hấn thoải mái nỗi căm phẫn thì hấn thật sự không chút do dự mà hủy hoại cô.

Nước mắt Hạ Mộc Vân theo từng đợt ra vào của Hàn Thiên mà rơi xuống, cổ họng cũng không kìm được mà bật ra từng tiếng rên rỉ mê người, vì hai tay không thể đưa lên, với tư thế này cô hoàn toàn không thể ngăn được những âm thanh phóng đảng của mình, mà càng lúc càng lớn hơn.

- "Ừm. ần... ần... aaaa...."

Hàn Thiên liên tục đẩy mạnh thẳng lưng, theo mỗi cú thúc của hấn thì càng lúc càng vào sâu hơn, tốc độ cũng nhanh đến điên cuồng mà khí lạnh trên người hấn vẫn không hề tan bớt, từng cú ra vào hấn lại tàn nhẫn mắng chữ cô

- "Vân Nhi, không phải em rất thích quyến rũ đàn ông? Không muốn? Thật sự không muốn?"

Hạ Mộc Vân sắp không chịu đựng được nữa rồi, cô khóc lóc xin tha

- "Àn...Hàn Thiên.... làm ơn... dừng... dừng lại.... "

Tưởng rằng hắn đã dừng lại nhưng lần nữa hắn ép cô nằm sấp xuống, hai gối của hắn khuy xuống hai bên hông cô, tiếp tục từ phía sau mà xâm nhập vào.

- "Con điếm thối. Trên giường của Luru Phàm và những thằng đàn ông khác đã bày ra biết bao nhiêu bộ dạng dâm dăng mà còn dám giả vờ thanh cao trước mặt tôi? "

Hạ thân lại điên cuồng loạn động, giờ phút này trước mắt hắn chỉ còn thù hận và dục vọng, hắn muốn đem Hạ Mộc Vân mà phát tiết hết tất cả.

Hai tay đau nhức của Hạ Mộc Vân cố gắng bịt chặt hai tai, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe Hàn Thiên xúc phạm mình thêm nữa, môi cũng đã bị cô cắn đến sắp nát rồi, máu tươi rỉ ra hoà vào nước mắt mặn chát tạo nên cảm giác đau nhói đến từng tấc da thịt.

Nhiệt độ trong căn phòng tăng lên không ngừng, mồ hôi cũng đã chảy ròng rã trên cơ thể trần truồng của hai người, tiếng thở dốc của đàn ông cùng tiếng rên rỉ đầy khoái lạc cùng đau đớn của phụ nữ vang khắp căn phòng.

Đang lên đến cao trào thì đột nhiên Hàn Thiên lại rút ra khỏi người Hạ Mộc Vân, một tay túm lấy tóc cô, kéo cô quay mặt lại và áp sát gương mặt đã sạm trắng bệch của cô vào hạ thân của hắn, giọng trầm đục ra lệnh:

- "Ngậm"

Hạ Mộc Vân liều mạng lắc đầu, cô thật sự sợ hãi, sợ sẽ thật sự biến thành đồ chơi tình dục của Hàn Thiên. Nhưng lại giống như những lần trước, sau ót cô bị một tay hắn giữ chặt tóc, trước cảm lại bị hắn bóp chặt đến mức phải mở miệng rồi đẩy con cự long to lớn đi vào miệng cô.

Cảm giác nghẹt thở cùng đau đớn khiến Hạ Mộc Vân tiếp tục bật khóc. Cô rất muốn chạy trốn, rất muốn thoát khỏi cảnh tượng này nhưng lại không thể.

Hàn Thiên hoàn toàn xem cái miệng nhỏ của Hạ Mộc Vân là hạ thân của cô mà liên tục tấn công, lên đến cao trào của dục hoả, hắn phóng hết toàn bộ vào khoang miệng của cô rồi rút ra, bóp chặt cằm cô lần nữa, lạnh lùng ra lệnh:

- "Nuốt hết"

Hạ Mộc Vân phải lấy tay bịt chặt miệng mới có thể ngăn cản được cảm giác buồn nôn, chưa hết, cô tiếp tục bị tên cầm thú này đẩy ngã xuống giường, hắn kéo hai chân cô gác lên vai hắn, hạ thân lần nữa xò xuyên qua cơ thể cô, cơ hồ muốn rách toàn bộ.

Hàn Thiên nhếch môi cười lạnh, hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt phồng đặng của cô lúc hắn điên cuồng tiến vào.

- "Đúng là đại dâm phụ. Rất biết cách dụ dỗ đàn ông đấy."

Hạ Mộc Vân thật sự không còn sức để đòi co với hắn nữa, cổ họng cô như có một tảng đá lớn đè lên, không thể mở miệng nổi, khóc, cô cũng mệt rồi, bụng dưới bắt đầu mơ hồ đau nhức.

Cô không biết bảo bảo có gì bất trắc không.....

Hàn Thiên, tôi hận anh. Đến chết vẫn hận anh.

- -----

Sáng sớm, Hạ Mộc Vân mệt mỏi mở mắt, toàn thân đau nhức như bị hàng ngàn bánh xe lăn qua. Nhìn sang bên cạnh, Hàn Thiên vốn đã rời đi từ lúc khuya. Đêm qua, khi kích tình qua đi, Hàn Thiên đứng lên mặc lại quần áo, trực tiếp đẩy cửa rời đi. Giống như vứt bỏ một loại búp bê cũ rách, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn lại.

Phía ngoài, cánh cửa đột nhiên bị mở ra một lần nữa, giờ này bà giúp việc cũng chưa tới giờ làm, vậy ai là người đang mở cửa? Hạ Mộc Vân không quan tâm người đó là ai, cô chỉ cảm thấy bản thân hiện tại không còn một chút sức lực nào, vô thức kéo chăn lên che hết đầu, nằm cuộn mình trong chăn, thân thể bắt đầu run rẩy, nước mắt chảy ra, cô hiện tại là rất sợ cảm giác tiếp xúc với người khác.

Cửa phòng mở ra, một bóng dáng xinh đẹp tiến vào trong phòng, đi đến cạnh giường, một tay kéo tung tấm chăn ra, Hạ Mộc Vân lúng túng đến không thở nổi, mở to mắt nhìn người con gái đang đứng trước mặt cô.

Là Chu Diệp Châu!

- "Khôn nạn"

Chu Diệp Châu tức giận căm phẫn nhìn Hạ Mộc Vân đang nằm trên giường, gằn lên từng tiếng một.

Hạ Mộc Vân lập tức ngồi dậy, toàn thân run lẩy bẩy, cảm giác như trời đất đang đổ sập ngay trước mắt mình. Vội vàng lên tiếng muốn giải thích.

- "Chu tiểu thư, xin cô nghe tôi nói, tôi"

Chat

Lời còn chưa kịp nói ra hết liền bị Chu Diệp Châu vung tay tát mạnh lên mặt.

- "Câm miệng"

Hạ Mộc Vân choáng váng, cô không thể nào chịu đựng thêm những sự hành hạ từ Hàn Thiên, bây giờ lại đến Chu Diệp Châu, những cái tát, đánh đập, sỉ nhục, cô sắp không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Chu Diệp Châu bước thẳng lên giường, bước một chân qua người Hạ Mộc Vân, túm lấy tóc cô mà giật ngược lên, sau đó kéo lê Hạ Mộc Vân xuống giường rồi đẩy mạnh. Rất may Hạ Mộc Vân có đề phòng nên bảo bảo trong bụng cô không bị tiếp đất nặng nề.

- "Chu tiểu thư, lỗi là ở tôi. Xin cô để cho tôi được đi"

Hạ Mộc Vân yếu ớt nói, phần bụng dưới bây giờ đã nhói đau nhưng cô vẫn quật cường chịu đựng

- "Muốn lợi dụng đứa con trong bụng để dây dưa với Hàn Thiên? Nằm mơ đi"

- "Không, tôi không muốn liên quan hay dính líu gì tới anh ta nữa. Cô hãy tin tôi, hãy để tôi đi"

Hạ Mộc Vân khóc lóc cầu xin, cô sắp kiệt sức rồi, bản thân cô đang quá mệt mỏi rồi.

- "Hạ Mộc Vân, cô nghĩ cô đủ tư cách để đấu với Chu Diệp Châu tôi. Tôi nói cho cô biết, Hàn Thiên chỉ yêu và cưới duy nhất một mình tôi. Nghe rõ chưa?"

Chu Diệp Châu tức giận gào lên, vung chân lên hất Hạ Mộc Vân, sau đó dùng sức kéo Hạ Mộc Vân yếu ớt đứng dậy lôi đi.

- "Hôm nay đứa bé này phải chết"

Hạ Mộc Vân sững sốt, cô phản kháng mãnh liệt, kêu thét vùng ra.

- "Không....không...tôi không muốn....các người hãy để tôi đi"

- "Cô phải đi"

Chu Diệp Châu dùng sức kéo Hạ Mộc Vân, bắt cô phải bước đi.

- "Aaaa...không...bỏ tôi ra...không..."

Hạ Mộc Vân vẫn điên cuồng đẩy dụa, gào khóc.

.....

- "Châu Nhi"

Tiếng gọi thân quen của một người đàn ông phía cửa vang lên.

Chu Diệp Châu giật bản mình, theo phản xạ cô quay người lại.

- "Thiên"

Hạ Mộc Vân nhân cơ hội liền nhanh chóng vùng ra chạy ra phía ngoài bỏ chạy, thân thể yếu ớt chạy thoát ra ngoài, bất chấp tất cả mọi thứ bên ngoài, bước vào thang máy, cả thân thể mệt mỏi trượt dài xuống, nước mắt trên khuôn mặt còn chưa kịp khô. Hôm nay cô nhất định phải đi, nhất định phải trốn thoát khỏi địa ngục này, cô phải bảo vệ bảo bảo, yếu đuối bước ra khỏi thang máy, nhanh chóng bước ra khỏi tòa nhà chung cư rộng lớn này.

Tạm biệt tất cả.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Phá bỏ

Trong phòng ngủ lúc này chỉ còn lại Hàn Thiên và Chu Diệp Châu.

- "Thiên, anh lừa dối em?"

Chu Diệp Châu lên tiếng đập tan bầu không khí u ám trong căn phòng. Đối diện với Hàn Thiên lúc này, cô có cảm giác hơi lo lắng, nhưng rất nhanh liền trách móc Hàn Thiên.

- "Em làm sao đến được đây?"

Hàn Thiên âm trầm nhìn Chu Diệp Châu trước mặt mình. Đây là Diệp Châu xinh đẹp, thông minh mà anh biết sao? Mới vừa rồi, Hàn Thiên trở về đây là muốn dẫn Hạ Mộc Vân đến bệnh viện, không ngờ lại thấy cảnh tượng Chu Diệp Châu đang đánh Hạ Mộc Vân, còn túm tóc kéo lê cô ta đi. Anh thực sự là không tin vào mắt mình.

- "Thiên, em đến đây để bảo vệ con của chúng ta. Em không muốn anh có con riêng, con chúng ta có anh em không cùng huyết thống"

Chu Diệp Châu khóc nức nở nói, hai vai run run tựa hồ muốn ngã xuống.

Hàn Thiên đến gần đỡ lấy Chu Diệp Châu, dịu cô ngồi xuống giường. Ngay lập tức Chu Diệp Châu đứng phắt dậy, dẫy dụa liên tục nói:

- "Không, em không ngồi lên chiếc giường bẩn thỉu này. Chiếc giường mà anh ngủ cùng con đàn bà thối tha đó"

Nói rồi cô ngã khụy xuống mặt đất, gào khóc nức nở.

- "Nếu hôm nay anh không giải quyết Hạ Mộc Vân, thì em và con sẽ đi, mẹ con em sẽ không bao giờ tha thứ cha anh".

Hàn Thiên ôm lấy Chu Diệp Châu, thì thầm nói:

- "Anh đã nói sẽ cưới em, việc của Hạ Mộc Vân anh sẽ giải quyết, em đang mang thai, em làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến con"

Hàn Thiên ôn nhu nói, vuốt nhẹ sống lưng Chu Diệp Châu ở dưới đất. Chu Diệp Châu ngước đôi mắt đầm lệ lên nhìn Hàn Thiên, nức nở nói:

- "Thiên, em chỉ muốn bảo vệ anh và con, em thực sự là không muốn đến mức này..."

Chu Diệp Châu nức nở lên tiếng.

- "Được rồi, anh hiểu"

- "Thiên, Hạ Mộc Vân, cô ấy chạy trốn rồi, cái thai của cô ấy có phải là của anh không?"

Chu Diệp Châu cố tình nhấn mạnh câu hỏi, ngụ ý muốn nhắc Hàn Thiên về cái thai trong bụng Hạ Mộc Vân.

Hàn Thiên bất đắc dĩ im lặng, không trả lời câu hỏi của Chu Diệp Châu, mà nói:

- "Em về nhà nghỉ đi, đừng lo nữa"

Sau đó lấy điện thoại ra gọi cho A Nam

- "Lên phòng đưa Diệp Châu về nhà"

- -----

Hàn Thiên bước xuống sảnh nhà chung cư, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Hạ Mộc Vân. Mẹ kiếp, cô ta dám trốn chạy khỏi đây. Nhanh chóng lên xe, đạp ga chạy với tốc độ nhanh nhất. Hạ Mộc Vân, đừng hòng muốn chạy thoát.

Chưa đầy 15 phút, Hàn Thiên đã nhìn thấy Hạ Mộc Vân đang liều mạng chạy trên đường, tấp xe vào chặn ở trước mặt Hạ Mộc Vân, ung dung bước xuống xe, lạnh lùng tiến lại gần. Hạ Mộc Vân nhìn thấy Hàn Thiên như nhìn thấy ác quỷ, thân thể cơ hồ đã mềm nhũn ra. Không, cô không thể chịu đựng được thêm Hàn Thiên nữa, anh ta sẽ đánh cô, sẽ mắng cô, sẽ giết chết bảo bảo của cô.

- "Hàn Thiên, đừng ép tôi nữa. Để tôi đi đi".

Hàn Thiên tức giận đối mặt với Hạ Mộc Vân, gằn giọng nói.

- "Muốn đi đến như vậy sao?"

- "Đừng, xin anh, tôi mệt lắm rồi. Tôi không chịu đựng thêm được nữa"

Hạ Mộc Vân nén nước mắt run run nói, thân thể gầy yếu tựa hồ gió trên đường có thể sẽ cuốn bay cô đi mất.

- "Muốn đi như vậy. Được, bỏ đứa bé, muốn đi đâu thì đi"

Nói rồi Hàn Thiên bế ngang Hạ Mộc Vân không thương tiếc mà đẩy mạnh vào ghế phụ của xe. Hạ Mộc Vân điên cuồng dẩy dựa

- "Không...tôi không đi với anh...tôi không muốn bỏ con"

Hàn Thiên mặc kệ lời cô nói, lái xe trên đường, nhanh chóng đi đến bệnh viện.

- "Hàn Thiên, con là của tôi và người khác. Nó không phải con anh. Anh đừng như vậy"

Hạ Mộc Vân không nhại làm bản mình, cô không cần biết Hàn Thiên nghĩ gì, cô bây giờ chỉ muốn giữ lại con của cô.

Hàn Thiên tức giận đến cực độ, đạp ga tăng tốc trên đường.

- "Nếu đã vậy, nó càng phải chết"

Hàn Thiên đã mất hết tính người rồi, không, anh ta điên rồi.

- "Hàn Thiên, nó không phải là con anh, hà cớ gì anh phải đối xử với nó nhẫn tâm như vậy"

- "Nhưng mẹ nó là con điểm tôi mua về, không được phép sinh con, vì cơ bản, cô không đủ tư cách làm mẹ, dù nó là con ai. Cô không thấy là tôi đang giúp nó tránh khỏi một người mẹ tồi hay sao?"

Hạ Mộc Vân lấy tay ôm đầu không muốn nghe Hàn Thiên nói nữa, cô khóc nức lên nức nở, Hàn Thiên, tôi hận anh, cả cuộc đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh.

Người ta thường nói hổ dữ không ăn thịt con.

Cô đã tin rằng dù Hàn Thiên có tàn nhẫn thế nào, dù hắnn không yêu cô nhưng cũng không được tự tay giết chết con mình như vậy.

Nhưng...

Cô lầm rồi...

Hàn Thiên ngay cả con ruột của mình cũng có thể ra tay.

Vậy thì...

Hắn thật sự không còn nhân tính nữa!

Hắn không phải là người!

Ngay cả cảm thú cũng không bằng!

- -----

Xe nhanh chóng đến bệnh viện, dừng lại ở bãi đỗ xe.

Hàn Thiên mở cửa đi xuống, Hạ Mộc Vân đề phòng rồi sợ hãi, cô không muốn xuống xe, không muốn cùng hắn đi vào trong.

Không được.

Cô không thể đi theo hắn được.

Nhưng suy nghĩ đó của cô đã bị đánh tan khi Hàn Thiên giật cánh cửa ở ghế phụ, cúi thấp người xuống và kéo tay Hạ Mộc Vân, lôi cô ra khỏi xe.

Phản kháng, sợ hãi, uất ức đi theo Hàn Thiên vào trong bệnh viện, Hạ Mộc Vân rất muốn bỏ trốn ngay bây giờ.

Rất nhanh, hai người họ đã đi tới khoa phụ khoa của bệnh viện.

Hàn Thiên kéo tay Hạ Mộc Vân đi vào nhưng cô lại không chịu bước nữa, cô kéo chặt ống tay áo của hắn, như một chú nai đáng thương mà cầu xin:

- "Thiên, em xin anh, đừng bắt em bỏ con. Chỉ cần anh cho em giữ con lại, anh muốn em làm gì cũng được, Thiên, em xin anh. Nó là con của anh mà...con vô tội..."

Hàn Thiên nhú chặt mày kiếm, nhìn cô gái nhỏ trước mặt khóc nức nở, ngực hắn bắt đầu trở nên đau nhói nhưng hận ý cũng nặng thêm, hắn dùng sức kéo cô đi vào trong.

Bác sĩ là một người phụ nữ tuổi ngoài bốn mươi, gương mặt phúc hậu và nụ cười thân thiện, bà đeo một cặp kính cận và khoác chiếc áo blouse trắng. Sau khi làm siêu âm cho Hạ Mộc Vân xong thì bà mời cô ngồi xuống chiếc ghế dành cho bệnh nhân, Hàn Thiên thì đứng bên cạnh.

Bác sĩ điền vào giấy khám bệnh rồi hỏi

- "Thai nhi đã được năm tuần rồi, hai người thật sự muốn phá?"

Vừa nói bác sĩ vừa đưa một tờ giấy siêu âm cho Hạ Mộc Vân, trên đó còn cả ảnh của thai nhi trong tử cung của mẹ.

Hai tay Hạ Mộc Vân run run khi cầm lấy kết quả siêu âm, cô đưa tay sờ nhẹ nhàng lên hạt đậu nhỏ trong hình, nước mắt vì hạnh phúc và xúc động mà rơi xuống, sau đó cô lại đưa tay vuốt ve yêu thương tại bụng dưới của mình.

Đây là con của cô, nó chỉ mới bằng hạt đậu nhỏ mà Hàn Thiên nói giết là giết. Hắn thật sự không có trái tim sao?

Làm ơn đi...

Đó là con của hắn mà.

Hạ Mộc Vân cầm bức ảnh siêu âm đưa cho Hàn Thiên, cô cười trong nước mắt

- "Thiên, anh xem con của chúng ta.... "

Hàn Thiên không chút do dự mà hất tay cô xuống, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô, môi mỏng lạnh lẽo nhả ra từng chữ

- "Phá bỏ"

Gương mặt Hạ Mộc Vân giàn giụa nước mắt, cô lắc đầu liên tục, hai tay lạnh cóng níu lấy ống tay áo của hắn, run giọng cầu xin

- "Thiên, em xin anh, làm ơn đừng giết con...em phải nói thế nào thì anh mới tin, nó thật sự là con của anh.... Hay là anh để em đi đi.....xin anh..... đừng làm hại con"

Hàn Thiên kéo cô đứng lên, mặt vẫn lạnh băng như vậy, nói với bác sĩ

- "Tôi muốn phá cái thai trong bụng cô ta"

Hạ Mộc Vân vừa khóc vừa lắc đầu, cô thật sự không muốn...

Làm ơn, có ai cứu con của cô.....

Bác sĩ nhìn thấy cảnh tượng này cũng đã quen rồi nhưng thấy một cô gái khóc đến tê tâm liệt phế như vậy thì đây là lần đầu tiên, trong lòng có chút chua xót.

Bà lắc đầu xót xa rồi nói với Hàn Thiên

- "Cậu ra ngoài trước đi, tôi phải kiểm tra lại sức khỏe cho sản phụ trước khi tiến hành phẫu thuật"

- -----

Bác sĩ ra ngoài, nhìn Hàn Thiên nói:

- "Xong rồi. Đã phá bỏ cái thai cho cô ấy. Hiện còn rất yếu, tốt nhất nên cẩn thận một chút"

Hàn Thiên gương mặt vẫn không thay đổi cảm xúc, lạnh lùng gật đầu rồi thôi.

Hạ Mộc Vân với khuôn mặt đầm nước mắt đi ra từ trong phòng giải phẫu, ôm nỗi hận nhìn chằm chằm người đứng trước cửa với vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Thiên.

Nhìn thấy dáng vẻ Hạ Mộc Vân lao đảo sắp ngã, trong lòng liền hiện lên một tia hối hận, nhưng sau đó liền nhanh chóng tan biến. Đó không phải là con của hắn.

Hạ Mộc Vân không nhìn Hàn Thiên đến một cái, vòng qua hắn, đi thẳng về phía trước.....

Có lẽ là không chú ý đến dưới chân, bỗng chập vật bổ nhào xuống,

Hàn Thiên ôm lấy cô, đi vào trong thang máy.

- "Anh thả tôi xuống"

Hạ Mộc Vân lạnh lùng nói, sau đó cố gắng thoát khỏi cái ôm của Hàn Thiên

Hàn Thiên nhìn cánh tay trống trơn, từ từ buông ra. Sau đó lấy ví tiền từ trong áo, lấy ra một chiếc thẻ vàng

- "Tự chăm sóc mình"

Thương tâm đau đớn, Hạ Mộc Vân nhìn chỉ phiếu trước mắt, bỗng có xúc động mãnh liệt.

- "Hàn Thiên, tiền này dùng để mua mạng người, hay là bồi thường cho tôi?"

- "Tùy cô nghĩ thế nào thì nghĩ"

‘Bíp’ một tiếng, cửa thang máy mở ra. Hạ Mộc Vân kiên cường nói

- "Anh giữ lại đi, tôi không nhận. Bản thân tôi tự đến, tôi sẽ tự đi. Anh cho là tấm thẻ vàng này có thể mua được một sinh mệnh sao? Anh cho là nó có thể bù lại tổn thương với tôi sao? Hàn Thiên, anh mắc nợ tôi cả đời, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh".

Sau đó Hạ Mộc Vân bước ra khỏi thang máy, nhanh chóng bước ra ngoài, nước mắt không ngừng rơi xuống. Hàn Thiên, anh thật tàn nhẫn, cô đã sai rồi, sai khi đã quá yêu anh, cô xem anh như cả sinh mệnh của mình, cô trao hết cho anh những gì cô có, anh trả lại cho cô muôn ngàn nỗi đau, vết thương, hận thù.

.....

Hàn Thiên đuổi theo sau Hạ Mộc Vân, nhanh chóng kéo cánh tay Hạ Mộc Vân lại.

- "Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi"

Hạ Mộc Vân quay mặt lại, ánh mắt uất hận nhìn Hàn Thiên.

- "Anh có hội hận một chút nào không?"

Hạ Mộc Vân yếu đuối hỏi, trong lòng cô hiện tại như hàng ngàn mũi tên đâm vào, cô không chịu đựng nổi nữa liền nghẹn ngào lên tiếng.

Hàn Thiên im lặng không trả lời cô, ánh mắt có chút không đành nhìn cô đang rơi nước mắt.

- "Thiên"

Hàn Thiên theo tiếng gọi quen thuộc quay lại. Phía bên kia đường là Chu Diệp Châu. Sao cô ấy lại đến đây?

- "Châu Nhi, sao em không về nhà?"

Hàn Thiên bỏ mặc Hạ Mộc Vân, chạy đến phía Chu Diệp Châu đỡ lấy cô.

- "Bụng em hơi đau, em lo em bé có vấn đề gì"

Hạ Mộc Vân theo phản xạ nhìn theo. Hóa ra là Chu Diệp Châu cũng đang mang thai. Hạ Mộc Vân cười đắng. Đều là con của anh, nhưng số phận của hai đứa trẻ thật khác nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đoạn tuyệt

Chu Diệp Châu được Hàn Thiên đỡ, ủy khuất dựa vào người Hàn Thiên như muốn khẳng định chủ quyền, nhìn lại Hạ Mộc Vân đứng một mình.

Lúc sáng vì quá tức giận nên cô không nhìn rõ, Hạ Mộc Vân so với lần đầu cô gặp tại biệt thự thì bây giờ cô ta rất gầy, hốc hác, người không còn bao nhiêu thịt, hôm nay còn mặc chiếc váy màu rêu càng nổi bật nước da trắng xanh của cô càng thêm nhợt nhạt. Trong lòng chột dạ lên sự khó chịu. Chu Diệp Châu đã chờ ở đây từ lâu, thấy Hạ Mộc Vân cùng Hàn Thiên bước ra liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn ra gương mặt biến hóa của Hàn Thiên, cả người căng thẳng, lo lắng cô liền lên tiếng gọi Hàn Thiên. Hôm nay nhất định Hạ Mộc Vân phải rời đi.

Chu Diệp Châu bỗng bước lên nắm tay của Hạ Mộc Vân, nước mắt rớt xuống nhỏ giọt cầu xin:

- "Tôi biết là cô hận chúng tôi, nhưng tôi và Thiên sắp kết hôn rồi, xin cô đừng trách Thiên, tất cả là lỗi của tôi. Hàn Thiên vì quá yêu tôi nên mới phải bắt cô bỏ đứa bé, tôi cũng không muốn làm như vậy, nhưng Thiên và tôi rất mong đợi đứa bé này, xin cô hãy vì thế mà rời xa Thiên, rời xa chúng tôi"

Nói xong cô ta muốn quỳ xuống van xin Hạ Mộc Vân nhưng Hàn Thiên nhanh tay đỡ dậy đôi mắt tức giận nhìn Hạ Mộc Vân. Hàn Thiên nhìn nét mặt bình tĩnh của Hạ Mộc Vân còn Diệp Châu đang đau lòng thì tức giận càng đậm, cô ta dựa cái gì mà muốn Diệp Châu cầu xin cô ta. Vị trí Hàn phu nhân vốn dĩ không phải của cô ta, Diệp Châu chỉ lịch sự lên tiếng, dựa vào điều gì mà cô ta kiêu ngạo.

Hạ Mộc Vân vẫn đứng im đó mắt lạnh nhìn Chu Diệp Châu và Hàn Thiên, lòng ngực lại nhói đau, con đau như muốn phá tan lồng ngực mà đi ra.

- "Tôi chưa bao giờ có ý định muốn phá tan hạnh phúc của hai người, khi cô trở về, tôi đã ngay lập tức rời đi. Vậy tại sao vẫn tàn nhẫn với tôi đến vậy. Tại sao? Cô bảo là cô muốn có con, vậy tôi thì không sao? Giết đi con của tôi để giành hạnh phúc cho con của mình. Như vậy là đúng sao?"

Hạ Mộc Vân gần như mất hết bình tĩnh, nỗi đau chông chéo nỗi đau, nước mắt đã dàn dụa trên mặt.

Hàn Thiên đứng yên quan sát từ lúc này đến giờ, bây giờ mới lên tiếng.

- "Mọi lỗi lầm hôm nay là do cô gây ra, hậu quả cô nên lường trước từ đầu. Cô không được sinh con. Có con thì bỏ, căn bản vì cô không xứng làm mẹ, bất kể nó là con của ai"

Hàn Thiên gần giọng nói.

Chu Diệp Châu trong lòng mừng rỡ đặc ý nhìn về Hạ Mộc Vân.

Lời của hắn vô tình lại đâm thêm vào miệng vết thương hở của cô, máu chảy đầm đìa, thân thể run rẩy, cô cắn chặt môi mình, gương mặt tái nhợt nhìn về Hàn Thiên, nở nụ cười buồn bã.

- "Một năm qua ở bên anh, tôi yêu anh bằng cả sinh mệnh của mình, trao cho anh hết tất cả những gì mà tôi có. Đổi lại, anh trả lại cho tôi chỉ toàn là đau khổ, tổn thương, và hận thù. Anh chưa từng tin tôi, một chút làm trái ý anh anh cũng xem đó là cái tội mà trừng phạt tôi. Anh biết tại sao không? Vì anh không hề cần tôi".

Thân thể run rẩy, cô cắn chặt môi mình, gương mặt tái nhợt nhìn về Hàn Thiên.

- "Hôm nay, anh giết đi đứa con của tôi, xem như tôi đã trả hết nợ cho anh. Giữa tôi và anh bây giờ chỉ có duy nhất thù hận và thù hận. Tôi và anh từ nay xem như chưa từng quen biết nhau".

Chu Diệp Châu từ lúc này đến bây giờ thấy Hàn Thiên đã xao động, lo lắng anh sẽ thay đổi ý định, cô liền lên tiếng.

- "Cô phải hứa là rời khỏi TP A này đây".

Hạ Mộc Vân cố gắng giữ bình tĩnh nói:

- "Thời gian qua là tôi sai, nhưng đến ngày hôm nay xem như tôi trả hết nợ. Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ đi, Hàn Thiên....."

Hạ Mộc Vân ngước lên nhìn Hàn Thiên, hít thở không thông, nuốt nước bọt, khó khăn nói tiếp:

- "Hàn Thiên, anh không một chút hối hận?"

- "Không"

- "Sau này tôi với anh sẽ là người xa lạ?"

- "Đúng "

- "Ai có yêu tôi, anh cũng không lo lắng?"

- "Đó là chuyện của cô"

- "Và cả khi tôi không còn yêu anh thì anh cũng không quan tâm"

- "Tùy cô".

Hạ Mộc Vân cười đắng

- "Anh trả lời như vậy làm tôi thấy yên tâm rồi. Sau này mong Hàn tiên sinh tự trọng, đừng như loại động vật chỉ biết động dục rồi hành hạ người khác như vậy. Nếu không yêu họ, cũng đừng buông lời cay đắng, càng đừng làm tổn thương đến tình cảm của họ"

Giọng Hàn Thiên cứng ngắt, đến khi Hạ Mộc Vân chuẩn bị rời đi, bất giác liền lên tiếng.

- "Cô có muốn yêu cầu điều gì ko?"

Hàn Thiên phức tạp nhìn cô, khi hắn đồng ý để cô đi thì hắn bỗng nổi lên mắt mát.

- "Quả nhiên là Hàn Thiên sinh luôn hào phóng như vậy. Nhưng nếu như anh hào phóng, rộng lượng để cho một sinh linh khác được sống, được lớn lên thì tôi nghĩ mọi chuyện sẽ khác, sẽ không tồi tệ như bây giờ"

- "Tôi sẽ chuyển tiền cho cô"

Hàn Thiên mặc kệ Hạ Mộc Vân từ chối, anh vẫn muốn được cho cô một số tiền để không phải vất vả mưu sinh, dù sao số tiền đó cũng không đáng là bao nhiêu đối với Hàn Thiên.

- "Không cần, dù sao tôi cũng một mình cùng với mẹ từ xưa đến nay, không đến nỗi không nuôi được nhau. Con cũng không còn, tôi lấy tiền anh để làm gì."

Hạ Mộc Vân thở dài nói tiếp:

- "Nếu đã tàn nhẫn với người khác để giành giật, bảo vệ hạnh phúc của mình đến như vậy. Thì tôi cũng mong hạnh phúc đó của 2 người không làm hại thêm một người nào khác nữa. Vì như vậy, không còn là con người nữa, mà đó là cầm thú".

Dứt lời cô quay lưng bước đi không lấy bất cứ thứ gì, dù sao đó cũng là hẩn cho cô. Cô đã quyết định trả lại cho hẩn tất cả bao gồm tình yêu của cô. Bước chân càng lúc càng nhanh tới gốc khuất, cô khụy xuống ôm ngực vai run run.

Chu Diệp Châu đáy mắt tức giận nhưng cũng không thể làm gì được Hạ Mộc Vân. Nhưng không sao, chỉ cần cô ta biến mất khỏi đây, mọi chuyện rồi sẽ ổn. Xem như Chu Diệp Châu cô bỏ qua cho cô ta lần này.

Hàn Thiên nhìn bóng cô khuất hẩn trong lòng trống rỗng, hẩn bỗng mơ hồ hối hận.

Chu Diệp Châu nhìn Hàn Thiên mất hồn thì khó chịu nắm tay hẩn kéo hẩn trở về, nở nụ cười ngọt ngào với hẩn, nhìn về phía Hạ Mộc Vân khuất đi, môi cong lên chiến thắng.

- -----

Hạ Mộc Vân không chịu nổi đau đớn từ thân thể đến trái tim thêm được nữa. Cả người ngã khụy xuống, nước mắt lăn dài, cơ hồ muốn buông xuôi mọi thứ, bỏ lại tất cả.

Trời bây giờ còn đổ cơn mưa, mưa lớn xối xả, từng giọt mưa lạnh lẽo tạt vào mặt cô, thấm ướt hết cả cơ thể yếu ớt.

Hạ Mộc Vân ôm bụng mình, đau đớn nói đến nhẩn mặt, yếu ớt nói:

- "Cứu....cứu....tôi..."

Nói xong câu đó cũng là lúc cô ngất lịm đi.

.....

- "Mộc Vân....Mộc Vân...có phải là em không? Em làm sao vậy?"

Cô gái đỡ lấy thân thể đã ướt nhẹp của Hạ Mộc Vân lên, không màng mưa gió, diu thân thể yếu ớt của Hạ Mộc Vân ra đường lớn, nhanh chóng bắt một chiếc xe taxi đến bệnh viện.

.....

Tại bệnh viện

Hạ Mộc Vân yếu ớt nằm trên giường bệnh, bác sĩ đã kiểm tra cho Hạ Mộc Vân, bây giờ đang chờ kết quả.

Hạ Mộc Vân mệt mỏi mở mắt, nhìn xung quanh, cô lại ở trong bệnh viện, mới vừa rồi, trong vô thức cô nghe thấy một cô gái liên tục gọi tên của cô.

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, một cô gái bước đến bên giường bệnh của Hạ Mộc Vân, quan tâm nói:

- "Em tỉnh rồi ư? Có chỗ nào còn khó chịu không?"

Hạ Mộc Vân đôi môi khô khốc, cố gắng mấp máy môi nói:

- "Chị Nguyệt Nhan"

Đúng vậy, cô gái đã giúp đỡ Hạ Mộc Vân rồi đưa cô vào viện, chính là Trịnh Nguyệt Nhan - cô gái mang thai mà Hạ Mộc Vân đã giúp đỡ trong siêu thị.

Trịnh Nguyệt Nhan mỉm cười gật đầu, bước đến đỡ Hạ Mộc Vân ngồi dậy.

- "Em ăn một chút cháo đi"

Trịnh Nguyệt Nhan xót xa nhìn cô gái yếu ớt trên giường bệnh. Chỉ mới một thời gian không gặp, cô gái xinh đẹp, hoạt bát, lễ phép, bây giờ lại trở nên gầy yếu, xanh xao, tiều tụy như người bị hành hạ nhiều ngày. Nhìn Hạ Mộc Vân, không hiểu sao Trịnh Nguyệt Nhan lại nhìn thấy một phần của mình trong đó, bỗng nhiên có một nỗi chua xót dâng lên, sự đồng cảm, xót thương cho nhau mà không nói nên lời.

.....

- "Chị Nguyệt Nhan, chị sinh rồi sao?"

Hạ Mộc Vân lên tiếng hỏi Trịnh Nguyệt Nhan.

- "Chị sinh rồi, một bé trai, bây giờ đã được 8 tháng tuổi rồi. Hôm nay chỉ đến Thành phố mua một ít nguyên liệu, chị chuyển đi tỉnh lẻ nhỏ khác sống rồi. Không ngờ lúc về lại gặp em ngất xỉu phía gốc cây"

Hạ Mộc Vân xót xa nhìn Trịnh Nguyệt Nhan, nước mắt không kìm được nữa mà rơi xuống, đột nhiên cô ôm chặt lấy Trịnh Nguyệt Nhan, òa khóc như một đứa trẻ.

- "Chị cho em được khóc thêm một ngày hôm nay nữa thôi... Ngày mai nhất định em sẽ mạnh mẽ"

Trịnh Nguyệt Nhan vỗ nhẹ lên lưng Hạ Mộc Vân an ủi, nước mắt không kìm được mà rơi xuống theo Hạ Mộc Vân. Cô cũng không khá khẩm hơn Hạ Mộc Vân bao nhiêu, cô thậm chí còn bị người ta muốn giết chết.

2 cô gái, 2 hoàn cảnh, 2 số phận, nhưng kết lại họ đều đang có một kết cục quá thảm thương. Rốt cuộc họ vẫn không biết là vì sao, cuộc đời lại tàn nhẫn với họ như vậy? Hạnh phúc với họ bây giờ là điều quá xa xỉ. Có lẽ câu nói "Hạnh phúc là một cái chân quá hẹp. Đôi khi người này kéo thì người kia sẽ bị lạnh" là rất đúng. Tập buông bỏ để bắt đầu một cuộc sống mới, chọn bình yên thay vì đau khổ để mong muốn một hạnh phúc tạm thời.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Phát hiện

Một lúc sau, bác sĩ bước vào đưa kết quả kiểm tra của Hạ Mộc Vân cho Trịnh Nguyệt Nhan:

- "Sản phụ bây giờ đang quá yếu, hơn nữa còn dầm mưa, tuy nhiên thai nhi vẫn may mắn giữ được, nhưng lại vô cùng yếu, cô bị động thai mạnh, hiện tại phải nghỉ ngơi nhiều, tránh vận động mạnh. Nếu không sẽ nguy hiểm cả mẹ và con".

Hạ Mộc Vân kích động nhìn bác sĩ, khóe mắt run run, trong phòng bệnh lúc trước, cô đã khóc hết nước mắt cầu xin được giữ đứa con lại, sau một hồi thì bác sĩ cũng thận tình cho cô, cô thực sự rất cảm kích vị bác sĩ đó, cảm ơn ông trời đã không cướp đi đứa con của cô, là cô có lỗi với con, là cô đã gây nguy hiểm cho bảo bảo.

Trịnh Nguyệt Nhan vỗ về Hạ Mộc Vân

- "Mộc Vân, đừng kích động như vậy, không tốt cho em bé đâu"

.....

1 tháng sau, Hạ Mộc Vân cùng mẹ đã đến sống cùng Trịnh Nguyệt Nhan, cùng nhau kinh doanh hàng hoa tươi.

Tại thành phố C, một thành phố nhỏ hơn rất nhiều so với thành phố A và những thành phố khác. Nhưng nó cũng đang trên đà phát triển mở rộng nên không tránh khỏi cảnh nhộn nhịp đông đúc. Cuộc sống của mọi người ở đây tương đối thấp, họ vẫn còn giữ bản chất nông thôn mới ra tỉnh nên người dân nơi đây đều hiền hòa và sống rất tình cảm.

Vì còn yếu nên Hạ Mộc Vân chỉ quán quanh ở cửa hàng hoa. Cuộc sống bình yên ngày qua ngày. Khắc Duệ của chị Nguyệt Nhan cũng rất ngoan, ngày ngày quán quýt bên mẹ, dì Mộc Vân và bà, cũng không quấy khóc, không ương bướng, chỉ tự nằm chơi một mình. Giương mặt bé con nghiêm nghị, đôi mắt to tròn mở ra nhìn cô với vẻ phòng bị, vóc dáng cùng khí chất nhìn lại hao hao một người, người đó hình như là cô đã từng gặp vài lần. Không lẽ nào.....

- -----

Tại Hàn Thị

Hàn Thiên đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, bóng dáng cao lớn lạnh lùng mang theo chút cô độc. Ánh mắt âm trầm có một chút mất mát.

Đạo này, Chu Diệp Châu luôn hối thúc anh kết hôn, mọi thứ anh đã cho người chuẩn bị, chỉ chờ đến hôn lễ nữa thôi.

Nhưng những ngày qua, trong đầu Hàn Thiên lại luôn suy nghĩ về Hạ Mộc Vân, đến với anh vì bị ép buộc, bị anh hành hạ, khinh miệt, nhưng lại ra đi với hai bàn tay trắng, không biết cuộc sống của cô ra sao? Có lúc không kìm lòng được anh muốn gặp cô, nhưng chợt nhận ra mình không biết cô ở đâu? Lúc này, anh chợt nhận ra thường hay nhớ về cô, mỗi ngày bận rộn với công việc thì thôi, nhưng khi rảnh rỗi trong đầu lại hiện lên bóng dáng nhỏ xinh đó. Lúc cô cười, cô khóc, buồn vui anh có thể nhớ ra từng nét như vậy.

Cô rất ít khi làm nũng với anh giống như Chu Diệp Châu, chỉ trừ một lần anh hỏi cô có yêu anh không? Nhớ tới nét mặt đau lòng của cô hôm đó và bóng dáng quyết tuyệt của cô lại làm anh khó chịu.

"Và cả khi tôi không còn yêu anh, thì anh cũng không bận tâm."

Bên tai vang câu nói của cô, có thật cô sẽ không còn yêu anh? Tim chợt đau như ai đó hung hăng nắm chặt. Gương mặt Hàn Thiên tái nhợt thống khổ. Tay anh đè trên ngực, điện thoại chợt vang lên.

- "Thiên, hôm nay anh nói sẽ đưa em đi khám thai mà"

Giọng nói ngọt ngào nũng nịu của Chu Diệp Châu vang lên, Hàn Thiên bình tĩnh xoẹt qua chút mệt mỏi nói:

- "Được rồi, anh sẽ qua đón em".

Nói xong không kiên nhẫn cúp máy.

.....

Tại bệnh viện phụ khoa, Hạ Mộc Vân cùng Trịnh Nguyệt Nhan đi ra, nhìn tấm hình siêu âm cô ngọt ngào cười, bảo bảo đã dần dần phát triển tốt hơn trước. Lúc trước tinh thần cô sa sút ăn uống thất thường sợ làm ảnh hưởng tới bảo bảo, nhưng nghe Bác sĩ nói như vậy cô cũng yên tâm.

Vì sức khỏe và thai nhi của Hạ Mộc Vân rất yếu, nên mỗi lần khám thai phải trở về TP A mới khám được. Chính vì vậy vài tháng cô mới đến khám 1 lần, cô không dám đến đây nhiều, vì cô sợ nếu không may gặp phải Hàn Thiên, nếu biết cô chưa phá thai, e là Hàn Thiên sẽ giết chết cô mất.

Chợt bước chân cô sựng lại nhìn hai người phía trước đang đi đến, tay cầm kết quả run rẩy vội nhét vào trong túi xách khăn trang, nhanh tay kéo Trịnh Nguyệt Nhan bước vào một góc khuất. Trịnh Nguyệt Nhan nhìn thấy Hạ Mộc Vân bất thường thì lo lắng, nhìn theo ánh mắt của cô chợt thấy một người đàn ông tuấn tú cao lớn lạnh lùng và cô gái bên cạnh anh ta quỵên rũ xinh đẹp hai tay ôm lấy tay của anh ta cười ngọt ngào. Thình thoảng người đàn ông sẽ cúi đầu xuống nghe cô ta nói chuyện, ánh mắt ôn nhu gương mặt cũng mềm mại đi, hình ảnh thật hài hòa chăm chọc.

Nhưng, đó không phải là Hàn Thiên sao? Vậy, đứa bé trong bụng Hạ Mộc Vân là con của Hàn Thiên?

Suy nghĩ trong đầu khiến Trịnh Nguyệt Nhan không khỏi giật mình.

- "Mộc Vân, em quen Hàn Thiên sao?"

Hạ Mộc Vân im lặng không nhìn Trịnh Nguyệt Nhan, một lúc sau mới lên tiếng:

- "Chuyện dài lắm ạ".

Sau đó 2 người kéo tay nhau ra về.

Phía xa, ánh mắt Hàn Thiên nhú chặt lại, bóng dáng kia không lẽ nào là.....Hạ Mộc Vân?

- -----

Trong bệnh viện

Hàn Thiên cùng Chu Diệp Châu đang xem Bác sĩ siêu âm, Bác Sĩ nhú mày bình tĩnh nói:

- "Cái thai được 8 tuần rồi phát triển rất tốt, chỉ cần cẩn thận giữ sức khỏe tránh làm việc nặng là không sao"

Chu Diệp Châu len lén thở ra.

Thực ra là cô không hề mang thai....

cô âm thầm đi khám mới biết mình khó có khả năng mang thai vì những lần phá thai trước đó. Cô nhờ người mua chuộc Viện Trưởng bệnh viện này mà nói sai kết quả thụ thai để Hàn Thiên tin là cô đang thực sự mang thai con của hắn. Sau đó cô sẽ tính tiếp mọi chuyện, hoặc là đổ cho Hạ Mộc Vân đã hãm hại cô. Những chuyện như thế này, một người thông minh như như Chu Diệp Châu cô lại quá đơn giản. Mọi chuyện mà cô làm đều đã có kế hoạch chặt chẽ. Đừng trách cô ác độc, có trách thì hãy trách ông trời đã quá bất công với cô rồi. Đó cũng là lý do vì sao cô ta hối thúc Hàn Thiên nhanh chóng kết hôn, rồi phải phá bỏ cái thai trong bụng Hạ Mộc Vân. Hàn Thiên yêu cô như vậy, cô nói gì chắc chắn Hàn Thiên cũng sẽ nghe cô, hơn nữa, cô cũng

sắp kết hôn với Hàn Thiên rồi, cứ để mọi chuyện xong xuôi, cô lập tức phải phiên đến Hạ Mộc Vân một lần nữa vậy. Sau đó, Chu Diệp Châu tôi sẽ đích thân tiễn cô đi sớm một đoạn đường, tránh những hậu họa về sau.

Hàn Thiên đứng ở bên ngoài chờ đợi Chu Diệp Châu lấy thuốc.

Dáng dấp hần dựa vào tường, tùy ý cũng khiến cho nhiều y tá đồ mặt liếc nhìn. Trong đầu hiện lên bóng dáng bé nhỏ ấy, quanh quẩn trong đầu hần khiến hần phiền não không thôi.

- "À... y tá Lâm, thai phụ họ Hạ quên hồ sơ khám bệnh ở đây. Cô gửi vào phòng A03 bảo quản hồ sơ cho cô ấy"

Giọng cô y tá rơi vào tai Hàn Thiên. Hần mở mắt, một tia sáng lóe lên, gương mặt hơi ngạc nhiên kích động.

- "Khoan đã."

Hàn Thiên trầm giọng ngăn cô y tá đang đi qua:

- "Cô nói thai phụ họ Hạ, có phải tên là Hạ Mộc Vân không?"

Ánh mắt nguy hiểm, khí thế sắc bén của hần dọa cô y tá run rẩy.

- "Xin lỗi! Chúng tôi không thể tiết lộ danh tính của bệnh nhân."

Cô ta run giọng nói.

- "Thiên. Có chuyện gì thế?"

Chu Diệp Châu đi ra khỏi phòng bệnh, thấy không khí không đúng nghi ngờ hỏi.

- "Không có gì, xong chưa mình đi thôi!"

Hàn Thiên thu lại vẻ mặt, bình tĩnh dịu Chu Diệp Châu, liếc cô y tá đầy thâm ý bước đi...

- -----

- "A Nam, cậu điều tra cho tôi chỗ ở của Hạ Mộc Vân và bệnh án của cô ta tại bệnh viện phụ sản địa chỉ là... xem có phải cô ta vẫn chưa phá thai hay không?"

Đưa Chu Diệp Châu về nhà, hần liền gọi điện thoại cho A Nam ra lệnh.

Lúc này ở Hàn thị, Từ Lãnh Minh đã nhận được điện thoại của Hàn Thiên liền nhanh nhất đã có mặt.

Bên kia Hàn Thiên đã nhận được điện thoại của A Nam

Hàn Thiên nghe A Nam nói kết quả điều tra Hạ Mộc Vân. Đúng như hần nghi ngờ, cô ta vẫn chưa phá thai, không hiểu sao hần lại hiện lên tia tức giận. Cô vì đứa bé đó mà nói dối hần, vì con của tên khốn khác mà kiên quyết giữ nó đến cuối cùng.

- "Cậu điều tra cô bé ấy làm gì? Không phải cậu nhớ mãi không quên chứ? Cậu đừng quên, chính cậu đã đuổi người ta đi."

Từ Lãnh Minh kể bên âm dương quái khí nói.

Tên này lúc trước còn trước mặt anh nói những lời vô tình với cô gái ấy. Bây giờ đã đuổi người ta đi lại còn muốn dây dưa làm cho anh, dù là bạn thân của hần cũng cảm thấy không vừa mắt.

Hàn Thiên liếc Từ Lãnh Minh không được tự nhiên nói:

"Cô ta không phá thai, tôi không biết đó là con ai, nhưng nếu là con của tôi, không thể để con tôi thiếu thốn bên ngoài cùng cô ta được!"

- "Tôi không biết cậu tính làm gì. Nhưng cậu đã chọn Chu Diệp Châu và đã vứt bỏ với cô ấy. Chu Diệp Châu đã có thai. Nếu cậu dây dưa với Hạ Mộc Vân là vì đứa bé, cậu đừng tàn nhẫn quá. Cậu đã lấy hết tất cả những gì của cô ấy rồi, còn muốn giành luôn đứa bé này sao? Cậu muốn ép chết người ta cậu mới vừa lòng phải không? Hơn nữa, không phải cậu luôn khẳng định đứa bé đó không phải là con của cậu sao? Bây giờ vì sao lại không dám khẳng định nữa?"

Từ Lãnh Minh không kiềm chế được tức giận bỏ đi ra ngoài, anh không khỏi cảm thông cho Hạ Mộc Vân.

Lời của Từ Lãnh Minh như một thùng nước lạnh dội xuống người của Hàn Thiên.

Hần thật tàn nhẫn như lời của Từ Lãnh Minh nói sao? Nếu không phải thì hần sẽ làm gì với Hạ Mộc Vân? Hần yêu Chu Diệp Châu, điều đó không sai. Nhưng, vì sao đối với Hạ Mộc Vân, hần luôn không bỏ xuống được? Hôm đó thấy bộ dạng của cô muốn trốn tránh hần, làm hần rất khó chịu bức bối.

Hôm nay nghe cô chưa bỏ cái thai. Nếu cô ta luôn khẳng định nó là con anh thì anh sẽ tạm chấp nhận, đem đứa con cho người khác nuôi, còn cô sẽ tiếp tục ở lại, vì trong thâm tâm cho rằng cô còn dây dưa với hắn một lần nữa. Hàn Thiên phiền não không lối thoát. Hắn chỉ muốn cô luôn trong tầm mắt của hắn, dù không yêu cô nhưng hắn vẫn không muốn cô càng ngày càng cách xa hắn.

Hàn Thiên bùng tỉnh. Đúng. Chính là như vậy. Cho dù hắn không yêu cô nhưng cô ta nói cô ta yêu hắn, muốn hắn làm cha của con cô, thì cô chỉ có thể ở bên hắn mà dây dưa thôi.

Hàn Thiên như tìm được lời giải, cảm áo khoác bước nhanh ra ngoài.

- "Liên lạc với A Nam, cho dù lục tung hết thành phố A cũng phải kiếm ra Hạ Mộc Vân cho tôi!"

Vì gặp Hạ Mộc Vân đi khám ở bệnh viện trong thành phố này nên Hàn Thiên vẫn nghĩ là cô còn đang ở đây. Nhưng thật ra, Hạ Mộc Vân đã rời khỏi đây lâu lắm rồi. Cô đã giữ lời hứa với Chu Diệp Châu, cô nhất định sẽ không sống ở thành phố A này nữa.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nghi ngờ

Về đến thành phố C....

Hạ Mộc Vân và Trịnh Nguyệt Nhan bước vào nhà, mẹ cô cùng Khắc Duệ đã ra cửa hàng.

Ngồi nghe Trịnh Nguyệt Nhan kể về chuyện chị ấy phải đối mặt trong mấy tháng qua không khỏi khiến cho Hạ Mộc Vân giật mình. Không ngờ rằng Đỗ Long-bạn thân của Hàn Thiên lại chính là cha của Khắc Duệ. Hạ Mộc Vân cảm khái không thôi vì hai người bọn cô không hẹn mà giống nhau, đều bỏ trốn đi nơi khác vì hai người đàn ông đó. Cô cũng không ngạc nhiên lắm khi nghe Trịnh Nguyệt Nhan làm như vậy, một người có thể chết vì con của mình thì còn có chuyện gì không thể làm chứ. Nhưng hai mẹ con chị lại gặp phải khó khăn vì sợ Đỗ Long tìm ra được hành tung nên chỗ dừng chân của hai người chỉ có thể ở được vài ngày là phải dọn đi nơi khác, công việc lại không có mà phải mang theo con nhỏ ở bên người khiến cho những ngày qua của hai mẹ con vô cùng vất vả.

Tiền trên người dần dùng hết, Trịnh Nguyệt Nhan tuyệt vọng ôm con đến thành phố C mở một cửa hàng nhỏ, sau đó thì gặp Hạ Mộc Vân.

Hạ Mộc Vân cũng nói tóm tắt về chuyện của mình và Hàn Thiên. Cô và chị ấy đều ở nơi xứ người cũng nên nương tựa vào nhau mà sống qua ngày. Cô tin tưởng hai người đàn ông ấy không thể tìm ra được chỗ này.

Trịnh Nguyệt Nhan khoe mắt nóng lên vì đau lòng cho Hạ Mộc Vân. Hạ Mộc Vân ôm Nguyệt Nhan vào lòng, giọng nói chùn xuống:

- "Em không sao, bây giờ em đã có đứa con của riêng mình rồi, hai người chúng ta phải vì bảo bảo của mình mà cùng cố gắng tiến về phía trước, nhất định phải vui vẻ mà sống".

2 cô gái hồng nhan bạc phận. Cùng nhau bỏ lại tất cả sau lưng, tình yêu, hận thù, đau khổ, một lần nữa bắt đầu lại nơi mới và cuộc sống mới với bảo bảo của riêng mình.

- -----

Thành Phố A xôn xao vì Tổng giám đốc của Hàn Thị- Hàn Thiên sắp kết hôn với vị hôn thê lâu năm của mình.

Hôn lễ dự tính rất long trọng và xa hoa. Có thể thấy ngài ấy rất yêu cô vợ sắp cưới này. Tất cả báo chí sôi nổi nịnh bợ ca ngợi hai nhân vật chính. Nào là "Kim đồng ngọc nữ", "Hoàng Tử với Công chúa" xứng lứa vừa đôi ngọt ngào hạnh phúc, khiến ai cũng hâm mộ không thôi.

.....

Mã Lệ xé nát tờ báo có hình Hàn Thiên và Chu Diệp Châu nắm tay nhau đi vào cửa hàng trang sức nổi tiếng, với tiêu đề..

"Hàn Tổng mua nhẫn cưới cho vợ tương lai."

Mã Lệ chính là thư ký cao cấp của Hàn Thị, làm việc dưới trướng của A Nam. Cô ta thích Hàn Thiên từ lâu, nhưng lâu nay lại không được quan tâm tới, dự dồ lên giường với hắn ta một lần, sau đó liền ôm mộng được trở thành Hàn phu nhân, bày mọi mưu kế, quyến rũ Hàn Thiên nhưng vẫn không đạt được mục đích.

Cô ta ghen tỵ muốn đồ con mất. Tại sao? Cô ta không cam lòng, im lặng chờ cơ hội tiếp cận Hàn Thiên. Nhưng khi nghe hân có hôn thê rồi, ở nhà còn có một cô tình nhân, chỉ cần đuổi con nhỏ tình nhân đó đi, cô sẽ thay thế, sau đó leo lên chức Hàn Phu Nhân dễ dàng. Biết được anh ta vừa đuổi cô tình nhân đó đi, cô chưa kịp vui mừng thì nghe tin anh sắp kết hôn, cô không cam tâm.

Rốt cuộc anh ta cũng sắp kết hôn, kết hôn với hôn thê của anh ta. Cô thực sự tức giận, cô ả này còn khó đối phó hơn con nhỏ tình nhân đó.

Hàn Thiên yêu cô ta sao? Nhìn hân tất bật lo đám cưới như vậy khiến người Mã Lệ như bị người ta cầm kim châm chích vào người vậy. Vì cái gì cô hết lần này đến lần khác chỉ có thể nhìn hân chăm lo hết người này tới người khác? Mà cô ở bên hân bao lâu nay, trung thành lấy lòng hân. Nhưng hân không thèm liếc cô một cái.

Mất cô ta phần hận cùng tức giận, nhìn vào tờ báo bị mình làm nhăn nhúm khóe môi cười lạnh:

- "Rất yêu sao? hạnh phúc sao?"

Mắt lướt qua tia tàn nhẫn.

- -----

Chu Diệp Châu từ tòa nhà cao cấp đi ra. Một chiếc xe đen không biển số đậu cách cô ta không xa, vừa thấy cô ta, khởi động xe người đàn ông đội nón kết đen sụp xuống gương mặt, chỉ thấy ánh mắt đầy chết chóc nhìn về phía Chu Diệp Châu. Tay siết chặt bàn lấy chân nhấn ga nhìn về phía cô và lao thẳng đến.

Chu Diệp Châu băng qua đường chợt nghe tiếng xe gầm lên như một con báo vồ về phía cô. Cô ta hoảng sợ mặt tái xanh chân không nhúc nhích được đứng tại chỗ nhìn chiếc xe như mũi tên lao tới cô.

Nhưng khi tới gần chiếc xe giảm tốc độ tiếng thắng chói tai nhưng vẫn tông vào, cô văng ra xa.

Người đàn ông trong xe liếc nhìn cô, mắt không độ ẩm nhân ga vọt đi. Bên tai còn vang lên câu nói.

- "Giết chết cô ta đi càng tốt"

.....

Hàn Thiên nhận được tin Chu Diệp Châu bị tai nạn cấp tốc chạy vào bệnh viện. Y tá bận rộn ra vào phòng cấp cứu mùi máu tươi xông lên nồng nặc khiến hân nhũn mày, gương mặt trầm trọng. Đỗ Long, Từ Lãnh Minh cũng đi tới.

- "Tôi đã kiểm tra, là cố ý đụng vào Chu Diệp Châu".

Đỗ Long nói ngắn gọn.

Nghiêm Hạo gương mặt đánh lại tức giận:

- "Hãy điều tra, tôi muốn lời được kẻ chủ mưu ra"

Giọng nói hân đầy sát khí.

- "Tôi biết rồi"

Bác Sĩ tay đầy máu bước ra. Hàn Thiên vội bước tới nôn nóng:

- "Sao rồi Bác Sĩ? Cô ấy thế nào rồi?"

- "Vì va đập mạnh, tai nạn dường như cố ý nhắm vào phần bụng dưới của bệnh nhân, khiến tử cung bị va đập nặng nề. Do bệnh nhân lần trước đã từng phá thai nên tử cung bị tổn thương, cộng với lần này, xem ra sau này rất khó có thể mang thai."

Bác Sĩ giọng tiếc nuối nói xong rồi quay lưng bước đi.

Hàn Thiên đau lòng khô sở, tay dấm thẳng vào tường. Vậy cái thai trong bụng Chu Diệp Châu cũng mất rồi ư? Tại sao hân không nghe bác sĩ đề cập về chuyện này? Nhưng, hân với Diệp Châu thật sự không thể có con sao? Làm sao cô ấy chịu được cơn sốc này?

Từ Lãnh Minh vỗ vai hân an ủi.

- "Đỗ Long, tôi muốn mạng của tên đó tể cho con tôi"

Hàn Thiên rét lạnh nói.

- -----

Ngồi trong phòng bệnh cùng với Chu Diệp Châu, Hàn Thiên không thôi suy nghĩ về lời bác sĩ vừa nói. "Đã từng phá thai nhiều lần". Chu Diệp Châu đã từng có thai rồi phá bỏ sao? Hấn chưa từng biết về chuyện này, liệu có nhầm lẫn nào không?

- "A Nam, cậu điều tra về Diệp Châu trước lúc gặp tôi, lúc ở Mỹ. Điều tra về tất cả mọi thứ"

- -----

Chu Diệp Châu trong cơn đau đớn tỉnh lại, nhìn Hàn Thiên bên cạnh, gương mặt tái nhợt nước nỏ, nhưng đau thương không tới được dưới đáy mắt.

- "Thiên....con chúng ta....con chúng ta mất rồi"

Hàn Thiên ôm lấy Chu Diệp Châu nhưng đáy mắt lại hiện lên tia nghi ngờ.

.....

Hàn Thiên dẫn dò mọi người đầu chuyện cô ta không có khả năng mang thai, cho nên Chu Diệp Châu vẫn không biết gì. Thoải mái dưỡng bệnh và chờ ngày xuất viện.

Hàn Thiên lạnh lùng bước vào kho hàng bỏ hoang, bên trong chỉ có ánh sáng từ bóng đèn neon phát ra cũng không đủ làm nơi này sáng lên.

Đỗ Long và mấy vệ sĩ đã có mặt từ trước. Dưới đất hai bóng người chập vật đang quỵ xuống, người đàn ông đã bị đánh không nhìn ra hình người, còn người phụ nữ khá hơn một chút. Nhưng quần áo xốc xếch mái tóc bù xù khiến hình tượng xinh đẹp chính chu hàng ngày của cô ta không còn lại chút gì.

Hàn Thiên bước tới mắt lạnh nhìn xuống mang theo khí thế vương giả, như vị thần nhìn xuống thế gian nắm quyền sinh sát trong tay. Nhìn tới người phụ nữ chập vật hấn nhíu mày trong mắt lóe lên kinh ngạc rồi biến mất.

- "Không ngờ tất cả trò quỷ đều là do cô thư kí xinh đẹp bên cạnh cậu làm. Chính tôi cũng không ngờ, phát hiện thêm điều thú vị là lần hãm hại cô tình nhân nhỏ lúc trước của cậu cũng là cô ta chủ mưu, sắp xếp"

Đỗ Long nhàn nhạt nói.

Hàn Thiên nghe tới từ "tình nhân nhỏ" trong miệng Đỗ Long cơ thể cứng lại mang theo chút nhức nhối âm ỉ trong tâm, rất nhanh khôi phục lại.

Hấn ngồi xuống nhìn Mã Lệ sát khí trong mắt nổi lên lạnh lùng:

- "Nói, tại sao?"

Mã Lệ rũ rượi đau đớn, cô biết mình đã xong rồi, không ngờ lần này Nghiêm Hạo lại nhờ Đỗ Long ra tay nhanh như vậy khiến cô ta còn không kịp nhờ ba cô ta giúp đỡ. Hấn dĩ nhiên là yêu Chu Diệp Châu đến thế.

Cô ta cười chua xót:

- "Tại sao à? Tại vì em yêu anh, tại vì em gan tỵ không cam lòng, tại sao anh lại yêu cô ta mà không phải là em. Em đã vì anh làm nhiều đến thế. Từ bỏ làm một tiểu thư sung sướng, em lao và học tập như điên là vì cái gì? Chỉ vì muốn được gần anh, Em vì anh mà cố gắng nhiều đến vậy tại sao anh không thấy? Anh thả bao nuôi một đứa mồ côi không có gì trong tay nhưng lại không cho em một cơ hội. Em nhẫn nại, em chờ đợi vì em biết rồi có ngày anh cũng chán và nhận ra cô ta không hợp với anh. Nhưng rốt cuộc em cũng đợi được, thì cô ả đề tiện đó xuất hiện lại cướp anh trong tay em. Cô ta có gì tốt? Chỉ là một cô gái lẳng lơ ai cũng có thể lấy làm chồng, ngủ với biết bao nhiêu thằng đàn ông. Em có gì không bằng cô ta? Anh nói đi tại sao em không được?"

Mã Lệ không kiềm chế được mà hét lên.

- "Và miệng cô ta, bẩn quá"

Hàn Thiên sắc lạnh lên tiếng, hấn khinh thường động thủ vì sợ làm bẩn tay mình.

Một vệ sĩ bước lên ra tay, chỉ nghe vang lên "bốp, bốp" Mặt của cô ta sưng lên khóe miệng ra máu. Mã Lệ không thấy đau nhìn về mặt khinh thường của hấn càng khiến cô ta phẫn hận hơn:

- "Haha, anh ngại em bẩn ư? Nhưng anh không biết cô ta ở bên cạnh anh còn bẩn hơn gấp một trăm lần em. Anh không tin cũng được. Trước đó em đã cho người theo dõi cô ta, cô ta không đơn giản như vậy đâu. Cô ta không hề mang thai, cô ta lừa dối anh bấy lâu nay, không những vậy còn phá thai không biết bao nhiêu lần. Kết cục hôm nay là đáng lắm. Hàn Thiên, anh phải cảm ơn em chứ. Nếu không có em, đến tận bây giờ anh vẫn một mực tin tưởng cô ta, bị cô ta cắm lên đầu không biết bao nhiêu cái sừng. Anh thật đáng thương haaa..."

Mã Lệ nói xong điên cuồng cười lên.

Hàn Thiên cả người căng cứng, hàm ý dày đặc lan ra. Những lời của cô ta thật sự chọc tới hấn, trong mắt sát khí bắn ra quay lưng lạnh lùng nói:

- "Đỗ Long, dừng để cô ta chết, bộ dạng như vậy phục vụ cũng được lắm. Tôi nhờ cậu, một ngày hãy làm cho công ty Mã gia biến mất."

- "Được"

Đỗ Long lên tiếng.

Mã Lệ xui lơ, không cho cô chết? Phục vụ, nghĩ tới điều gì, bỗng thờ phào nhẹ nhõm dù sao không chết là được.

Đỗ Long thu thần sắc của cô ta vào trong mắt. Miệng nhếch lên khinh thường, ngu xuẩn, cô ta nghĩ Hàn Thiên nhân từ thế ư? Đưa cô ta qua biên giới nơi mà những tên trùm buôn lậu ma túy nằm vùng, đầu trâu mặt ngựa biến thái giết người không rớm tay, rất nhanh cô ta sẽ biết địa ngục là thế nào. Chết thì quá dễ, phải để cho cô ta sống mà chỉ muốn chết đó là trừng phạt cho cô ta biết điều gì nên nói và không nên nói.

Đỗ Long nghĩ tới lời nói vừa rồi của cô ta không khỏi không nhủ mảy. Những lời vừa rồi cô ta nói là thật sao? Chu Diệp Châu có thật là người đáng sợ vậy ư? Hóa ra trên đời này, có những người phụ nữ không hề đơn giản, nghĩ đến đây, hắn lại nhớ về cô gái đã từng khóc lóc cầu xin hắn tha cho mẹ con cô, cầu xin hắn đừng bỏ rơi cô, cầu xin hắn không cần phải cưới cô, chỉ cần cho mẹ con cô được ở bên cạnh hắn thôi. Nhưng, hắn lại.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-2: Tác giả muốn gửi đến những ai đang theo dõi truyện

Mọi người à, truyện là mình bỏ công sức vất vả ra để viết và để mọi người cùng đọc, mình chẳng được lợi lộc gì từ việc viết truyện và up truyện cả. Nếu mọi người k nhận xét được điều gì từ thế thì thôi, k cần cmt đâu. Mọi người trách mình ra chap muộn, k ra chap, lâu rồi mới up lại truyện, rồi nói con tác giả như thế này, như thế kia....

Vậy mình hỏi mọi người, mọi người đã tôn trọng tác giả hay chưa? Thay vì nhận xét, tương tác, ủng hộ truyện thì mọi người yêu cầu muốn tác giả ra nhiều hơn, nhanh hơn, thậm chí xúc phạm cả tác giả. Nếu như tác giả đã nói là 1 ngày up 2 chap thì chắc chắn là sẽ giữ lời hứa và không có gì thay đổi cả.

Công việc chính của mình đang là sinh viên, mình không phải là nhà viết truyện chuyên sâu nên thực sự mình chỉ có thể viết truyện vào thời gian mình rảnh, thậm chí là tranh thủ, mình không ngủ trưa, tối ngủ muộn hơn một chút để vừa suy nghĩ, vừa viết truyện để kịp up lên cho mọi người đọc. Mọi người chỉ chờ để đọc truyện mà vẫn cảm thấy khó chịu đến như vậy vì sự chậm trễ của mình thì mình cũng không còn gì để nói, mình không muốn nói đến nữa. Còn vấn đề sao truyện này không up lên thường xuyên, thì mình muốn nhờ các bạn hay theo dõi mình, các bạn cho mình biết là có ngày nào mình up không đủ 2 chap k, mình up muộn hơn thường ngày mình cũng đã thông báo với mọi người rồi. Mọi người ai cũng đang có công việc riêng của mình, nhưng lại không ai thông cảm cho công việc người khác. Thực ra vấn đề này là rất nhiều và từ lâu rồi, nhưng hôm nay vì mình quá bức xúc nên mới phải nói ra đây.

Qua đây mình cũng muốn nói, nếu bạn nào cảm thấy chờ đợi truyện của mình quá khó khăn quá thì mình cảm ơn mọi người thời gian qua đã ủng hộ, mọi người có thể không cần đọc truyện của mình nữa. Có thể mình nói ra đây sẽ bị nhiều người quay lưng, ghét bỏ, bỏ truyện, nhưng mình buộc phải nói vì mình không làm gì sai, mình cũng chẳng mắc nợ gì ai. Nếu mọi người không thích nữa thì mình xin phép sẽ ngừng truyện và xóa luôn bộ truyện.

Mọi người hãy là những người văn minh khi đọc truyện.

Cảm ơn mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Một Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chúng ta nên kết thúc

- "Tôi đã giúp cậu điều tra, Chu Diệp Châu đã từng phá thi 4 lần, 2 lần vào khoảng 4 năm trước, 2 lần vào khoảng thời gian đang ở Mỹ. Thiên, tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ lại về Chu Diệp Châu"

Đỗ Long lạnh nhạt nói xong kết quả cho Nghiêm Hạo thì im lặng.

Ánh mắt Hàn Thiên sâu thẳm, không ai biết hiện tại anh đang nghĩ gì, chỉ thấy gương mặt càng lạnh lùng, chân mày nhíu lại, thật sâu ẩn nhẫn thở ra, khàn giọng nói:

- "Được rồi, cảm ơn cậu. À, cậu tìm được cô gái kia cùng con trai của cậu chưa?"

Đỗ Long sững người tay nắm thành quyền, ánh mắt thống khổ lóe lên tia nhưng nhớ, bóng lưng cứng đờ mà nặng nề lắc đầu, sau đó bước ra khỏi phòng. Hàn Thiên nhìn cậu ta có chút đồng cảm. Nghĩ tới Chu Diệp Châu cùng nhiều năm yêu nhau, cô là người con gái đơn thuần được anh yêu thương và cưng chiều hết mực. Phá thai 4 lần, 2 lần vào 4 năm trước, 4 năm trước không phải là cô đang sống cùng anh sao, vậy cô không muốn mang thai con của anh mà đã bỏ đi. Rồi ở Mỹ, cô đã phá thai tiếp 2 lần nữa nên dẫn đến vô sinh. Vậy, Chu Diệp Châu đã qua lại với người khác, cô ta đã lừa dối, phản bội anh hay sao?

"Chỉ là một cô gái lẳng lơ ai cũng có thể lấy làm chồng, ngủ với biết bao nhiêu thằng đàn ông". Lời nói của Mã Lệ hôm qua cũng không thể khiến hần không suy nghĩ về Chu Diệp Châu, rồi lần hần chứng kiến Chu Diệp Châu đánh đập Hạ Mộc Vân trông khi Hạ Mộc Vân đang mang thai, Diệp Châu của anh không bao giờ có thể tàn nhẫn như thế. Rốt cuộc cô là người như thế nào?

- -----

Tại Bệnh Viện

Đã hơn 2 tuần Chu Diệp Châu nằm viện. Ngày nào Hàn Thiên cũng dành thời gian vào thăm cô ta, sức khỏe cũng đã tốt hơn nhiều, hôm nay cô ta xuất viện.

- "Thiên, ngày mai anh đưa em về nhà thăm bố mẹ nhé"

Hàn Thiên chỉ âm trầm gật đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn xoáy sâu vào Chu Diệp Châu đang ngồi trên giường.

Trên xe trở về nhà, Hàn Thiên im lặng lái xe còn Chu Diệp Châu thì riu ra riu rít bàn về chuyện đám cưới.

- "Thiên, chúng ta còn chưa chụp ảnh cưới em đã bị tai nạn. Hay tuần sau mình chụp nha"

- "Thiên, nhà hàng Olive đó em không thích lắm, hơi bí bách, mình chuyển qua Moon được không?"

- "Thiên, chúng ta sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu?"

Hàn Thiên không quan tâm đến những chuyện mà Chu Diệp Châu ngồi bên cạnh nói, hần chỉ đang suy nghĩ về việc Chu Diệp Châu rốt cuộc là vì sao lại từng phá thai nhiều lần đến vậy? Có phải là cô đã phản bội anh nhưng lại sợ bị anh phát hiện?

Đột nhiên, Hàn Thiên cắt đứt những câu hỏi của Chu Diệp Châu, thấp giọng lên tiếng.

- "Châu Nhi, em từng phá thai sao?"

Chu Diệp Châu giật bắn người, gương mặt cắt không còn một giọt máu, chiếc túi xách đang cầm trên tay cũng bất ngờ bị cô làm rơi xuống sàn xe, cô giữ bình tĩnh nói.

- "Em không có. Tự nhiên sao anh hỏi lạ vậy?"

Hàn Thiên im lặng rồi lắc đầu

- "Không, chỉ hỏi thế thôi"

Chu Diệp Châu bây giờ mới lên thở ra, lo sợ lên nhìn Hàn Thiên. Bây giờ cũng im lặng không dám nói chuyện nhiều như vừa rồi nữa.

- -----

Đã hơn 6 tháng kể từ ngày Chu Diệp Châu xuất viện, cô vẫn sống ở nhà Hàn Thiên như lúc trước, Hàn Thiên dạo gần đây rất lạnh nhạt với cô, thực sự trong lòng Chu Diệp Châu không khỏi lo lắng, hơn nữa vì cô bị tai nạn, nên ngày tổ chức hôn lễ trước đó đã bị hủy, Hàn Thiên lại không hề đề cập chuyện kết hôn thêm lần nào nữa. Không được, cô không thể cứ ngồi chờ mãi như thế này được. Để tránh đem dài lắm mồm, cô phải có được Hàn Thiên sớm nhất.

- -----

Tại Hàn Thị

- "Tổng giám đốc, Chu tiểu thư đến tìm ngài ạ"

Cô thư ký lễ phép báo cáo.

Hàn Thiên có chút bất ngờ, sau đó cũng gật đầu ngụ ý cho vào.

- "Thiên, làm việc có vất vả không?"

Hàn Thiên bây giờ mới ngược lên nhìn Chu Diệp Châu, nhẹ nhàng lắc đầu, đứng lên đi đến phía cửa sổ, đứng quay lưng về phía cô hít thở bầu không khí, xem như là thư giãn một chút.

- "Thiên, bao giờ chúng ta kết hôn, anh để em chờ hơi lâu rồi đấy"

Chu Diệp Châu từ phía sau ôm chầm lấy cổ của Hàn Thiên, kề sát thân hình nóng bỏng của cô vào lưng anh, giọng nói ngọt ngào mang theo chút làm nũng, một chút ủy khuất thật khiến người ta thương tiếc.

Hàn Thiên nhúm mày, gương mặt bất đắc dĩ:

- "Hôm nay em tìm tới công ty của anh chỉ vì chuyện này thôi sao?"

- "Chuyện kết hôn cũng không phải là chuyện nhỏ mà Thiên"

Chu Diệp Châu đáng thương bấu môi nói.

- "Em cũng đã nói chuyện này không phải là chuyện nhỏ, vậy để từ từ rồi tính đi"

Hàn Thiên tìm có thái độ thoái thác vấn đề này.

- "Thiên, phụ nữ ai cũng sợ qua tuổi thanh xuân của mình cả, anh cũng không còn trẻ nữa, sao phải chờ tiếp chứ? Chúng ta yêu nhau gần 10 năm rồi, anh còn muốn em đợi bao lâu nữa đây? Hay là vì em không có con nữa nên anh chán ghét em"

Cô bất mãn không kiềm được, cao giọng hỏi.

- "Châu Nhi, anh không nghĩ như em nói, bây giờ anh không có tâm trạng để nghĩ tới chuyện kết hôn. Chuyện này để sau đi, cho anh thêm một thời gian nữa"

Hàn Thiên không kiên nhẫn nói.

- "Cuối cùng thì anh có thật sự muốn lấy em không? Tại sao anh cứ bắt em chờ đợi mãi thế, anh có biết em có bao nhiêu lo lắng cùng bất an không? Hay anh đã không còn yêu em nữa rồi?"

Chu Diệp Châu kích động không kiềm chế mà nước nôi chất vấn. Cô thật sự không thể kiên nhẫn nữa, càng ngày anh càng lạnh nhạt với cô. Cô cũng đã khỏe mạnh, anh cũng không còn chuyện gì vướng bận mà không thể kết hôn cùng cô chứ? Anh muốn cô phải chờ đợi đến bao giờ đây?

Hàn Thiên nhìn Chu Diệp Châu đau lòng ủy khuất có chút không đành lòng, bỗng cảm thấy thật có lỗi với cô. Thật ra Châu Nhi đã chờ anh lâu như vậy cũng thật ủy khuất cho cô nhưng anh không thể kết hôn cùng cô. Tình cảm của anh dành cho cô không còn như xưa nữa, bây giờ ở bên cô anh lại luôn cảm thấy hoài nghi, không tin tưởng, cô còn quá nhiều điều giấu anh, và anh cũng không thật sự hiểu về cô. Nếu kết hôn ngoại trừ cho cô danh phận Hàn phu nhân thì anh không thể làm được gì cho cô, làm như thế chỉ khiến cho hai người càng bất hạnh thêm trong cuộc hôn nhân không tình yêu này mà thôi.

"Châu Nhi, anh cảm thấy chúng ta....."

Chu Diệp Châu lo sợ, vội vàng ngăn câu nói tiếp theo của anh:

- "Không, Thiên, anh đừng nói nữa. Nếu anh muốn chờ, em sẽ tiếp tục chờ. Anh đừng nói gì cả, xem như hôm nay em chưa đề cập qua chuyện này đi"

Cô biết anh sắp muốn nói gì với cô, nhưng cô không muốn nghe. Cô không muốn phải xé mặt nhau như thế, nếu như anh nói ra, cô sẽ không còn lý do gì để ở bên anh nữa rồi. Cô hơi vội vàng rồi, tại sao lại có thể kích động như vậy chứ? Chu Diệp Châu trong lòng thầm nghĩ chính mình.

- "Châu Nhi, tội gì phải làm như vậy? Là anh có lỗi với em"

Hàn Thiên thấy cô trốn tránh cũng không dừng lại, thật sự anh cũng mệt mỏi lắm rồi. Anh không muốn mình kết hôn với sai người, anh sợ anh sẽ hối hận, nhưng dù Chu Diệp Châu có ra sao, thì anh cũng đã từng yêu cô, cô cũng đã dành cả tuổi thanh xuân của cô cho anh. Đó là sự thật, vì vậy anh không muốn cô phải đau khổ, càng không muốn cô phải sống mà bị chồng mình lạnh nhạt. Anh nhận ra, mỗi ngày anh đều nhớ đến Hạ Mộc Vân. Cô ta như bốc hơi khỏi đây rồi, hẳn thuiê bao nhiêu người, trả bao nhiêu tiền cũng không thể tìm ra đượj cô ta. Điều này làm hẳn muộn phiền rất nhiều thời gian gần đây. Anh không thể quên được, cho dù có lỗi với Châu Nhi mà bị đẩy xuống địa ngục, anh cũng chấp nhận. Anh không thể kiềm nén tình cảm của mình hơn nữa, cũng không muốn Châu Nhi vô vọng chờ đợi bên anh thêm nữa:

- "Châu Nhi, em muốn gì anh cũng cho em, nhưng chúng ta nên kết thúc tại đây đi!"

Nhìn Hàn Thiên kiên quyết nói ra như thế, Chu Diệp Châu chân động cảm thấy như sét đánh bên tai.

Không ngờ anh có thể nói thẳng ra như vậy, cứ nghĩ rằng hẳn nại chịu đựng ở bên anh lâu như thế, anh cũng sẽ vì tình xưa mà không tuyệt tình với cô. Là cô quá đề cao chính mình hay là quá xem thường tình cảm của anh dành cho Hạ Mộc Vân rồi?

- Không. Em không chấp nhận chia tay. Không bao giờ em rời xa anh. Không bao giờ"...

.....

(Mình đã cố gắng viết nốt 2 chap hôm nay. Mình xin phép dừng truyện một thời gian ngắn, ngắn thôi. Cảm ơn những lời động viên của mọi người, mình đã đọc hết nhưng k có thời gian để trả lời. Mình hứa mình sẽ không bỏ truyện, chỉ là mấy ngày gần đây mình bận việc, xem như đây là kết thúc phần 1 nha, mình sẽ trở lại sớm nhất. Hứa là k quá 1 tuần đâu)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tìm Gặp Mặc Hạo Đông

Tại Biệt Thự Của Hàn Thiên

Chu Diệp Châu trở về từ Hàn Thị, cô ta thất thần bước vào nhà, ném túi xách xuống sàn nhà, sau đó vừa tức giận đập phá hết đồ đạc trong phòng, vừa la hét:

- "Không được....không bao giờ em rời xa anh....không bao giờ..... aaaaaaaaaa"

Reng reng.....reng

Điện thoại của Chu Diệp Châu rơi trên sàn nhà đổ chuông, bước đến nhặt máy lên, nhìn thấy dây số đã lâu không liên lạc, bất giác toàn thân thể run lên.

- "Vẫn khỏe chứ?"

Giọng nói trong điện thoại lạnh nhạt cùng xa cách khiến cho Chu Diệp Châu có chút không được tự nhiên.

- "Có...có chuyện gì? Sao anh lại gọi cho tôi?"

Chu Diệp Châu khó khăn trả lời, hôm nay cô thật không ngờ lại nhận được điện thoại từ người mà cô không mong muốn này.

- "Tôi sắp về nước, chỉ là sống ở Mỹ lâu năm, trở về có lẽ chỉ còn quen mỗi mình cô"

Giọng người đàn ông đó nói như không nói, nửa thật nửa đùa khiến cho người nghe không lường trước được.

- "Anh là muốn gì? Nói thẳng ra đi"

- "Chỉ là hỏi thăm nhau thôi. Không được sao?"

Chu Diệp Châu không bắt ngờ về lời nói của anh ta. Những năm sống ở Mỹ, cô đã sống cùng anh ta nửa năm trời, con người anh ta thế nào cô còn không biết rõ.

- "Tôi bận rồi. Tôi sắp kết hôn"

Thấy Chu Diệp Châu trả lời mình như vậy. Người đàn ông nói tiếp:

- "Vậy hẹn gặp lại tại hôn lễ"

Nói rồi cúp máy để lại Chu Diệp Châu còn chưa định hình được mọi chuyện.

.....

Hàn Thiên mấy hôm nay đều không về nhà, một mình ở Kings uống đến không còn tỉnh táo. Tại sao những ngày qua hắn luôn luôn nhớ đến Hạ Mộc Vân. Hình bóng của cô ta cứ xuất hiện trong đầu hắn, mỗi đêm ở cạnh Chu Diệp Châu nhưng hắn vẫn không hề ngủ được, cứ nhắm mắt lại lại thấy hình ảnh Hạ Mộc Vân khóc lóc cầu xin hắn tha thứ. Mỗi ngày Hàn Thiên đều vui đầu vào công việc, tối đến lại mượn rượu làm bạn. Hắn muốn tìm kiếm Hạ Mộc Vân, có lẽ cô ta đã rời khỏi thành phố A, nhưng nhớ đến lời Từ Lãnh Minh nói, hắn lại không muốn tìm kiếm nữa, xem như hắn và Hạ Mộc Vân đến đây là hết duyên, hết nợ, hắn đã để cô ta đi thì cũng không nên tìm về làm gì.

- "Thiênnnn"

Hàn Thiên nghe tiếng gọi nhưng cũng không nhìn lên, hắn biết người vừa bước vào gọi tên hắn là ai.

Chu Diệp Châu tức giận nhưng cố kiềm nén, bước đến ngồi xuống bên cạnh Hàn Thiên, nước mắt ứa khuất rơi xuống.

- "Thiên, tại sao mấy ngày qua anh lại không về nhà? Anh có biết là em rất nhớ anh không?"

Hàn Thiên ngược lên, nhìn thấy những giọt nước mắt của Chu Diệp Châu, có chút mệt mỏi, phiền muộn.

- "Em đến đây làm gì?"

Hàn Thiên lạnh lùng nói.

- "Thiên, em rất lo cho anh, uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe đâu"

- "Vậy như em thì sẽ tốt?"

Hàn Thiên lạnh lùng liếc mắt qua Chu Diệp Châu, đáy mắt xoáy sâu vào đôi mắt đắm nước của Chu Diệp Châu như muốn nhìn sâu điều gì đó mà hần chưa thực sự hiểu hết.

Chu Diệp Châu bị ánh mắt của Hàn Thiên làm cho khiếp sợ, vội vàng nhìn đi chỗ khác, đưa tay chỉnh lại cổ áo đang xộc xệch của Hàn Thiên, bối rối nói.

- "Như em thì làm sao?"

Hàn Thiên mệt mỏi tựa lưng ra sau ghế, hai tay day day thái dương, việc của Chu Diệp Châu cũng làm hần phiền muộn không ít, Chu Diệp Châu thực sự có lừa gạt hần không thực sự hần không biết và càng không muốn biết. Mỗi lần nhìn thấy cô anh đều muốn tránh né, không muốn tiếp xúc, có lẽ khi lòng tin không còn thì việc đối diện với nhau là thực sự khó khăn.

- "Thiên, anh về nhà với em đi"

Chu Diệp Châu nức nở lên tiếng.

- "Châu Nhi, lần trước Hạ Mộc Vân chưa phá thai, em có biết không?"

Hàn Thiên không nhìn Chu Diệp Châu bên cạnh, thờ ơ nói.

Chu Diệp Châu thực sự chấn động khi nghe Hàn Thiên nhắc đến Hạ Mộc Vân, cô ta chưa phá thai. Không...không thể nào...nhưng làm sao Hàn Thiên lại biết...không lẽ nào là anh không quên được cô ta sao?

- "Thiên, anh nói Hạ Mộc Vân chưa phá thai. Vậy....vậy....cô ta đang ở đâu?"

Hàn Thiên không trả lời Chu Diệp Châu, tay cầm ly rượu lên uống cạn.

- "Thiên, có phải vì Hạ Mộc Vân mà anh không cần em nữa không?"

- "Thiên, anh nên nhớ là cô ta đã chen vào hạnh phúc của chúng ta. Anh không thể vì kẻ thứ ba mà bỏ rơi em được, hơn nữa không phải anh đã nói là đứa con của Hạ Mộc Vân không phải là của anh hay sao?"

Chu Diệp Châu hốt hoảng khi không thấy Hàn Thiên trả lời mình, ánh mắt hiện lên tia tức giận, Hạ Mộc Vân, tại sao hết lần này đến lần khác cô không buông tha cho cuộc sống của cô. Vậy thì, muốn diệt cô phải diệt tận gốc. Hạ Mộc Vân, muốn trách thì trách chính bản thân cô, đừng bao giờ trách tôi tàn nhẫn.

- -----

Hôm sau.

1 người đàn ông vừa về đến khách sạn, đi tới phòng tiếp tân lấy chìa khoá phòng thì cô nhân viên cười ngọt ngào nói:

- "Mặc tiên sinh, có một vị tiểu thư muốn gặp ông, người đang ngồi bên kia."

Cô ấy vừa nói, tay vừa chỉ về bàn tiếp khách ở đại sảnh.

Nhìn bóng lưng của cô gái muốn gặp mình, Mặc Thi Vũ nhú mày có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ bất cần của mình. Anh nhắc chân bước lại chỗ người đang chờ kia.

- "Đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Giọng nói của anh lạnh nhạt cùng xa cách khiến cho Chu Diệp Châu có chút không được tự nhiên.

Nhìn người đàn ông phong độ lịch lãm ở trước mặt, Chu Diệp Châu bất giác có chút ngại ngùng xen lẫn tức giận.

- "Tại sao cô biết tôi ở đây? Theo dõi tôi?"

Người đàn ông bí ẩn đó chính là Mặc Hạo Đông, người đã sống cùng Chu Diệp Châu nửa năm ở Mỹ.

- "Tại sao anh đã về nước mà lại nói dối tôi. Nếu tôi không tìm hiểu thì đã bị anh gạt rồi"

Chu Diệp Châu có chút kích động nói. Hôm trước khi nhận được điện thoại của Mặc Hạo Đông, cô đã lập tức tìm kiếm các chuyến bay gần nhất của anh ta, không ngờ liền biết được anh ta đã về nước 1 tháng trước, vậy mà anh ta lại dám gạt cô. Tìm kiếm được địa chỉ biết anh ta đang sống tại đây, cô liền đến đây tìm gặp.

Giờ nhìn thấy người đã đứng ở trước mặt khiến cho cô có chút hoảng hốt ngăn người.

- "Vì sao năm đó lại rời đi?"

Chu Diệp Châu cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bình tĩnh mà hỏi Mặc Hạo Đông.

- "Đơn giản là không thích thì rời đi thôi. Chu tiểu thư có ý kiến gì sao?"

Giọng của anh tùy ý mà lạnh nhạt khiến cho Chu Diệp Châu không khỏi xấu hổ.

- "Vậy tại sao còn liên lạc với tôi?"

Mặc Hạo Đông lạnh lùng liếc nhìn.

- "Chỉ là muốn hỏi Chu tiểu thư chôn cất 2 đứa con của tôi ở đâu thôi mà"

- "Anh biết tôi đã từng mang thai con anh, vậy mà anh lại bỏ lại tôi mà đi như vậy"

Chu Diệp Châu tức giận nói. Mặc cho Mặc Hạo Đông thờ ơ không quan tâm.

- "Nhưng cô đâu cho chúng nó có cơ hội thành hình đâu. Chu Diệp Châu, tôi không nghĩ là cô độc ác đến vậy, nhẫn tâm giết chết những đứa con của mình"

Mặc Hạo Đông lớn tiếng nói.

- "Tôi là có nỗi khổ riêng, tôi còn đã từng 2 lần bỏ đi con của Hàn Thiên nữa, anh đừng trách tôi việc đó"

Chu Diệp Châu nuốt nước bọt, xấu hổ cúi mặt, sau đó chuyển hướng sang chuyện khác

- "Tôi vừa tôi xảy ra tai nạn, anh biết không?"

- "Có nghe nói"

- "Không ngờ anh lại vô tình như vậy nha, dù sao tôi cũng sống cùng anh nửa năm, ngay cả hỏi thăm cũng không có lấy một lần?"

Cô tức giận, cứ nghĩ là anh không biết gì, thật không ngờ anh lại vô tình như vậy? Từ lâu cô luôn tin tưởng, ý vào anh dù cho quan hệ của hai người có chút phức tạp, không rõ ràng đi nữa.

- "Chu tiểu thư muốn tôi làm gì đây? Tôi cũng không phải là chồng sắp cưới của cô, một chút quan hệ với tôi cũng không có. Có muốn an ủi cô cũng nên là anh ta chứ không phải là tôi. Và lại, không phải là cô sắp kết hôn với Hàn Thiên, bây giờ còn tìm gặp tôi làm gì?"

Mặc Hạo Đông không kiên nhẫn nói. Thời gian gần đây anh sống trong yên ổn, giờ đối mặt với cô gái này lại khiến cho anh chỉ muốn tránh xa thôi. Cô và Hàn Thiên như thế nào, một chút anh cũng không muốn biết, cô còn tìm đến anh làm gì nữa chứ?

- "Anh có biết là tôi đã vô sinh không?"

Chu Diệp Châu thấy Mặc Hạo Đông vạch rõ quan hệ của hai người như thế thì không thoải mái chút nào, tức giận nói.

Bên kia, giọng nói của Mặc Hạo Đông cứ đều đều, không nghe ra cảm xúc gì. Anh chỉ lấy làm khó hiểu, một người cao ngạo như Chu Diệp Châu vì cái gì lại muốn dây dưa với anh như vậy? Mặc dù khó hiểu nhưng khi nhắc đến việc mang thai con anh thì đã chọc giận anh rồi. Điều anh hối tiếc nhất là lỡ cho cô mang thai con của mình và đứa bé bất hạnh của anh đã mất đi làm cho anh luôn áy náy với nó.

- "Đúng, tôi đương nhiên không biết và cũng không cần biết những chuyện như thế này làm gì. Cho dù cô không gặp tai nạn thì liệu cô vẫn còn sinh con được sao? Chừng ấy lần phá thai, nếu cơ thể cô không thể nữa thì ông trời cũng không cho cô làm mẹ nữa đâu. Cô chỉ chờ một khi bước lên làm Hàn phu nhân, cô sẽ không do dự mà tiếp tục mà lừa dối chồng cô. Một người xem con cái là dụng cụ để lợi dụng như cô thì có tư cách gì ở đây trách móc tôi?"

Mặc Hạo Đông tức giận, giọng nói cũng cao hơn. Người phụ nữ này thật khiến cho anh kinh tởm, một người có bề ngoài đẹp đẽ nhưng tâm hồn lại trống rỗng toách, mang theo trái tim móp méo, người như thế thì biết thế nào là hạnh phúc chứ.

Chu Diệp Châu giật mình khi thấy Mặc Hạo Đông tức giận như vậy, cô đến đây không phải để gây gỗ bất hòa với anh. 3 năm không gặp, cô chỉ đơn giản muốn ôn lại chuyện xưa thuận tiện kéo mối quan hệ nhờ anh suy nghĩ tính kế cho mình thôi. Dù sao đi nữa, anh cũng là người mà cô tin tưởng lúc

này. Hiện tại rơi vào hoàn cảnh như lúc này, cô thật khó xử không biết phải làm sao đành im lặng.

Mặc Hạo Đông nhìn cô đang rối rắm có chút không kiên nhẫn, anh cũng không muốn nhắc lại chuyện xưa nữa, chỉ lạnh lùng nói:

- "Hôm nay cô tìm gặp tôi có chuyện gì, không phải chỉ để ôn lại chuyện cũ chứ? Nhưng nếu là chuyện tư của cô, thật xin lỗi, tôi không muốn biết."

Nói xong, anh đứng lên muốn rời khỏi.

- "Hàn Thiên đòi chấm dứt với tôi, anh ta muốn quay lại với tình nhân trước và con của mình, tôi không còn gì hết. Anh giúp tôi đi, hãy nghĩ lại tình nghĩa những năm chúng ta bên nhau, anh giúp tôi lần này thôi, tôi sẽ không làm phiền anh nữa, được không?"

Khi cô nhìn thấy Mặc Hạo Đông bước đi thì hoảng hốt, vội đứng lên nói ra mục đích mình đến gặp anh hôm nay.

Mặc Hạo Đông nghe thế chỉ thấy buồn cười, anh cứ nghĩ người phụ nữ này tuy có có chút ích kỷ và vô tình nhưng vẫn là một người thông minh và cao ngạo. Nhưng xem ra, anh lại đánh giá sai về cô một lần nữa rồi.

- "Cô muốn tôi làm gì?"

- "Anh có thể đem của cô ta rời khỏi đây một lần nữa được không? Lần này hãy đưa bọn họ đi một chuyến không bao giờ trở lại, vậy thì Hàn Thiên sẽ là của tôi lần nữa rồi. Tôi sẽ gửi thông tin của cô ta cho anh".

Chu Diệp Châu trong lòng đắc ý nghĩ, thật sự cô vì quá lo lắng mà đầu óc mụ mị mất rồi.

- "Nếu giúp cô, tôi được gì?"

Mặc Hạo Đông cố nén cảm giác chán ghét trong lòng, cười lạnh hỏi.

Chu Diệp Châu không suy nghĩ liền trả lời ngay.

- "Anh muốn gì tôi cũng cho, thân thể của tôi cũng từng là của anh mà."

- -----

(Từ nay mình hơi bận việc học một chút, 1 đến 2 ngày mình mới có thể ra 1 chap, tùy thời gian mình rảnh nữa nha, mọi người thông cảm cho mình. Vì mình đã hứa với mọi người là không quá 1 tuần mình sẽ trở lại nên hôm nay mình cố gắng up lên chap mới cho mọi người. Chủ yếu mình sẽ up truyện vào buổi tối nhé, mọi người để ý để theo dõi truyện nè....)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Em Mệt Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.